

הוועדה לשימור אתרים – תמליל

מספר הוועדה : 48

מקום ההתכנסות : אולם הנהלה 1

תאריך הוועדה : י"ט באב תשפ"ו (2.8.2026)

מזכיר הוועדה בדיון : מורן בן זיו

שעת תחילת הוועדה : 9:22

שעות סיום הוועדה : 12:44

התמליל נכתב ע"י חברת גולד וורק ולא עבר בדיקה או הגהה ע"י גורם כל שהוא בעיריית ירושלים
עיריית ירושלים וחברת גולד וורק עושים כל שביכולתם על מנת לייצר תמליל איכותי ובעל ערך. עם
זאת מודגש כי קריאה בתמליל צריכה להיעשות באופן מושכל תוך הבנה שיתכנו טעויות ו/או
השמטות מסיבות אובייקטיביות שונות.

גולד וורק תמלול והקלטה

גולד-וורק ת M ג R ים

יו"ר יוחנן וייצמן:

אנחנו מוקלטים, איך שאת רוצה.

שרון דינור:

רק מספרת לך,

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז, בסדר.

שרון דינור:

טכניקה כאילו, אין, רוב האנשים בחופשות,

אורית לנדסברג:

גם ב – 30,

שרון דינור:

אני נכין את מה שאני אוכל,

יוחנן וייצמן:

בסדר, יכול להיות שיהיה,

שרון דינור:

אבל יכול להיות שיהיה לי דברים שאני לא אוכל לעמוד במשימה, כי אין אנשים, הם עם הילדים בבית
אין חופשות, יש חופשות, אין קייטנות.

יוחנן וייצמן:

אנחנו, מה שאין, אין. אנחנו לא נהרוס חופשות חלילה.

שרון דינור:

מה שנדחה, אז יש לי כבר מוכן. אבל כאילו אני ומוכן יכולות.

יוחנן וייצמן:

אז יכול להיות שרק נושא המדיניות, ככה,

אורית לנדסברג:

אז אפשר בבקשה, ב - 30 לחודש הבנתי שגם היא לא נמצאת, גם אני לא נמצאת, גם מורן לא נמצאת, זה הימים האחרונים של התארגנויות לשנת לימודים.

לורה ורטון:

טוב, גם אני לא,

אורית לנדסברג:

אז אם אפשר להזיז את זה בשבוע, או,

לורה ורטון:

אני לא אהיה.

אורית לנדסברג:

והיא לא תהיה,

יוחנן וייצמן:

השאלה, להזיז בשבוע, זה לא זז לי בשבוע, זה תוקע את כל ה - ,

שרון דינור:

יש בעיה עם הלוי"ז, בגלל שספטמבר הוא חודש,

אורית לנדסברג:

ב - 15.

שרון דינור:

מורכב, אז יש לנו המון המון שינויים, כאילו אין לנו הרבה ימים שאני יכולה, אין גמישות עם החדרים פה, זה מה שאני מתכוונת, יש הרבה וועדות,

אורית לנדסברג:

בגלל חדר?

שרון דינור:

כן, אולי אפשר.

אורית לנדסברג:

חדר יותר חשוב מאנשים?

שרון דינור:

זום, זום, זה,

יוחנן וייצמן:

לא, יש וועדות אחרות.

שרון דינור:

רגע שנייה, בשביל אחד לא נגרור את כולם, אולי נעשה בזום.

יוחנן וייצמן:

אולי נעשה בזום, יכול להיות שהדיון של המדיניות תהיה אז, וכן, דווקא לדיון של המדיניות אני רוצה את כולם. אני חושב שזה לא טוב שזה יתקדם בפורום של שלוש אנשים.

עו"ד סטפני שילה:

מה זה המדיניות?

שרון דינור:

לא, יכול להיות גם (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

יכול להיות גם בפורום, למה?

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

יכול להיות פורום גדול.

יוחנן וייצמן:

בסדר.

יערה שאלתיאל:

לא, אבל ב – 30 הם בחופש, אז זה אומר זה יהיה בתאריך אחר.

דוברת לא מזוהה:

על ממ"דים.

עו"ד סטפני שילה:

המדיניות של הממ"דים?

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

והוא אומר בהנחה שחיים כבר ישב עם מהנדס העיר ואיתו ואז,

מורן בן זיו:

אוקי, יש לנו גם בספטמבר וועדה.

יוחנן וייצמן:

כן, הבעיה שלנו, שעד אוקטובר, אין לנו וועדות.

שרון דינור:

הבשורה של אף אחד,

יוחנן וייצמן:

כן, כן.

מורן בן זיו:

למה עד אוקטובר? יש בספטמבר.

חיים כהן:

רגע שנייה אחת,

יוחנן וייצמן:

בספטמבר עוד אחד,

עו"ד סטפני שילה:

ב – 15?

מורן בן זיו:

לא ב – 15, ב – 20 ו - ,

יוחנן וייצמן:

רק שנייה, אתה רוצה שאני אפתח קודם או שאתה רוצה להגיד קודם?

חיים כהן:

תפתח, כי אני לא הבנתי את ה - , אתה קפצת מנושא לנושא,

יוחנן וייצמן:

כן, בסדר. בסדר. טוב, בוקר טוב לכולם, תאריך י"ט באב תשפ"ו, אנחנו מתחילים וועדת שימור מספר 48. נוכחים איתנו סגן ראש העיר חיים כהן, מנהלת המחלקה, ממונה על המחלקה אדריכלית שרון דינור. חברת הוועדה ד"ר לורה ורטון, חברת הוועדה יערה שאלתיאל, יועצת משפטית סטפני שילה, מזכירת הוועדה מורן בן זיו, נוכחים איתנו גם בחדר, יקירת ירושלים הגברת ציפי רון, והגברת, האדריכלית אורית לנדסברג מהתאחדות האדריכלים, אנחנו נתחיל את הוועדה. קודם זה מתחיל, זה הכי טוב דווקא, אז נתחיל, היות רשמנו ראשון הודעות היושב ראש, אז הודעות יושב ראש, בסדר. ככה, פנה אלי היועץ המשפטי לעירייה, ביקש שנוריד שני, לא לדון, הוא ביקש שנוריד שני נושאים בסדר היום, אחד זה מדיניות הממ"דים, השני זה רחוב עזה. שוחחתי איתו, מה,

חיים כהן:

רגע, רגע,

יוחנן וייצמן:

כן, חיים.

חיים כהן:

להוריד, למה זה בכלל הגיע לדיון?

יוחנן וייצמן:

אז אני אסביר, בסדר, טוב מאוד, שני התיקים האלה, בעצם הגיעו מאותה סיבה, חיים הרים לי להנחתה. שראיתי מסמכים, גם ברחוב עזה, ראיתי מסמך דחייה של המחלקה. אז אני ביקשתי לשבץ את זה בשביל לדון בדחייה הזאת. וכן אותו דבר במדיניות ממ"דים, ראיתי מסמך ש - , היה לי עליו הרבה הערות.

חיים כהן:

שמה זה המסמך הזה?

יוחנן וייצמן:

מסמך, המסמך מדיניות של בניית ממ"דים מורחבים במבנים לשימור,

חיים כהן:

אבל מדיניות קובעת וועדה, אז לא מחלקה,

יוחנן וייצמן:

נכון,

חיים כהן:

מה זה המסמך הזה?

יוחנן וייצמן:

אז לכן אנחנו פה.

חיים כהן:

יצא המסמך, לא יצא?

יוחנן וייצמן:

אז בהתחלה יצא כמדיניות, הוועדה שינתה את זה באמת להוראה פנימית של מחלקה. לא נתווכח על הנושא, לדעתי גם זה לא בסדר. אבל נעזוב את זה לרגע. בכל אופן כעת היינו אמורים הרגע להיות בוועדה, להחליט על מה המדיניות שלנו בממ"דים מורחבים במבנים לשימור.

חיים כהן:

עכשיו בעקבות הפנייה.

שרון דינור:

זה לא במבנים לשימור.

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

זה לא במבנים לשימור.

יוחנן וייצמן:

בכלל,

שרון דינור:

בשכונות העיר ההיסטורית,

יוחנן וייצמן:

וגם בעיר ההיסטורית, נכון, נחלק ביניהם, אני לא יודע, צריך לקבל החלטה בסוף.

שרון דינור:

המסמך שלנו,

יוחנן וייצמן:

כן, המסמך מתייחס לעיר ההיסטורית למה שקרוי יוחנן וייצמן:
העיר ההיסטורית.

לורה ורטון:

העיר ההיסטורית.

חיים כהן:

בעקבות הפנייה של היועץ המשפטי, אתה החלטת בעצם להקפיא את ה - , את ההוראה,

יוחנן וייצמן:

כן,

חיים כהן:

אני לא יודע איך שתקרא לזה,

יוחנן וייצמן:

שני ה - ,

חיים כהן:

עד שתהיה חוות דעת של היועץ המשפטי,

יוחנן וייצמן:

כו,

חיים כהן:

ואז הוועדה תתכנס.

יוחנן וייצמן:

הוועדה קובעת,

חיים כהן:

להביא את זה לדיון מחדש,

יוחנן וייצמן:

כו,

חיים כהן:

כדי לדון,

יוחנן וייצמן:

בשני הנושאים האלה, בנושא או בשני הנושאים,

חיים כהן:

שני הנושאים האלה,

יוחנן וייצמן:

אז מה שכעת הוועדה קובעת, אני מקווה שיש הסכמה כללית, שני המסמכים בעצם נמשכים, זאת אומרת גם המכתב שיש, בקשר לחוות הדעת, הסברתי ליועץ המשפטי למה לדעתי,

חיים כהן:

הם ממתנינים,

יוחנן וייצמן:

איך?

חיים כהן:

ממתנינים לחוות הדעת של היועץ המשפטי.

יוחנן וייצמן:

וגם לנושא של המדיניות ממ"דים, ישובץ ל – 30.8, אני מקווה שעד אז יהיה לנו חוות דעת גם של, של האגף, של העו"ד, של היועץ המשפטי גם בנושא, אם מותר לנו בכלל לדון בזה, אני מניח ש -, מה? והנושא השני זה, אם יש לו דעה בנושא, אבל שוב בסוף הוועדה מחליטה ולא,

חיים כהן:

אוקי.

ציפי רון:

והנושא השני זה עזה.

יוחנן וייצמן:

שני הנושאים, גם עזה וגם.

חיים כהן:

עכשיו אני מבקש מהיושב ראש מה שקיבלת, אם אפשר להעלות?

יוחנן וייצמן:

כן, יש לנו זמן כעת, בסדר, בוא נדון בתיק של, 10:30 משגב לדך.

חיים כהן:

אין להם מסך?

שרון דינור:

בטח, פשוט לא,

מורן בן זיו:

הוא מסדר את זה.

שרון דינור:

הוא עובד על זה, אין כזה דבר נתחיל בזמן, שהמסך יעבוד, זה עוד לא קרה לנו בוועדה,

יוחנן וייצמן:

לא רק לנו, בוא נהיה, בשום וועדה.

חיים כהן:

שרון,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

אני פשוט הייתי במקום,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

וראיתי את זה מכל מיני חזיתות, והאמת באיזה שהוא שלב, לא ידעתי אם אני מסתכל על הדבר הזה הנכון, או לא הדבר הנכון, הייתי רוצה שתראי לי את זה, ואז נדע באמת אם הייתי במקום הנכון.

יוחנן וייצמן:

אני גם הלכתי, ולא הייתי בטוח שאני, ראיתי את כל, יש לי את כל התמונה מול העיניים.

שרון דינור:

הייתם צריכים ללכת עם שחר פוני שמכיר כל אבן שם, רגע.

חיים כהן:

לא,

ציפי רון:

רגע,

יוחנן וייצמן:

אנחנו יכולים להתחרות בשחר? לא (לא ברור) אפילו,

שרון דינור:

הייתם צריכים, טוב, רגע אני פותחת רגע שנראה אם זה, הנה. ואמרנו שב – GIS גם נסתכל על זה, אז אני אפתח,

לורה ורטון:

ארנון 14?

יוחנן וייצמן:

לא, לא,

שרון דינור:

משגב לדך.

יוחנן וייצמן:

משגב לדך, בכותל בעצם.

חיים כהן:

האמת שגם מסתכל ב-GIS זה לא, זה לא כל כך מה ש- , היום, לכן,

יוחנן וייצמן:

הם הציגו פה בוועדה,

שרון דינור:

יש לי גם את המצגת.

חיים כהן:

את המצגת, אז תראי לי את המצגת.

אורית לנדסברג:

יש הכול, כן,

שרון דינור:

אוקי, בסדר.

יוחנן וייצמן:

אני ביקשתי מהמזכירה, אבל שוב, ביום חמישי באמצע לפנות בוקר, או ביום שישי לפנות בוקר שתשלח לי את זה, לא.

שרון דינור:

אתה רוצה,

יוחנן וייצמן:

בסדר, אני יודע. לכן, לכן אני אציין מתי ביקשתי שלא יהיה, שלא יחשבו שאני מאשים חלילה.

שרון דינור:

זה הכותל כמובן.

חיים כהן:

אני הייתי רוצה לראות את הזווית מכאן,

שרון דינור:

אז הנה,

חיים כהן:

מכאן, מכאן ראיתי את זה,

שרון דינור:

נסתכל עליה ביחד.

חיים כהן:

כדי שנדע, כן זה זה. אבל האמת שלמטה רואים,

ציפי רון:

תראי לי לכולנו,

שרון דינור:

רגע,

חיים כהן:

הקודם,

ציפי רון:

שרון תראי לי לכולנו על ה - ,

שרון דינור:

אמרנו,

יערה שאלתיאל:

שיהיה מסד, המסד לא, יש לו איזה בעיה בחיבור שלו, אז הוא הלך לעבוד על זה.

ציפי רון:

אז שניגש אליך? אוקי,

שרון דינור:

לא, לא, אל תיגשו אלי, בואו, תיכף הוא יפתח את זה, זה בעיה שצריכה להיפתר.

חיים כהן:

אני רוצה תמונה שרואים מהכותל.

שרון דינור:

הנה זאת עם הכותל, זאתי,

חיים כהן:

בדיוק,

שרון דינור:

פה.

חיים כהן:

זה זה אני צילמתי את זה פשוט בטלפון שלי,

לורה ורטון:

כן,

חיים כהן:

אצלי. אנחנו מדברים על זה,

לורה ורטון:

פשוט מטורפים, אלימים,

חיים כהן:

יש פה (לא ברור) גדול למכירה, אנחנו מדברים על הסככה הזאת,

שרון דינור:

זה לא רק סככה, גם הבינוי,

חיים כהן:

הבינוי הזה אנחנו לא רואים את זה,

לורה ורטון:

לא, לא, לא נכון.

שרון דינור:

זה התמונה שצילמנו מהכותל, כאילו,

לורה ורטון:

רחוב נביאים,

שרון דינור:

פשוט אנחנו צילמנו, לא חיכינו,

לורה ורטון:

זה נמצא.

חיים כהן:

זהו, לא, אבל מהצד הזה, אני עמדתי פה.

שרון דינור:

אני רוצה להגיד,

חיים כהן:

שנייה אני מבין,

שרון דינור:

לא הצלחתי, וייצמן,

לורה ורטון:

הגבול אף אחד,

שרון דינור:

לא הצלחתי להביא מישהו מהרישוי, כי אנשים, אבל אני רק רוצה להגיד ש - , אתה יודע שללא תב"ע
אי-אפשר להוסיף כאילו זה גם שאלה, אין כזה דבר,

יוחנן וייצמן:

שאת צודקת, אנחנו, אני מה שאני מציע בנושא הזה, לא לרדת, זאת אומרת מבלי להיכנס של
ההליך התכנוני,

לורה ורטון:

היה ניסיון כזה,

יוחנן וייצמן:

לאפשר לו לאשר, כי אני גם, אני מודה את האמת, שהשאלה הראשונה שנשאלתי, מה שאת שאלת
אותי. מה?

לורה ורטון:

שמו משטרה, חצי מיליון שקל,

שרון דינור:

במקום הכי חשוב כאילו ב - , בכל העולם, זה,

יוחנן וייצמן:

בעיניים שלי, בעיניים שלי זה לא, אני לא אומר שאני אוהב את זה, זה לא הדבר הכי גרוע, (לא ברור),

שרון דינור:

זה מתי שהוא הוועדה צריכה גם להגיד,

ציפי רון:

זה לא קשור,

שרון דינור:

מה זה כל אחד, שיעשה איש הישר בעיניו יעשה,

יערה שאלתיאל:

זה לא, שהוא עשה את זה,

שרון דינור:

יש מקומות, שהם עושים,

יוחנן וייצמן:

הוא גם עבד עלינו, הוא אמר שתי שורות, וזה היה שש שורות.

שרון דינור:

אני אומרת, מה זה? מה זה? איפה זה נעצר?

לורה ורטון:

בדיון?

יוחנן וייצמן:

בוקר טוב, הצטרפה אלינו, מצטרפת, או?

יעלה ביטון דה לנגה:

אני מצטרפת,

יוחנן וייצמן:

הצטרפה אלינו,

יעלה ביטון דה לנגה:

מה שלומך? יוחנן,

יוחנן וייצמן:

וכעת היא בינתיים ממלאת מקום, אני מבין שעוד חודש היא החברה פה, לא?

יעלה ביטון דה לנגה:

זה אושר,

לורה ורטון:

לא,

יעלה ביטון דה לנגה:

לדעתי זה לא,

לורה ורטון:

לא, חשבתי שהתכוונת, אני רציתי להגיד,

יעלה ביטון דה לנגה:

לא, להמשיך,

לורה ורטון:

אני לא אהיה, אני לא אהיה חודש ימים.

יעלה ביטון דה לנגה:

לא, (לא ברור) נשאר, אני, שהיא (לא ברור) ואני מנהלת את המקום. כי אני לקחתי על עצמי תיק אחר
שלה, שלם. ולא רק וועדה, אבל, היא לא תהיה חודש, אני של אוגוסט וספטמבר.

יוחנן וייצמן:

מעולה, מעולה.

שרון דינור:

הסתכלתי, אבל כאילו לא מצאתי, כל הזווית הזאת,

חיים כהן:

לא, לא, שנייה,

שרון דינור:

אתה עשית, אבל לא, אולי זה מהצד השני רגע.

יוחנן וייצמן:

עוד דבר אחד,

שרון דינור:

מה זה כל הזמן קופץ לי פה?

יוחנן וייצמן:

עוד דבר אחד, בקשר לתיק הקודם, אדריכלית דינור, בקשר לתיק הקודם, בינתיים לא מוציאים
דחיות.

שרון דינור:

לא מוציאים?

יוחנן וייצמן:

דחיות.

שרון דינור:

הממ"דים וזה? א', אנחנו ממליצים לפי המדיניות הזאת, אנחנו ממליצים,

יוחנן וייצמן:

לא, אז מפסיקים להמליץ.

שרון דינור:

אז אתה צריך בבקשה, אני אומרת, אני רוצה לקבל את הנחיה הזאתי מהמנהל שלי, ותדבר עם יואל,

יוחנן וייצמן:

אני המנהל שלך.

לורה ורטון:

שמה?

יוחנן וייצמן:

תגידי ליואל שאמרת,

שרון דינור:

לא, הוא לא מסכים, לא מסכימים,

יוחנן וייצמן:

לא, אז לא, אז אנחנו נצטרך לקיים דיון.

שרון דינור:

אז בבקשה תסדר איתו, אני רוצה,

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

אני רוצה להיות ממושמעת, ומסודרת. מה שהוא יגיד לי לעשות, זה מה שאני עושה. בסדר?

עו"ד סטפני שילה :

גם זה מה שחיים כתב, שהוא ישמח שתדברו ביניכם.

יוחנן וייצמן :

נשמח שידברו, אבל בינתיים לא עושים חד צדדי, אם עושים חד – צדדי, אז מה? אז דנים,

לורה ורטון :

חד – צדדי,

יוחנן וייצמן :

על התיק של מדיניות ממ"דים, ביקשתי שבינתיים לא יצא שום דבר, אם אתם רוצים לדחות, מביאים את זה לוועדה הבאה. כל תיק, לפני כתב דחייה יגיע לוועדה הבאה.

שרון דינור :

אני אביא כל דבר, בסדר, זה מקובל,

יוחנן וייצמן :

אז לא להוציא מסמך,

שרון דינור :

אני מוציאה את החוות דעת שלי,

יוחנן וייצמן :

לא, תוציאי את זה,

שרון דינור :

אני מביאה לוועדה, אם זה דחייה, אני מביאה לפה.

יוחנן וייצמן :

יופי, אם זה דחייה, את מביאה לפה, ותשלחי את זה ל - , לא כהמלצה, תשלחי את זה, שהאזרח ידע, ההצעה שלי היא כזאת, הבנתי מה שאת אומרת, שהאזרח ידע שאת דוחה לו את זה. אל תשלחי לו את זה כמסמך, תשלחי לו את זה כהמלצה לוועדה, זאת אומרת שבוע קודם, שיקבל את זה ב - , כאילו, כמו שמקבלים תמיד בסדר היום.

שרון דינור :

מה? לא הבנתי את ההצעה. אבל אדם מגיע, אני מעלה את זה, הוא מקבל את זה בסדר היום,

יוחנן וייצמן:

בדיוק.

שרון דינור:

בסדר, אבל,

יוחנן וייצמן:

כן, לא מכתב דחייה. שלא יהיה מכתב דחייה לפני שיוצא סדר היום.

חיים כהן:

על מה אתה מדבר עכשיו?

יוחנן וייצמן:

על מדיניות ממ"דים.

שרון דינור:

הוא יקבל קודם את הסדר,

חיים כהן:

אבל הוא (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

קודם את הסדר יום.

יוחנן וייצמן:

מה שסיכמתי עם חיים לא הלך פה, ולכן אני העליתי את זה.

חיים כהן:

מה סיכמת עם חיים?

יוחנן וייצמן:

שבינתיים אין דחיות.

חיים כהן:

אין דחיות למה?

יוחנן וייצמן:

לממ"דים.

חיים כהן:

אם יש בקשה, אז אתה לא דוחה?

שרון דינור:

אני רק רוצה להגיד,

יוחנן וייצמן:

המחלקה לא תוציא מסמך דחייה,

שרון דינור:

וייצמן, וייצמן,

חיים כהן:

אבל (לא ברור),

שרון דינור:

כולה ביקשתי רק לצמצם, כי אנחנו מדברים על ממ"ד מורחב,

יוחנן וייצמן:

לצמצם, לצמצם זה דחייה,

שרון דינור:

אבל זה לא דחייה, ממליצים לאישור בתנאים.

יוחנן וייצמן:

אני רוצה שגם אתה תקבל,

חיים כהן:

אני רוצה להבין מה שהוא אומר, אני חושב אם סיכמנו, סיכמנו דבר אחד מאוד מאוד פשוט, שעד שאין חוות דעת של היועץ המשפטי,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

אנחנו מקפידים, זה אומר לא מוציאים לדחייה, ולא מאשרים.

יוחנן וייצמן:

נכון.

שרון דינור:

ההליך התכנוני ממשיך.

יוחנן וייצמן:

נכון,

יעלה ביטון דה לנגה:

אנחנו מעלים לסדר,

שרון דינור:

אני מעלה,

יוחנן וייצמן:

מעלים לסדר היום, לא,

חיים כהן:

לא מעלים לסדר היום.

שרון דינור:

חיים, אני מעלה לסדר היום.

יוחנן וייצמן:

פה נכון.

חיים כהן:

לא.

עו"ד סטפני שילה:

למה? אתם, אתם תחליטו.

חיים כהן:

לא מעלים.

שרון דינור:

אני לא יכול לא להעלות.

חיים כהן:

כן, אבל על תיק ספציפי כזה גם לא, זה מה שאני מדבר.

יוחנן וייצמן:

חיים אני מציע, אני רק מציע,

חיים כהן:

תמתין,

יוחנן וייצמן:

להקל על האנשים,

חיים כהן:

לא להקל על אנשים, להקל אנשים זה נחכה חודש, ונחליט את הדבר הזה פעם אחת ולתמיד,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

חיים כהן:

לכאן או לכאן,

יוחנן וייצמן:

אני מסכים עם (לא ברור).

חיים כהן:

אי-אפשר לחתוך,

יוחנן וייצמן:

ככל שאין התנגדות, אני מסכים עם מה שחיים אמר.

יעלה ביטון דה לנגה:

זה שיקול מקצועי, גם היו רוצים לראות איזה מסד נתונים, איזה מסמך.

חיים כהן:

בסדר, בשביל זה.

יעלה ביטון דה לנגה:

מקצועי,

יוחנן וייצמן:

יש להם מסמכים, יש מסמכים,

יעלה ביטון דה לנגה:

יש? אז, הוא,

יוחנן וייצמן:

הוא מצורף בסדר היום.

חיים כהן:

לא, אבל לא דנים בזה בכלל. וגם היא לא הייתה בהתחלה.

יוחנן וייצמן:

נכון, היא לא הייתה,

שרון דינור:

כן,

יעלה ביטון דה לנגה:

אני בסדר.

יוחנן וייצמן:

הדיון ירד מסדר היום.

יעלה ביטון דה לנגה:

איפה זה מופיע בסדר היום?

יוחנן וייצמן:

15, 16, אני חושב.

חיים כהן:

בסדר?

שרון דינור:

לא, לא הבנתי מה החלטתם.

יעלה ביטון דה לנגה:

אז גם לא (לא ברור) תמליל.

חיים כהן:

אני אמרתי מאוד פשוט, מכיוון שהוחלט שעד שלא תהיה חוות דעת,

יוחנן וייצמן:

זה דף אחד, דף אחד.

חיים כהן:

אנחנו בעצם מקפיאים את התהליך, זה אומר מקפיאים את התהליך, זה אומר לא מאשרים, לא מעלים לסדר היום, לא מקדמים תיקים לא שום דבר.

יעלה ביטון דה לנגה:

זה,

חיים כהן:

לא עושים כלום, מחכים לחוות הדעת של היועץ המשפטי. גם לא נדון בזה,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה מי כתב?

חיים כהן:

איפה?

שרון דינור:

אם אתם דנים בזה בוועדה מקומית, אז אני,

חיים כהן:

בוועדה מקומית,

שרון דינור:

אז אני צריכה להתייחס אליהם,

חיים כהן:

מה זאת אומרת?

שרון דינור:

אני מבקשת, אם מקפידים, אז בבקשה תקפידו,

חיים כהן:

שאדון, היועץ המשפטי,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

יבקש מהוועדה המקומית שלא ידונו, זה לא אני,

עו"ד סטפני שילה:

אבל זה ממ"דים, אנחנו לא נעצור ממ"דים עכשיו.

שרון דינור:

אבל,

חיים כהן:

אבל זה מה שאתם עושים,

שרון דינור:

אבל למה שפה? זה לא נכון,

עו"ד סטפני שילה:

בממ"דים,

שרון דינור:

אין אפילו מדיניות (לא ברור),

חיים כהן:

מה?

שרון דינור:

חשוב לי להגיד לך, שאין אפילו תיק אחד של ממ"דים שעצרנו פה, אין, זה לא נכון,

עו"ד סטפני שילה:

לא, זה גם יגיע,

שרון דינור:

(לא ברור) למחלקה.

עו"ד סטפני שילה:

זה יגיע אליכם. אתם תחליט,

שרון דינור:

אין, אין, לא הגיע ממ"ד אף פעם.

חיים כהן:

אז מה ההחלטה פה?

שרון דינור:

הסיפור הוא רק על המורחב, המורחב הוא 18 מטר,

יוחנן וייצמן:

מהרגע שאומרים ממ"ד,

שרון דינור:

אנחנו לא עצרנו את הממ"דים, אמרנו לצמצם את זה, להכניס קווי בניין, לעשות ימינה, להזיז ימינה, להזיז שמאלה, זה דברים.

יוחנן וייצמן:

סליחה, בואו, בואו, פשוט לפרוטוקול. שחיים אמר, ואני אמרתי ממ"ד, התכוונו לממ"ד מורחב.

לורה ורטון:

כן,

יוחנן וייצמן:

אז כך ש - ,

חיים כהן:

בסדר,

שרון דינור:

בסדר.

יוחנן וייצמן:

לא נצטרך לסיים.

שרון דינור:

אני לא יכולה, אני מצטערת, חיים, תבין אותי רגע, זה לא רק (לא ברור) של לעשות וי, שמישהו בא לתיאום תכנוני איתי, אני מתייחסת להמון פרמטרים, תזיז הצידה את הממ"ד, תנסה לשים אחורי, וזה ככה. אתה אומר לי - אל תעשי כלום מזה, אל תעשי כלום מזה.

חיים כהן:

לא, זה לא מה שאנחנו אמורים להחליט,

שרון דינור:

אבל,

חיים כהן:

זה לא מה שאנחנו אמורים לדון.

שרון דינור:

אני אומרת הצמצום,

חיים כהן:

לא דיברתי על ה - ,

שרון דינור:

זה משהו שאני מבקשת בכמה הנחיות,

חיים כהן:

אני לא מדבר על ה - , אנחנו דיברנו, היה אמור לעלות נושא כאן מדיניות, של ממ"ד. אנחנו דנים על הדבר הזה ספציפי, אם יש משהו כרוך בכל הדבר הזה, לא מעלים משהו (לא ברור). במקביל, אם את אומרת שיש ממ"ד, או לא משנה מה, שזה לא אמור להיכנס לתוך שלל המדיניות הזאת,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

אני שומר על (לא ברור),

שרון דינור:

לא, זה מה שוייצמן, אני חושבת שהוא אמר משהו הגיוני, אוקי, כאילו כי אתה מציב אותי, אם מגיע לי משהו לתיאום תכנון, בניין היסטורי, אבל אני לא יכולה להגיד, הכול טוב,

עו"ד סטפני שילה:

את לא יכולה,

שרון דינור:

אני לא יכולה לעכב אותו,

עו"ד סטפני שילה:

זה ממ"דים עכשיו,

שרון דינור:

אני לא יכולה, ואם אני לא אתן עליו המלצה, הוא לא יקבל, הוא לא יקבל היתר, אתם, כאילו הוא צריך אותי כתנאי,

עו"ד סטפני שילה :
לא, לא,

שרון דינור :
אז (לא ברור).

עו"ד סטפני שילה :
את לא תעכבי אותם.

יוחנן וייצמן :
אני מסכים, לוועדה של ה – 30,

שרון דינור :
מה שלדחייה אנחנו (לא ברור).

חיים כהן :
לא הבנתי,

יוחנן וייצמן :
לוועדה של ה – 30.8 יגיע כל דחיות המורחבים.

שרון דינור :
בסדר,

יוחנן וייצמן :
מאה אחוז.

שרון דינור :
אתם אומרים כאילו,

יוחנן וייצמן :
כן, אז הכול בסדר.

שרון דינור:

כאילו אבל אם יהיה כזה דבר, אני מעלה אותו,

יוחנן וייצמן:

ככל שחלילה תעדפו לעשות את זה.

חיים כהן:

טוב.

לורה ורטון:

בסדר.

חיים כהן:

אוקי עכשיו,

לורה ורטון:

ב – 30.8,

חיים כהן:

מכיוון שהתחלנו,

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו,

חיים כהן:

בדיון פנימי על הזה, שרון,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

על ה - , איך קוראים לזה? משגב לדך, אני כן ראיתי את זה,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

באמת זה נראה קצת, בולט, מהצד של, מה שאני אמרתי אז, שאני רוצה ללכת לראות,

שרון דינור:

כן,

חיים כהן:

אז הלכתי לראות,

שרון דינור:

כן, כן,

חיים כהן:

אני לא יכול להגיד לך במאה אחוז, שזה מטורף, אבל אני לא יכול להגיד לך גם מאה אחוז, לכן אני משאיר את השיקול דעת לדרג המקצועי. בראשות היושב ראש, תנסחו החלטה, ונראה אם אני מצטרף או לא.

שרון דינור:

תודה.

חיים כהן:

אתה גם היית במקום?

יוחנן וייצמן:

אני גם הייתי במקום זה, בוא נגיד, אני אנסח את זה כמו שחיים אמר, לא הכי רע, ולא הכי טוב.

חיים כהן:

כל הבלגאן,

שרון דינור:

יש מקומות שאנחנו צריכים להיות הכי טובים שלנו.

חיים כהן:

אני אומר בין כל הבלגאן שאתה רואה זה לא הדבר הכי מפריע.

יערה שאלתיאל:

כן, אבל אתה,

חיים כהן:

מצד שני,

יערה שאלתיאל:

אתה פורץ פה,

חיים כהן:

אם אני פורץ,

אורית לנדסברג:

גבול המדיניות,

לורה ורטון:

זה תקדים.

יוחנן וייצמן:

בזמנו,

יערה שאלתיאל:

חבל על הזמן זה מקרה אחד.

יוחנן וייצמן:

הוא הראה את התמונה הזאת, שמאחורינו, זאת אומרת,

ציפי רון:

ימין משה,

יוחנן וייצמן:

תחזרי אלי ה - ,

שרון דינור:

מה? מה? בוא תראה לי פה את הפריצה במדיניות, אנחנו מדקדקים פה,

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

אנחנו מדקדקים פה ברמה של מישוהו בונה חתיכת פרגולה להצללה, יום למחרת אנחנו שמה מנסים, זה לא, ומי ש - ,

ציפי רון:

מה ההבדל בין זה, לבין הרובע היהודי?

שרון דינור:

אבל איך אתה,

יוחנן וייצמן:

לא, כל דבר,

ציפי רון:

הרובע היהודי (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

על זה איזה פרגולות?

יעלה ביטון דה לנגה:

ואף יותר מכך, הרובע היהודי זה,

יוחנן וייצמן:

אנחנו מדברים על המקום,

יעלה ביטון דה לנגה:

יותר עתיקים,

יוחנן וייצמן:

חיים אתמול בלילה,

יעלה ביטון דה לנגה:

הרבה יותר משמעותי.

יוחנן וייצמן:

היה ברחבת הכותל, בקטע בדברים שקרוב לעזרת הנשים, הרחוב נצפה,

חיים כהן:

אני ציינתי את זה,

יוחנן וייצמן:

כן,

חיים כהן:

שמה אני ציינתי.

שרון דינור:

לא, אני מנסה באמת להגיד, כאילו יש פה,

ציפי רון:

זה בלתי אפשרי,

שרון דינור:

אולי,

חיים כהן:

אמרתי,

יערה שאלתיאל:

לא, תחשבי שיש לך פה משהו שעכשיו הוא חורג.

ציפי רון:

(לא ברור) עצמו, אבל ברגע שבן אדם עושה דין לעצמו במקום כזה,

יערה שאלתיאל:

כן,

עו"ד סטפני שילה:

נכון, נכון,

יערה שאלתיאל:

צודקת לגמרי.

שרון דינור:

ואין פה הגבהות כאילו שהם לא,

יערה שאלתיאל:

זה לא המקום לפרוץ את המסגרת.

שרון דינור:

יש פה, הנה פה, הגבהה, סגירה שהיא לא,

יערה שאלתיאל:

שירחמו על העיר.

ציפי רון:

בקיצור, אני אגיד לך בהמשך.

יערה שאלתיאל:

כן. חד-משמעית.

שרון דינור:

פרטי שהחליט לקחת את החוק לידיים שלו. מה קורה היום?

אורית לנדסברג:

מה נשמע? באיזה שעה קמת כדי להגיע לפה? בשעה 8.

יערה שאלתיאל:

יצאתי בחמש וחצי. יצאתי, האמת 40:5 יצאתי.

(מדברים ביחד ברקע)

יוחנן וייצמן:

טוב, תעלו את הצעת החלטה, נוכל לעבור לתיק הבא.

יוחנן וייצמן:

יופי.

שרון דינור :

רגע, רגע, זה עוד לא יופי, זה המחשב.

יוחנן וייצמן :

למה? זה תמונה יפה.

שרון דינור :

זה לא המחשב שלנו פשוט.

יוחנן וייצמן :

סליחה.

שרון דינור :

לא הכי סבבה, כי אני לא מצליחה לפתוח פה, זה משהו חד פעמי.

יוחנן וייצמן :

טוב, כדאי שהתיק הזה, אני באמת רוצה שהוועדה תראה את התמונות, לפני שנצביע.

שרון דינור :

רגע, בוא נסתכל הנה,

מורן בן זיו :

כמה דקות בזום.

שרון דינור :

אוקי, הנה, BEFORE AND AFTER, כן, אחרי זה הוא שינה את החזיתות פה הוא כן שינה את הפתחים, אבל הגובה מבחינת הגובה, הוא נשאר אותו דבר. זה כאילו הגבהה ביחס,

יוחנן וייצמן :

בואי תראי לנו, תראי לנו את הנצפות, מה הגודל, לגבי. זהו.

שרון דינור :

הדבר הזה,

לורה ורטון:

את מסתכלת.

חיים כהן:

רגע,

ציפי רון:

זה לא ייתכן הדבר הזה.

שרון דינור:

לא, לא, אחד למעלה, הכי למעלה,

חיים כהן:

לא, אני מראה לו איפה שהראית לי, השאלה עם ה - , ועכשיו איפה שצילמתי. אנחנו מדברים על זה.

לורה ורטון:

הם רוצים שנכשיר אותם.

חיים כהן:

האלה?

ציפי רון:

כן, כן. לא, לא, אנחנו מדברים על זה,

יערה שאלתיאל:

בדיוק.

ציפי רון:

על איפה שהפרגולה הזאת, והמעקה השקוף,

שרון דינור:

זה, הדבר הזה הכי גבוהה.

ציפי רון:

זה לא יכול להיות.

יעלה ביטון דה לנגה:

גם (לא ברור) יש משהו.

ציפי רון:

אגב, אגב הכיפות האלה, גם בתוכנית של ספדי,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

זה התוכנית של ספדי,

יוחנן וייצמן:

מאה אחוז.

ציפי רון:

עם הבתים שצופים לכותל.

שרון דינור:

אתם רואים את ההדמיה פה, הפרגולה החומה הזאת.

חיים כהן:

ומה הצעת החלטה שם?

שרון דינור:

דוחה אותו, מה?

יוחנן וייצמן:

בוא נצביע, את,

לורה ורטון:

מה?

יוחנן וייצמן:

לאשר.

לורה ורטון:

אני בעד כאילו לאמץ את ה - ,

יוחנן וייצמן:

המלצת המחלקה. שניים בעד לדחות, חיים אתה,

חיים כהן:

אני נמנע.

יוחנן וייצמן:

אני בעד, אז עמדת הרוב זה לדחות.

שרון דינור:

מה הבא שלנו? יש לנו עוד,

ציפי רון:

אז דוחים את התוכנית,

יוחנן וייצמן:

דוחים את ההצעה כן.

לורה ורטון:

כן,

יעלה ביטון דה לנגה:

אגב מימין זה היה הבית של רומן (לא ברור), ההוא שנעלם.

ציפי רון:

כן?

יעלה ביטון דה לנגה:

הידוע,

ציפי רון:

לא, לא,

שרון דינור:

אני דווקא מכירה בימין משה את הבית שלו,

ציפי רון:

קומפלקס של (לא ברור).

יעלה ביטון דה לנגה:

נדמה לי שזה הבית שלו,

ציפי רון:

שספדי תכנן עם הכיפות, שם,

יעלה ביטון דה לנגה:

מעניין מי קנה את זה או של מי זה היום, (לא ברור) מימין.

יערה שאלתיאל:

הרבה כסף.

ציפי רון:

הדירות האלה.

יעלה ביטון דה לנגה:

זה מה שהיה של ביתר שאומרים שהוא נעלם.

ציפי רון:

הטרסות האלה, עם הכיפות, זה התוכנית שספדי עשה, אל נוכח הכותל, אל נוכח רחבת הכותל בהר הבית.

יערה שאלתיאל:

ספדי, לא, הוא לא עובד,

לורה ורטון:

(לא ברור),

יערה שאלתיאל:

גם לנו הוא עשה בניין.

דובר לא מזוהה:

בוא, אנחנו יכולים להתקדם.

יוחנן וייצמן:

יללה, התיק הבא ברחוב יואל.

ציפי רון:

כולם שקופים שם, כולם שקופים שם.

יוחנן וייצמן:

השלושה תיקים גמרנו היום, זה דווקא כיף.

שרון דינור:

רגע, אני מתקשה טיפה רגע בדבר הזה, רגע. כי עכשיו אני עובדת רק על המסך הזה, זה לא לידי.

ציפי רון:

היא לא דוחה על הסף.

לורה ורטון:

אבל לא דנים בזה, לא דנים בזה.

ציפי רון:

היא לא דוחה על הסף.

שרון דינור:

אוקי, זוכרים שהיה לנו את התוכנית של קרלין, אז אנחנו נמצאים ממש בסמוך אליה,

לורה ורטון:

רגע איפה? איזה מספר זה?

שרון דינור:

אנחנו עכשיו ביואל 14, זה יואל, זה אבינועם מידין, וכאן זה רחוב שנקרא כפר השילוח.

לורה ורטון:

רגע, אנחנו ביואל?

יוחנן וייצמן:

(לא ברור),

שרון דינור:

יש פה תוספת של שתי קומות, שכבר אושרו בהיתר, על גבי מבנה היסטורי, ובעצם תוספת של, בעצם הבקשה היא תוספת שתי קומות למבנה שהוא בן 4 קומות וגג רעפים,

יוחנן וייצמן:

סך הכול הם רוצים?

שרון דינור:

אז כאילו אנחנו אישרנו בתנאים, רגע אני רוצה להראות לכם, אני רוצה להראות את הבקשה, שנייה אני אראה לכם את ה - , רגע, רגע אני אראה לכם את ה - ,

יוחנן וייצמן:

הם פה, מישהו מגיע להציג?

מורן בן זיו:

הם בזום, דקה הוא יבוא לסדר לנו את זה,

יערה שאלתיאל:

אבל אני לא מבינה את זה, זה מבנה לשימור, ואז הם,

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

הם הוסיפו עליו כמה קומות כבר,

יערה שאלתיאל:

זה מבנה חדש, למה כתוב חדש?

יוחנן וייצמן:

נכון, תסתכלי על התמונות.

שרון דינור:

תראי, תסתכלי רגע, תוספת היא תוספת על תוספת שכבר אושרה, אוקי, כאילו זה הכוונה. התוספת הזאתי היא על גבי שתי קומות חדשות שכבר אושרו בעבר,

לורה ורטון:

זאת אומרת היו שתי קומות,

יערה שאלתיאל:

אבל זה לא במקום.

לורה ורטון:

עושים 2 ועכשיו עוד שתיים?

שרון דינור:

כן,

ציפי רון:

כל החזיתות.

שרון דינור:

אנחנו רק ביקשנו כאילו שמה שהיה בשימור, בפעם הקודמת, בעצם, אווי ווי.

לורה ורטון:

מה?

שרון דינור:

מה עכשיו?

יוחנן וייצמן:

הוא עובד על ה - .

יעלה ביטון דה לנגה:

לאט לאט, לאט לאט, לפעמים (לא ברור) זה טוב,

ציפי רון:

צריך להיות כתוב,

יעלה ביטון דה לנגה :

לתת פרשנות,

ציפי רון :

צריך (לא ברור).

יעלה ביטון דה לנגה :

ואם את משאירה לשיקול דעת, בכל מקרה, זה ההבדל. לפעמים לא תמיד זהות, כי וואנס, הוועדה מחוזית תכריע אז קבעת כלל, (לא ברור) קבעת. זאת דעתי.

לורה ורטון :

אנחנו מחכים להעלות את זה.

ציפי רון :

אפשר להפחית קצת את המיזוג?

יוחנן וייצמן :

להפחית? נעים.

ציפי רון :

אני יודעת, אני יודעת אני קופאת, פעם הבאה אני אבוא עם מעיל. מחוברים כבר או לא?

דובר לא מזוהה :

כן, יש להם,

שרון דינור :

רק תעשה להם אדמיט כאילו בבקשה.

דובר לא מזוהה :

יש את איציק,

מורן בן זיו :

כן, כן,

שרון דינור :

כן, כן.

מורן בן זיו:

תודה, רגע נראה שזה עובד.

דובר לא מזוהה:

הם דווקא רואים את זה, הם לא רואים את המצלמה, רואים מסך כרגע.

מורן בן זיו:

אין בעיה, רק שישמעו אותנו. איציק, אתה שומע? או שנשמע אותם?

שרון דינור:

אז איך אני מקטינה אותם? אני לא רואה את המסך שלי עכשיו.

מורן בן זיו:

לא, לא, של התיק הזה של יואל.

דובר לא מזוהה:

לא יודע אם הם שומעים אותנו, אבל אנחנו שומעים אתכם. לבדוק אם שומעים אותנו.

מורן בן זיו:

לשאל אותם? רגע, אני אשאל בקבוצה. לא, הוא לא שומע.

דובר לא מזוהה:

הם לא שומעים אותנו גם?

מורן בן זיו:

לא,

דובר לא מזוהה:

גם לא שומעים אותנו.

לורה ורטון:

אז לגבי הגובה, אז את לא רוצה לאשר את השתי קומות?

שרון דינור:

הגובה אמרתי שיהיה, כמו שאנחנו תמיד אומרים, לפי תכנון עיר, כי זה לא תואם את המדיניות, אבל יש, יש עבודה על מדיניות חדשה, מה שיחליטו. אני לא יכולה,

יוחנן וייצמן:

הצעה שלנו זה 10,

לורה ורטון:

מה זה קשור לשימור? למה שוועדת שימור תמליץ להוסיף עוד 6 קומות? עוד 4 קומות?

שרון דינור:

אני לא יודעת,

יוחנן וייצמן:

זה ישיבה, (לא ברור) עיר,

לורה ורטון:

מה זה קשור לשימור? אנחנו וועדת שימור.

יוחנן וייצמן:

אנחנו רוצים לשמר שם את הישיבה. ממש עלית על הנושא.

לורה ורטון:

איך? איך להוסיף קומות תוסיף לשימור?

יוחנן וייצמן:

ברור, נוספו תלמידים, אחרת הם ילכו לעיר אחרת.

לורה ורטון:

אני, אני חושבת שזה, בלתי אפשרי ששימור, אנחנו לא צריכים לדאוג ל - ,

שרון דינור:

לא, הם ביקשו רק תוספת של שתי קומות,

לורה ורטון:

אני יודעת, לכן אני אומרת,

יוחנן וייצמן:

לא,

לורה ורטון:

איך אפשר להמליץ על שימור?

יוחנן וייצמן:

הם ממש לא צריכים (לא ברור) שנשארו פה, אנחנו מעדיפים שהם ילכו ל - ,

לורה ורטון:

אין לי, אין לי שום דעה, אני לא דואגת למוסד, אני דואגת לבניין.

יוחנן וייצמן:

ברור.

לורה ורטון:

אז הבניין אם לא, הם ביקשו לא ביקשו 10 קומות, למה להמליץ על זה? מה זה מוסיף לבניין?

חיים כהן:

אני לא חושב שצריך להמליץ 10 קומות. מה שאני פשוט, אולי זה פשוט תוספת של שתי קומות,

יוחנן וייצמן:

לא, כן, כן, נשאל אותם למה לא ביקשו 10, זהו.

שרון דינור:

תראו, כבר היה דיבור עם מהנדס העיר שבמקרה שהם מצטרפות כמה חלקות ויש כאילו איזה שהוא ערך נוסף כלומר הפרשה לצורכי ציבור, הסדרה של כל מיני דרכים, חניות, כל מיני, אבל בנקודתית להוסיף כאילו ללא ערך מוסף זה, לא תואם אפילו את המדיניות שהבנתי שסיכמו עם וייצמן.

יוחנן וייצמן:

מה? לא, זה (לא ברור),

שרון דינור:

לא, זה לא מה שסיכמת עם מהנדס העיר?

יוחנן וייצמן:

שמה?

שרון דינור:

שבמקרים שבהם יש כאילו חלקה יותר גדולה זה, זה לא זה?

יוחנן וייצמן:

גם, אבל פה זה מדובר מלכתחילה במוסד. זה, הכול הולך,

שרון דינור:

במיוחד זה מוסד?

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

זה דיור מיוחד זה מוסד?

יוחנן וייצמן:

זה ישיבה, או שאני,

שרון דינור:

תראה, לא עשינו את זה כמבנה ציבור, למה לא עשינו את זה כמבנה ציבור?

יוחנן וייצמן:

אני לא יודע, נשאל אותם,

שרון דינור:

זה דיור מיוחד, כתוב דיור זה דיור, אני כאילו מסתכלת על התוכנית, אני רואה דיור, אני לא רואה איזה משהו,

יוחנן וייצמן:

אז אני הייתי שם בשטח, זה לא נראה בדיוק דיור מיוחד,

שרון דינור:

לא,

יוחנן וייצמן:

אבל זה כבר היה,

שרון דינור:

אני אומרת זה מה שמבקשים, אנחנו מדברים לא על מה שהיום, על מה שיהיה. מה שיהיה, הם מבקשים כאילו כרגע דיור, זה לא, לא רואה פה איזה משהו. הנה, רגע. כן, אפילו כאילו יש חדר ממ"ד כזה, וזה לא. חדר מחוזק סליחה.

חיים כהן:

רגע, מי ביקש? איפה הם?

שרון דינור:

פה. הם בזום,

מורן בן זיו:

הם בזום, אבל אנחנו לא, הם לא שומעים אותנו, אז הם מסדרים רק את התקלה.

שרון דינור:

היום זה השיא כאילו מבחינת התקלות.

מורן בן זיו:

חכי.

שרון דינור:

הם יצאו כבר לחופשה, אתם רואים יש פה (לא ברור).

לורה ורטון:

מנסים לתקן את המערכת בזום, עם ה - , מי שמגיש מנסה להצטרף, להשתתף גם.

מורן בן זיו:

אולי נעלה אותם בטלפון? שרון.

שרון דינור:

וייצמן, אתה רוצה שאנחנו,

יוחנן וייצמן:

לגמרי, מה?

שרון דינור:

אתה רוצה שנעלה אותם בטלפון?

יוחנן וייצמן:

כן, מה נעשה?

שרון דינור:

הם לא יראו כאילו על מה אנחנו מדברים. אבל,

יוחנן וייצמן:

את יודעת מה? בואי ננסה,

שרון דינור:

בוא, בוא נשאל אותם לאיזה, למה,

יוחנן וייצמן:

תלכי איתם הפוך, כן, מאה אחוז.

שרון דינור:

הנה מתקשרת אלי.

יוחנן וייצמן:

במה? איזה תיק זה?

לורה ורטון:

כאילו קיבלו את המלצת המחלקה לדחות את ה – , את הבקשה.

ציפי רון:

הייתי ביום, הייתי בכמה בתים בתל - אביב,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

באזור לשימור, באזור שלא רואים בכלל,

אורית לנדסברג:

לא שומעים מספיק.

ציפי רון:

מאוד מקפידים, מאוד מקפידים על שימור. רציתי להגיד,

יוחנן וייצמן:

רגע כעת אנחנו עוברים למשטר שקט.

שרון דינור:

טוב, הנה את יכולה, אנחנו רצינו רגע, אני רוצה לשאול,

אורית לנדסברג:

אבל ציפי התחילה לדבר.

ציפי רון:

אני התחלתי להגיד,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, כעת, המקליט, כעת השיחה.

שרון דינור:

אתם חייבים להיות בשקט, כי אנחנו בתנאים לא תנאים, רק מה שמך ותפקידך?

יפעת:

אני יפעת, אני אדריכלית במשרד של איתן נתן,

שרון דינור:

אוקי, את ראית את ההמלצה שלנו, בגדול היא המלצה שמאשרת, אני מבקשת בסעיפים, יש כמה חידודים והסתייגות לגבי הגובה. שגם בהסתייגות הזאתי כתוב שזה יהיה מ - , שהאישור יינתן ממחלקה לתכנון. יש משהו בהערות שלנו שאתם רוצים לחדד, או לא מוצא חן בעיניכם, הייתם רוצים להוריד, או רוצים להוסיף, או משהו?

יפעת:

בגדול אני אגיד שגם עשינו שיחה עם יהונתן, וההמלצה היא מקובלת. באמת לגבי הקומות, אנחנו תיאום מול מחלקת תכנון, הנקודה היחידה שהתייחסו אליה בהמלצה, זה בור מים, שכרגע הוא לא קיים במבנים, הוא עבר איזה שהוא שיפוץ, הוא כרגע משרדים,

שרון דינור:

לא, אין בעיה שבור מים יהיה משרדים, להפוך, אנחנו מאוד שמחים על זה, לא ביקשתי שהוא יהיה בריכת שחייה,

יפעת:

זה כבר לא קיים שם בור מים זו הכוונה.

לורה ורטון:

זאת אומרת הוא כבר נמחק בשיפוצים?

שרון דינור:

התיק תיעוד שלכם לא מראה שהוא קיים, כי אנחנו לא היינו עושים את זה אם לא היה, אם התיק תיעוד שלכם לא היה מראה.

יפעת:

בתיק תיעוד יש תמונות מהמצב של היום, רואים שיש שמה איזה שהיא תקרה ישרה,

שרון דינור:

אבל התקרה הישרה, זה הרבה פעמים יש תקרה ישרה שהיא מגבס, שהיא מכסה כאילו את ה - , קמרון.

יפעת:

כן, ככל הנראה.

שרון דינור:

תראי, אנחנו נגיד, אם אנחנו נכתוב ככל וקיים בור מים, אין בעיה שתשתמשו בו, לכל מטרה, בוטיק יין, משרד,

יוחנן וייצמן:

אז הם לא מתכוונים לשנות כרגע, אתם מתכוונים לשנות משהו במצבו הנוכחי של בור המים?

שרון דינור:

בסדר, אז ביקשנו לשמור.

יפעת:

אני אציין שבהיתר שאושר, אנחנו מגישים כרגע תב"ע, אבל בהיתר שכבר אושר, מתוכננת שם מעלית גם באזור של בור המים,

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

בסדר, מאה אחוז.

שרון דינור:

בסדר, טוב. אז רגע, מה? אני לא רשמתי, כי בדיוק היה שיחה.

יוחנן וייצמן:

אז אני אגיד לך מה, לי יש שלוש סעיפים לתקן פה, הכול בסדר.

שרון דינור:

רגע, איזה סעיף אמרת?

יוחנן וייצמן:

אני מציע לתקן,

שרון דינור:

שנייה רגע, יפעת,

יוחנן וייצמן:

את הגובה, ג' להוסיף חיזוק חיצוני בתיאום, ו – ד',

שרון דינור:

אנחנו לא, אנחנו לא רצינו חיזוק חיצוני, כדי שיישמר אחרי זה, אם לא, אם אין, אם יש חיזוק חיצוני אין שימור, כאילו נשאר,

יוחנן וייצמן:

בתיאום, בתיאום,

שרון דינור:

מה זה?

יוחנן וייצמן:

חיזוק חיצוני,

שרון דינור:

אבל סליחה רגע, את מסכימה, את מסכימה להערה שלנו שהחיזוק יהיה פנימי? לגבי הקונסטרוקציה?
בחזית של השימור?

יפעת:

כן, כן,

שרון דינור:

נו אז למה אתה?

יוחנן וייצמן:

בסדר, נוריד רק את הקמרון, בסדר מאה אחוז.

שרון דינור:

בסדר, יללה ביי, תודה. הורדתי אותה, אוקי רגע שנייה. עכשיו אני לא יכולה, אני לא בשליטה על ה -
,

יוחנן וייצמן:

לא בשליטה על המסך,

חיים כהן:

תרדי מהזום, תרדי פה מהזום.

שרון דינור:

רגע, קודם כל הם צריכים לרדת. יש פה מישהו שחי עבר לגור.

אורית לנדסברג:

הבאתי חלב ונס קפה,

יוחנן וייצמן:

כל הכבוד,

אורית לנדסברג:

למי שמעוניין.

שרון דינור:

מה זה הבאת? מהבית?

אורית לנדסברג:

לא, מהחדר שם, יש לי שמה חדר שאני יודעת איפה המקרר.

שרון דינור:

אז כמה דקות, יש לנו גם ככה לתת.

יוחנן וייצמן:

10 ירד מסדר היום. לא הודיעו לך?

שרון דינור:

זה קרה הבוקר, סליחה.

דובר לא מזוהה:

להוציא את איציק מהקו?

שרון דינור:

אז זה באמת חבל.

דובר לא מזוהה:

תודה.

אורית לנדסברג:

אתה רוצה שהוא יציג?

חיים כהן:

לא, לא,

יוחנן וייצמן:

לא, לא,

חיים כהן:

הרי ביקשו לא לדון בזה.

יוחנן וייצמן:

אני רוצה רק להקריא את ההודעת היושב ראש, תגידו לי אם הוא מקובל, אם אנחנו בינתיים מחכים, אתה סידרת? לא, אז דקה, אתם רוצים להיות איתי דקה, אני אקריא את ההודעת היושב ראש? הוועדה אישרה בהסכמה מלאה, כי שני הנושאים לא יידונו היום, ויובאו לוועדה הבאה ב – 30.8, שני המסמכים שהוצאו ע"י המחלקה נמשכים, ולא יפעלו לפיהם עד לקבלת החלטה הוועדה, ככל שיוגשו בקשות לממ"דים מורחבים לפני קבלת, בחינת, לפני קבלת ההחלטה ובחינת המחלקה ימצא שלא רצו לאשרה, הדבר הובא לוועדה הקרובה. מקובל?

חיים כהן:

אני הייתי מוסיף רק בסעיף ראשון, ע"פ בקשת היועץ המשפטי חיים נרגסי,

יוחנן וייצמן:

ע"פ הבקשה,

חיים כהן:

אני אסביר מה, קיבלת בקשה מהיועץ משפטי.

יוחנן וייצמן:

לבקשת,

שרון דינור:

עוד מעט אנחנו מסיימים את ההודעה, אז,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

מה קרה היום? אני לא מבינה מה קרה?

יעלה ביטון דה לנגה:

אולי אפשר (לא ברור) שמה יותר טוב.

לורה ורטון:

כן, זה רעיון, לא, פנוי?

יעלה ביטון דה לנגה:

אולי התפנה.

לורה ורטון:

אנחנו לא נהיה יותר. שנבדוק? אם החדר השני.

יוחנן וייצמן:

אז מזכירת הוועדה, אני שלחתי לך בדיוק את הנוסח של ההחלטה, רק צריך לפרק את זה ל - , מה שנוגע לעזה, ומה שנוגע לממ"דים.

שרון דינור:

אני עוד לא הספקתי שום דבר ממה שעשינו לכתוב זה, לא על משגב לדך, לא, כלום.

יוחנן וייצמן:

משגב לדך קיבלו,

שרון דינור:

לא, אני אומרת, לא רק אתה, לא הספקתי,

יוחנן וייצמן:

ההצעה שלך התקבלה ברוב.

שרון דינור:

כן, כן, הבנתי את זה. אבל פשוט לא, לא כתבתי את זה שירד מסדר היום, לא כתבתי כלום, כאילו,

יוחנן וייצמן:

בסדר. אנחנו צריכים פרה, את מביאה לנו פה כוח חלב?

אורית לנדסברג:

אני יכולה להביא עוד כוסות, אין בעיה.

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

אני בסיוור במקרה הגעתי לכמה בניינים לשימור באזור תל - אביב, בתל - אביב, באזור רחוב החשמל, זה לא רחוק מתחנה מרכזית, הכנסתי לכמה בניינים, אני רוצה להגיד, שהבניינים ההיסטוריים מפקידים שם מאוד, על שימור, שרון, תקשיבי, מקפידים מאוד,

שרון דינור:

אני מקשיבה.

ציפי רון:

השימור על מרצפות, ועל שימור חדרי המדרגות כולל מעקות, כולל הכול, פשוט מקפידים בצורה בלתי רגילה, זה אני מביאה את זה כהתייחסות למה שקורה אצלנו לעניין המרצפות, לעניין המעקות, וכן הלאה, גם אם זה לא עומד בתקן, עדיין שומרים על זה (לא ברור), אז כדאי לנו ללמוד משהו על העניין הזה.

לורה ורטון:

כל הכבוד להם, יש לאן לשאוף.

אורית לנדסברג:

אני חושבת שאחד ההבדלים,

ציפי רון:

אפרופו וייצמן המרצפות שלא חשובים, הם מדרגות שלא חשובים.

לורה ורטון:

אז יש לנו, סך הכול יש לנו ארבע, ארבע תיקים.

אורית לנדסברג:

ציפי, ציפי, אחד ההבדל המהותיים בינינו לבין עיריית תל - אביב, זה הפיקוח על הביצוע.

לורה ורטון:

שאין לנו.

אורית לנדסברג:

אין פיקוח, אין פיקוח, את יכולה לתכנן, לשמר, לכתוב, אלף פרוטוקולים,

ציפי רון:

אני הבאתי לכאן, אני הבאתי לכאן,

אורית לנדסברג:

בסוף לא קורה,

ציפי רון:

אני הבאתי לכאן דוגמאות לבניינים ברחביה שקבענו אותם לשימור, וקבענו הוראות וכללים, כתבנו על זה הערה לטפל בזה. שאין קשר בין מה שאושר כאן, לבין מה שקורה בשטח.

לורה ורטון:

אני חושבת שאנחנו צריכים לקבוע את הצעדים,

ציפי רון:

אנחנו, אנחנו דיברנו על זה,

לורה ורטון:

דרסטיים.

ציפי רון:

אני הבאתי תמונות,

לורה ורטון:

אמורים, אני חושבת שאנחנו צריכים להגיד לכל יום שמפר אותו, וזה,

ציפי רון:

לא,

לורה ורטון:

עונש של 5, 10, 20 שנה,

אורית לנדסברג:

אבל לא, יש עוד דבר סליחה, יש אדריכלי שימור שאמורים לפקח את הביצוע, צריך להגיש נגדם תלונה, יש מקום,

לורה ורטון:

זה הבעיה.

אורית לנדסברג:

שאפשר להגיש את התלונה,

ציפי רון:

רגע,

יערה שאלתיאל:

נכון.

ציפי רון:

אז יש לנו עכשיו דבר (לא ברור) הבניין הזה,

יוחנן וייצמן:

כן, תעלי את,

יערה שאלתיאל:

הם צריכים להיות תחת אחריות.

יוחנן וייצמן:

לורה ורטון,

ציפי רון:

שקדס, הבניין בבית הכרם שקדס.

אורית לנדסברג:

תגישו,

לורה ורטון:

מה?

יוחנן וייצמן:

תנהלי את הדיון, יש איזה לחץ.

ציפי רון:

הבניין, הבניין בבית הכרם שקרס,

לורה ורטון:

אנחנו בינתיים,

ציפי רון:

וצריך,

יוחנן וייצמן:

עד שיעלה התיק,

לורה ורטון:

בסדר.

ציפי רון:

שהיום ישלם מחיר כבד מאוד על מה שקרה שם.

לורה ורטון:

אני אמורה להיפגש עם ה - , השבוע, דיברתי על זה עם יוחנן, עם שרון, ואני באמת אני רוצה לדרוש
לא הסכימו לתת לו היתר 10 שנים, 20 שנה,

ציפי רון:

נכון.

לורה ורטון:

כי יש תקדים לזה,

ציפי רון:

שישלים, הבניין שקרס.

לורה ורטון:

מחקו את זה לגמרי, וזה שהוא אמר שזה קרה בטעות וזה, אני לא מאמינה בזה, השכנים הצמודים
אמרו שהוא פשוט היה שם, הביאו דחפורים, והפילו את זה, זאת אומרת זה לא טעות בכלל.

דובר לא מזוהה:

הם חפרו מתחת לבניין,

לורה ורטון:

זה מכוון, כן.

ציפי רון:

המגרש עכשיו ריק,

לורה ורטון:

לא, לא,

ציפי רון:

אין בו בית, אין בו עץ, אין בו כלום.

לורה ורטון:

לא, לפני ההיתר,

שרון דינור:

הייה פה שני שלבים, בשלב הראשון,

יערה שאלתיאל:

רגע, רגע,

אורית לנדסברג:

לא ביחד.

יערה שאלתיאל:

בואי תתארי רגע מה היה, ואז,

שרון דינור:

בשלב, מה שקרה בחלוץ 47, שבשלב הראשון הבניין הרי הוא, הוא לא, כאילו זה לא פרויקט יזמי, יזמי, זה בן אדם שקנה בניין לשימור במטרה לגור בו, אוקי, רק,

לורה ורטון:

לא, זה לא נכון, זה לא עליו. זה הבת שלו, הוא קנה את זה עבור הבת שלו, הוא עשה אותו תרגיל,

שרון דינור:

יחידה אחת זה לא,

לורה ורטון:

בעוד שני מקומות,

עו"ד סטפני שילה:

זה לא יזם.

לורה ורטון:

בסדר.

שרון דינור:

זה לא 50 יחידות, עם חניון תת קרקעי עד לליבת כדור הארץ, זה משהו קנה בניין לשימור שיש בו תוכנית לשימור נקודתית, זאת אומרת זה מקום כאילו, יש את הדייר נכנס, ואז פתאום נפל חצי בניין, אוקי, והוא אמר, היינו, עשינו אצלו בירור, אז זה היה עוד עם (לא ברור), המהנדס העיר וזה, והוא אמר, שהקבלן שלו בשטח, עלה עם הדחפור והפיל את זה,

לורה ורטון:

זה לא נכון,

שרון דינור:

כאילו וזה זה, כאילו זה היה נראה כזה, הוא אמר תקשיבו, קשה לי עם המלחמה, אשתו בכתה בחדר, כאילו אוקי, זה מה ש - , זה מה שהיה, והוחלט אחר כך, עשינו דיון אצל חיים נרגסי והחלטנו שהוא יהיה, כאילו הבניין הלך, תקשיבו, בשלב הזה כאילו חוץ מלבכות עליו, אין לי, בשלב הזה אין לי מה לעשות כאילו,

לורה ורטון:

נכון. לא, יש,

שרון דינור:

רגע,

לורה ורטון:

לתת לו עונש,

שרון דינור:

אני מסבירה, והייתי עם חיים שהיה אז התובע העירוני, אוקי, זה היה זה, והוא סוכם איתו על סוג של מטלה שימורית שהוא יבצע, אוקי, כאילו הוא העביר לנו חתם איתנו משהו על X כסף, כמה עשרות אלפי שקלים לבצע מטלה שימורית בהתאם לשיקול הדעת שלנו. עכשיו אמרנו שאנחנו, למה עשינו את זה? כי היה, החצי של הבניין שנשאר חשוף, אם אתה לא מהר מהר משלים אותו, הוא מתפרק, הוא, זה לא, זה (לא ברור) עצים, הדבר הזה, זה כאילו זה בנייה,

יערה שאלתיאל:

אבל זה אומר שצריך לתמוך את זה, רגע מה זה מטלה שימורית?

ציפי רון:

אחרי,

לורה ורטון:

רגע,

ציפי רון:

לגמרי,

לורה ורטון:

בוא נקשיב לה, בוא נקשיב.

שרון דינור:

ואז הוא למרות שפניתי אליו 7000 פעם, ויש לו אדריכל שימור מצוין שפנה אליו לדעתי, כעשרת אלפים פעם, הוא פשוט לא כיסה את המבנה. עכשיו הוא שני חורפים, גשמים, רוחות, הדבר הזה נשחק, ואז הוא התחיל את החציבה. חציבה הייתה בניגוד להמלצת מחלקת השימור, אבל קיבלה את האישור בוועדת השימור הזאתי, בוועדת התכנון, בוועדה מחוזית,

יוחנן וייצמן:

אתם רואים דרך אגב את שהצוות המקצועי צדק אז, ולא הוועדה.

שרון דינור:

כי האדריכלית, אדריכלית, כל אדריכלי, אדריכל שימור ומהנדס השימור שלו, כולם אמרו שאפשר לחצוב מתחת לבניין הזה, באבן ירושלמי שלמעלה יש קירות של בית הכרם שהם (לא ברור) ביצוע,

אוקי, כאילו לא יודעת, כאילו גם סטפני שהיא לא, איך אומרים? היא אמרה לי - רגע, מה? חשבו שזה יישאר? כאילו מי שיש לו עיניים אומר, איך יכול להיות כאילו.

יערה שאלתיאל:

והמהנדס,

שרון דינור:

זה לא,

יערה שאלתיאל:

אפילו לא עשו תימוך לדבר הזה לפני שהורסים?

שרון דינור:

אני לא יודעת,

יערה שאלתיאל:

משהו?

שרון דינור:

הם עשו איזה שהוא משהו, אבל הם אמרו שהם נתקלו בסלע מאוד מאוד קשה,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

שלא ידעו שיהיה קיים שם, ובשלב הזה, ובגלל החפירה, נוצרו סדקים מאוד משמעותיים בבניין שהיה כבר מוחלש בגלל שהוא היה על שני חורפים בגשם, בברד, וברוח, ובקור, ולא כיסו אותו, לא שמרו עליו, אוקי בשלב הזה.

ציפי רון:

למה לא הייתה שום פנייה אליו לכסות אותו? לשמר אותו, וכן הלאה?

שרון דינור:

אמרתי הרגע שכן היה,

לורה ורטון:

היו.

שרון דינור:

היה מלא פניות, פשוט הוא לא עשה את זה,

ציפי רון:

(לא ברור)?

שרון דינור:

מלא, מלא, מלא פניות. אוקי, אז זהו,

ציפי רון:

מקנסות,

שרון דינור:

אני לא יודעת איך, חברים,

יערה שאלתיאל:

אבל,

ציפי רון:

עם לוחות זמנים עם תאריכים,

שרון דינור:

אין לוחות, עכשיו אמרנו לו עכשיו תכסה את זה עכשיו, הוא לא עשה את זה שנתיים אוקי, כאילו כל הזמן עם אורי פדן,

יערה שאלתיאל:

ואז,

שרון דינור:

האדריכל שלו,

יערה שאלתיאל:

חייב להיות,

שרון דינור:

בשלב הזה הבניין מת כבר, לא היה על מה אני שומרת בשלב הזה שנשאר לי קיר וחצי? כאילו כבר לא היה,

יערה שאלתיאל:

שומרת על המבנים הבאים.

שרון דינור:

לא, זהו, אני אומרת אני חושבת שיש פה בעיה, אבל אני לא יודעת כאילו, איך, הבניין הזה אבוד מבחינתי, בשלב הזה, הוא הרוס כאילו,

ציפי רון:

אם הוא לא ייענש,

שרון דינור:

אבל צריך לעשות שחזור,

ציפי רון:

אם הוא לא ייענש,

שרון דינור:

(לא ברור) שלו.

ציפי רון:

שרון, אם הוא לא ייענש וזה יעלה לו הון עתק,

שרון דינור:

אני לא מחלקת ענישה. לא יודעת איך לעשות את זה,

ציפי רון:

אז בואו, צריכה לצאת מהוועדה הזאת, צריכה לצאת מהוועדה הזאת הנחייה שצריך להיות כאן קנס לא נורמאלי שהבן אדם ירגיש בכיס שלו.

עו"ד סטפני שילה:

אין לנו,

ציפי רון:

מה קרה,

עו"ד סטפני שילה:

סמכות לעשות את זה.

ציפי רון:

מוכרחים לעשות משהו, אי-אפשר, אי-אפשר לעבור על זה לסדר היום, אחרת זה הולך להיות שיטה, אחרת זה הופך להיות שיטה.

עו"ד סטפני שילה:

לפי הפיקוח, עם הפיקוח על הבנייה, אבל אנחנו כוועדת שימור,

לורה ורטון:

אבל אנחנו יכולים להמליץ על, על סנקציות כלשהן או להמליץ על?

יערה שאלתיאל:

כאילו יש פה, יש פה ברור,

לורה ורטון:

אכיפה.

יערה שאלתיאל:

שברגע שאנחנו עוברים הלאה,

לורה ורטון:

אכיפה.

יערה שאלתיאל:

המבנה הבא שהולך להתמוטט בדרך.

ציפי רון:

שהבן אדם הזה לא יקבל היתר בנייה,

יעלה ביטון דה לנגה:

עכשיו הבעיה זה האיש הזה.

ציפי רון:

שהבן אדם הזה לא יקבל היתר בנייה ל – 20 שנה.

יעלה ביטון דה לנגה:

אני לא חושבת שכרגע,

ציפי רון:

להפוך את המגרש לגינה בינתיים, להפוך את המגרש בינתיים לגינה,

לורה ורטון:

אותו דבר,

ציפי רון:

לגינה ל – 20 שנה. שום דבר,

לורה ורטון:

עיריית ירושלים כבר תבעה אותו פעמיים, על העבירות בנייה הקיימות.

ציפי רון:

אני שואלת את הייעוץ המשפטי, איך אפשר לגרום לזה, שהוא לא יקבל, לא יוכל להמשיך בעבודות הבנייה, המגרש הזה הופך להיות גינה, ל – 20 שנה.

יוחנן וייצמן:

אפשר לעשות את התיק של 11 כעת?

ציפי רון:

ל – 25 שנה, שהוא לא בונה עכשיו יאשרו לו את זה, אין דבר כזה, הוא יגיש בקשות,

חיים כהן:

עו"ד שילה,

ציפי רון:

ותוספות אחוזים, זה לא יכול להיות.

לורה ורטון:

אפשר?

חיים כהן:

שרון.

עו"ד סטפני שילה:

מה?

לורה ורטון:

של 20 שנה?

חיים כהן:

(לא ברור) השנים זה,

שרון דינור:

על מה?

עו"ד סטפני שילה:

אבל מי נתן, מי נתן את זה?

לורה ורטון:

העירייה.

שרון דינור:

11 עירייה?

לורה ורטון:

אז רגע, רגע, כן,

עו"ד סטפני שילה:

מה זה העירייה שאתה אומר העירייה?

יוחנן וייצמן:

בוא נעשה,

שרון דינור:

אנחנו מנסים, מנסים להקדים אותם.

יוחנן וייצמן:

את 11 או את אחד?

עו"ד סטפני שילה:

בהיבט המשפטי,

שרון דינור:

אני על זה, אני על זה, אני מנסה רגע זה.

לורה ורטון:

לא, השאלה היא, רגע, שנייה סליחה, אז השאלה היא אם הוועדה יכולה להמליץ, על סנקציות או
אכיפה נגד היוזם שהתעלם מכל ההנחיות, וכל הפניות לאורך?

יערה שאלתיאל:

חייב, חייב להיות כאן איזה שהוא משהו שיראו (לא ברור),

עו"ד סטפני שילה:

נכון, חד-משמעית.

יערה שאלתיאל:

באיזה שהיא צורה.

עו"ד סטפני שילה:

נכון,

יערה שאלתיאל:

אני לא יודעת מה הדרך לעשות את זה.

לורה ורטון:

אפשר?

ציפי רון:

מה שאני מציעה זה פנייה של הוועדה למחלקה המשפטית של העירייה,

שרון דינור:

בוא נראה,

ציפי רון:

למצוא את הדרך, למצוא את הדרך להעניש או להטיל,

אורית לנדסברג:

סנקציה.

ציפי רון:

סנקציות כאלה ואחרות את המקסימום האפשרי, על היזם הזה. לא בנייה, לא תוספות אחוזים, ולא שום דבר, המקום הזה יישאר ככה, יהיו שם כמה עצים, מצידי שזה יהיה גן ציבורי,

לורה ורטון:

לא נשאר, לא נשאר שום דבר. לא עץ, לא כלום.

ציפי רון:

גן (לא ברור).

לורה ורטון:

מחקו את הכול,

ציפי רון:

רבע יובל גן ציבורי,

לורה ורטון:

אז רגע, אז עכשיו,

עו"ד סטפני שילה:

ברגע שאת עושה דבר כזה לבן אדם, זה חייב להיות סופר דופר חוקי, כי הוא יתבע אותך. סך הכול,

ציפי רון:

אין בעיה, אז אני אטפל. אני מבקשת מכם למצוא את הדרך לעשות,

עו"ד סטפני שילה:

אני אומרת זה לא כזה פשוט, כי יש פה נזק.

לורה ורטון:

לא, זה לא פשוט.

יוחנן וייצמן:

התוספת הרביעית מה?

לורה ורטון:

שנייה,

עו"ד סטפני שילה:

(לא ברור) משפטי על התוספת.

לורה ורטון:

שנייה, שנייה, אז,

עו"ד סטפני שילה:

מה הטענה?

יוחנן וייצמן:

לא, מה שאת אמרת שיש פה תוספת הרביעית התייחסות,

עו"ד סטפני שילה:

זהו, בוא נראה כן.

ציפי רון:

ברור שזה לא פשוט, זה מסובך, זה מורכב, אבל צריכים למצוא את הדרך.

עו"ד סטפני שילה:

אבל מחר, מחר את תבקשי את זה בבית משפט, את צריכה לראות שאת מגבה,

לורה ורטון:

עיריית ירושלים,

ציפי רון:

לא, בבקשה תמצאו את הדרך.

לורה ורטון:

כבר תבעה אותו פעמיים,

עו"ד סטפני שילה:

לא, זה נגיד טוב,

לורה ורטון:

אוקי,

עו"ד סטפני שילה:

הפיקוח על הבנייה יש סמכות,

לורה ורטון:

כן, אוקי, בסדר.

יערה שאלתיאל:

זה יכול להיות,

עו"ד סטפני שילה:

שניגוד, הוא פעל בניגוד להיתר, הוא הרס את הבניין, זה הכיוון הנכון.

ציפי רון:

אנחנו פונים אליכם,

עו"ד סטפני שילה:

גם שזה (לא ברור) זה בניין (לא ברור) זה מה שהוא אמר.

לורה ורטון:

אוקי,

ציפי רון:

אז אנחנו פונים למחלקת המשפטית של העירייה, למצוא את הדרך, לקנוס, למצוא את הדרך לכך
שהבן הזה ישלם את מקסימום המחיר, שזה יהיה לא בנייה, אולי 25 שנה גן ציבורי, אני לא יודעת
מה,

יערה שאלתיאל:

לא, אני חושבת שהסיפור של גן ציבורי לא נראה לי עובד,

ציפי רון:

אבל לא יכול להיות, לא יכול עכשיו,

עו"ד סטפני שילה:

הלוואי,

ציפי רון:

לבנות, ולבקש תוספות.

יערה שאלתיאל:

ברור לי שזה לא עובד. אבל עדיין זה צריך להיות כואב.

לורה ורטון:

רגע, סליחה, אז אני מציעה שתי, שתי החלטות, אני אשמח לקיים עליהם הצעה,

יוחנן וייצמן:

לא, אני לא,

לורה ורטון:

אחד לפנות ליועץ המשפטי לבדוק את העניין לתובעת העירונית, לטובת עירוני,

שרון דינור:

נשאל אותה מה היא אומרת, מה היא יכולה להציע,

לורה ורטון:

אוקי. אז רגע,

שרון דינור:

נראה לי יותר טוב מאשר להודיע בהודעות של,

לורה ורטון:

לא, לא,

שרון דינור:

לפרוטוקול,

לורה ורטון:

שתי דברים, אחד,

שרון דינור:

מורן שהיא אחראית על ה - , מורן רביבו שהיא התובעת העירונית.

לורה ורטון:

אז שתי הצעות, אחד שבמקרה הזה שכבר דנו בו שאנחנו ממליצים, מבקשים מהייעוץ המשפטי לטפל ב - , בהתעלמות שלו, ובעבירות שלו, התעלמות שלו מהזה, את מקשיבה, מישהו צריך לראות לכתוב,

שרון דינור:

(לא ברור) שלם כאילו,

עו"ד סטפני שילה:

זה נורא,

לורה ורטון:

אז אחד זה זה שאנחנו מבקשים במקרה הזה, לטפל בחומרה, ומי שהתעלם מכל הבקשות והפניות, והנחיות של ה - , של הוועדה. ושתיים, שאנחנו מבקשים שמורן רביבו, התובעת העירונית תבוא ותשתתף ב - , אחד הישיבות הקרובות, כדי שנוכל לקבל לקבוע מדיניות יחד איתה. בסדר? שתי, שתי הצעות. יש הסכמה? יש התנגדות?

אורית לנדסברג:

כן,

לורה ורטון:

טוב, אין התנגדות, יש הסכמה יפה, תודה. טוב. אני לא, אבל בסדר.

שרון דינור:

אנחנו הולכים לחדר אחר? לא, אין לי, לא מבינה. לא, לא, אוקי.

יערה שאלתיאל:

בשנייה הזאת יש לך שליטה.

שרון דינור:

נסגור את זה, למה אנחנו עוברים עכשיו?

מורן בן זיו:

לעין כרם.

שרון דינור:

אז רגע,

אורית לנדסברג:

הם לא אמרו, שהם רוצים את זה של 11 עכשיו?

מורן בן זיו:

היזם לא נראה.

שרון דינור:

רגע.

חיים כהן:

אז מה נעשה? על מה אנחנו דנים?

אורית לנדסברג:

עין כרם.

יוחנן וייצמן:

עכשיו אנחנו בעין כרם.

יעלה ביטון דה לנגה:

איזה מספר?

אורית לנדסברג:

זה הבא של אחד וחצי.

יעלה ביטון דה לנגה:

סליחה?

אורית לנדסברג:

מספר 8.

לורה ורטון:

אז אני אשמח, אני אשמח תודה. אז אנחנו קפצנו למספר 8, עין כרם 90 בעין כרם. אז אני, אמורה להיות באחד וחצי, אנחנו עכשיו בגלל הבעיות הטכניות, והלוגיסטיות. אוקי. איפה זה עין כרם?

שרון דינור:

רגע שנייה בבקשה. רגע, אני רק רוצה לראות שאין פה משהו על הבור מים,

ציפי רון:

יש שמה,

שרון דינור:

זה הורדתי פה.

לורה ורטון:

אוקי, זה הדבר האחרון עין כרם.

שרון דינור:

עברנו ל - ,

לורה ורטון:

לעין כרם, כן.

שרון דינור:

עין כרם זה,

לורה ורטון:

עין כרם 90.

שרון דינור:

אוקי, עין כרם זה תוכנית מעניינת, תיכף אני אראה לכם למה,

לורה ורטון:

אוקי.

שרון דינור:

אני לא עונה, רגע, עין כרם. אוקי, אני רוצה להראות לכם קודם, את ה - , המקום, יש, את יכולה להקריא לי את המספר תב"ע?

מורן בו זיו:

כן, 43610.

שרון דינור:

אוקי. אני חושבת שכולכם מכירים את המקום הזה, זה לא איזה סמטה נחבאת בעין כרם, המקום הוא על כביש עין כרם, אוקי הכביש שיורד מה - ,

לורה ורטון:

מלמעלה?

שרון דינור:

כאילו יורד, כן, יורד מכיוון, אתם יודעים זה הכיכר הזאתי עם החניות שיש פה ליד מדרגות גן עדן,

יעלה ביטון דה לנגה:

כיכר הקסטל,

שרון דינור:

ומה שיורד לצומת כרם, אוקי, זה על הכביש הראשי, אנחנו נמצאים על הכביש הראשי, עכשיו מבחינת איך שזה נראה היום, יש שם חלקים לשימור, ומה ש - , חלקים היסטוריים, אבל גם הנה זה הצד הזה, אתם רואים יש פה מין קיר תמך כזה, מבנה היסטורי, קיר מפורק כזה, ו - , חניות. עכשיו צריך להבין ש - , נגיד אני בדיוק דיברתי על זה עם אמי בתכנון עיר, הם, זה תב"ע כי אנחנו מדברים על תב"ע שמציעים פה בקשה לפי עין כרם, כאילו לפי ההנחיות של כרם, אנחנו,

ציפי רון:

2610?

שרון דינור:

גם עשינו עבודה עם ה - , עשינו גם עבודה עיצובית פה, עם החבר'ה שמגישים את הבקשה הזאתי.

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

והנה ה - , רגע, אני רוצה להגדיל לכם את ההצעה. זה לא (לא ברור). אוקי, אתם רואים פה את השיפור העיצובי, אוקי, כאן יש חנייה, הקיר, כניסה לחנייה, החנייה היא לא חפורה בתת-הקרקע, אבל הם כן, כאילו לקחו את הקיר הזה, ועשו לו מראה היסטורי. עכשיו אמי אמר לי, למה שלא נוריד את זה למטה? אני אומרת תקשיבו,

לורה ורטון:

לא, אני חושבת שיש שם,

שרון דינור:

ספציפית בדרך כלל אנחנו לא רוצים חומות, אבל כאן כשאתה עומד על כביש ראשי, אני לא רואה שום היגיון לשים קומה של מגורים, על הכביש הראשי. וזה נחמד, זה כאילו אופייני זה נראה כזה,

אורית לנדסברג:

בהמשך בצד שמאל רואים שיש מין קיר כזה.

לורה ורטון:

יש קיר בצד,

שרון דינור:

נכון, נכון, וגם אני אגיד לכם עוד משהו, גם אהבתי, אהבתי את זה שיש את המדרגות בתוך החומה, כי זה קצת הזכיר לי את הטיפול בהנטקה, שיש שם מדרגות,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

הוא עשה את זה פרסונאלי, אוקי, עכשיו יש פה שתי קומות, את הקומת חנייה, ומעליה שתי קומות מגורים, איפה, מה הבעיות שלי בעצם מה - , לא שלי, מה ההערות שלי, לא,

ציפי רון:

קומה שלמה?

יעלה ביטון דה לנגה:

על כל המתאר,

שרון דינור:

הקומות חנייה?

יעלה ביטון דה לנגה:

חנייה אני מתכוונת,

שרון דינור:

כן,

יעלה ביטון דה לנגה:

קומת חנייה היא על כל,

שרון דינור:

כן,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה הרבה מכוניות.

שרון דינור:

אני חושבת שלפי תקן, לא,

יעלה ביטון דה לנגה:

תקן?

שרון דינור:

הם עשו,

יעלה ביטון דה לנגה:

שתיים משפחה אחת.

שרון דינור:

לא, יש פה כמה יחידות דיור. רגע בוא נראה אם זה כתוב לי. בוא נסתכל רגע. אני רואה,

אורית לנדסברג:

זה גם חנייה וגם ממ"דים. זה לא רק חניות.

שרון דינור:

רגע, אני מסתכלת, התוכנית מציעה תוספת בינוי עבוד שתי יחידות קיימות, זאת אומרת אנחנו נשארים על שתי יחידות פשוט להיות,

יוחנן וייצמן:

עין כרם?

שרון דינור:

כן, אז זה, מה ש - , רגע, איפה זה? הנה, בעצם בוא אני אראה לכם זה ראינו את ההדמיה.

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

עכשיו ההדמיה היא, היא כמעט תמיד מאוד יפה, אוקי, לעיתים קרובות היא, (לא ברור) לא, אני חותמת הרבה פעמים, הנה תראו, מבחינת, לא, לא הכול חנייה, סליחה מי ששאל אותי, יעלה, לא הכול חפורה, יש לנו פה 4 מקומות חנייה זה הגיוני זה בסדר. אבל אנחנו התקשינו עם כמה דברים רגע,

ציפי רון:

תראי לי מה הוא הורס, תראי רגע, תראי רגע מה עושים,

שרון דינור:

רגע, נשארו שאלות, אני רוצה להגיד לכם ככה, אמי שאל, יש פה שני מבנים היסטוריים, המבנה הזה, והמבנה הזה. המבנה, המבנה ההיסטורי הקטן שנמצא פה בצד ימין הוא הורס חתיכה של קיר שלו, כדי להתחבר לשאר, הוא עושה הרחבה, כאן יש כל מיני בינוי סככתי כזה. המבנה הזה הוא הורס ממש חזית שלו, ועושה הרחבה יחסית קטנה, אז האמת היא שלא כתבתי את זה, אבל אחרי שהוצאנו סדר היום דיברתי עם אמי, והתלבטנו אם, אם שווה להרוס חזית היסטורית בשביל הרחבה כל כך קטנה, במיוחד שמקבלים הרחבה מאוד משמעותית כלפי הגן, אוקי, כאילו זה, אולי את זה אנחנו כן יכולים לשלב. הדבר השני זה שאתם רואים, יש פה מה,

לורה ורטון:

רגע אפשר, סליחה,

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

(לא ברור) הזה.

שרון דינור:

כן, כן, בבקשה.

לורה ורטון:

אז הרעיון הוא לשמור את ה - ,

שרון דינור:

אני אומרת,

לורה ורטון:

את ה - , מה שסומן שם,

יערה שאלתיאל:

ואז כאילו אפשר לראות מהתיק תיעוד?

לורה ורטון:

ואז יהיה פשוט פתח?

שרון דינור:

בואו, בואו נסתכל רגע, אם יש לנו בתיק תיעוד את זה, רגע, אנחנו רוצים להסתכל על זה שנייה.

יערה שאלתיאל:

מה זה החזיתות האלה?

שרון דינור:

רגע, רגע, אני מראה לכם. הנה, חזית מערבית אתם רואים, זה צפון, זה החזית המערבית, אוקי, יש פה, היא פשוטה, היא לא, החזית הזאתי אנחנו מדברים עליה.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

אוקי, יש פה איזה תוספת מאוחרת, אבל שני הפתחים הם כאילו לא איזה (לא ברור),

ציפי רון:

זה עין כרם.

שרון דינור:

רגע אני מראה, נכון, אני מסכימה איתך במאה אחוז, בואי נסתכל, הנה שני הפתחים האלה, אוקי,

אורית לנדסברג:

בצד ימין,

שרון דינור:

הם יפים, הם כאילו היסטוריים, אני,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

אני חושבת שאולי אפשר לשמור עליהם,

יערה שאלתיאל:

זה לא נראה פתח מקורי, הזה עם ה - ,

שרון דינור:

זה לא,

יערה שאלתיאל:

הקשת הזה לא נראה,

ציפי רון:

זה לא פתח מקורי.

יערה שאלתיאל:

זה נראה שמישהו התערב.

שרון דינור:

נכון,

אורית לנדסברג:

נכון,

שרון דינור:

נכון, אבל הקיר כולו,

יעלה ביטון דה לנגה:

הימני לא,

ציפי רון:

הימני לא,

יעלה ביטון דה לנגה:

הימני מקורי.

ציפי רון:

הימני לא,

יעלה ביטון דה לנגה:

הקיר יכול להיות מאוד מקורי.

שרון דינור:

אבל, רגע,

ציפי רון:

גם מה שכתוב עליו 20, הוא לא מקורי, החלק,

יערה שאלתיאל:

זה?

אורית לנדסברג:

העליון,

יערה שאלתיאל:

הקשת הזאתי היא הוכנסה לשמה,

שרון דינור:

כן,

יעלה ביטון דה לנגה:

הקשת היא נראית,

שרון דינור:

לא, רגע, זה לא באותה חזית, בוא נסתכל עליה אם יש לנו תמונות. זה לא פה, הנה פה, אוקי, אנחנו מדברים על החזית הזאתי, אוקי, כאן,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה צפוני.

אורית לנדסברג:

זה קיר מקסים,

שרון דינור:

חזית מערבית,

ציפי רון:

רוצים להרוס אותה,

אורית לנדסברג:

נכון,

שרון דינור:

כן, הנה תסתכלי את רואה, הוא מראה לך מאיפה הצילום, החזית הזאת, אנחנו מדברים על החזית הזאתי,

ציפי רון:

אסור להרוס אותה.

שרון דינור:

בסדר, בסדר, זה מה שאנחנו,

לורה ורטון:

מה שהם מציעים,

שרון דינור:

לא, האמת היא, זה מה שאני,

לורה ורטון:

אבל זה לא מה שכתוב, אבל מה שאת ממליצה, ומקובל,

שרון דינור:

לשפר את ההמלצה עם זה. אוקי, בוא נחזור רגע ל - , אז זה הערה אחת, הערה השנייה, היא תסתכלו רגע,

לורה ורטון:

לגבי הגגון אמרת.

שרון דינור:

כן, תסתכלו, הגגון וזה, יש הערות, הוא חייב להיצמד להערות של עין כרם, אין, גגון זה בטל השישים. אני לא יודעת למה הבית צריך מעלית, כשזה שתי קומות, אוקי, זה, זה לא, אין דרישה כזאתי ע"פ החוק, אוקי, והבעיה שלי עם המעלית זה שהיא חודרת את הגג והיא, היא נהיית גבוה, ואז אתם רואים אותה פה, אוקי זה ה - , זה,

לורה ורטון:

אז זה כאילו,

אורית לנדסברג:

הוא הוציא להם,

שרון דינור:

הדבר הזה והדבר הזה. אז או שיהיה מעלית הידראולית, או מעלון, שזה גם, שזה גם אפשרי.

לורה ורטון:

מעלון,

אורית לנדסברג:

את הרמפה הזאת?

יערה שאלתיאל:

הוא נראה, הוא נראה כמו מעלית,

שרון דינור:

נכון, נכון, אבל אין לו את הפיר הזה שהוא,

יערה שאלתיאל:

בדיוק,

שרון דינור:

שהוא הולך מעל הזה,

אורית לנדסברג:

ואז לא צריך את זה,

שרון דינור:

זה ההערה שלנו. מה עוד? היה פה משהו מעניין,

לורה ורטון:

על ה - , גובה מעקה.

יערה שאלתיאל:

איך נראה החזית?

לורה ורטון:

חלק מזה,

שרון דינור:

זאת שתעשה לנו את המעקה כמו שכתוב בהוראות של התוכנית.

לורה ורטון:

גם החדר האשפה,

יערה שאלתיאל:

זה הוא די,

שרון דינור:

תראו, עשו לנו תב"ע, לא התייחסו לחדר אשפה, כמו שהרבה פעמים בתב"עות, לא, אבל בגלל שאנחנו ברמה כזאת מפורטת, ואנחנו לא רוצים לקבל את החדר אשפה בחוץ,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

אז כאילו תעשו לנו חדר אשפה בתוך אחד מה - , את יודעת מאחורי המדרגות, ליד הזה,

יערה שאלתיאל:

תראי רגע את החזית,

ציפי רון:

בין שני הבניינים על העצים לכריתה, את יכולה לתת על זה יותר פרטים?

יערה שאלתיאל:

לא, וגם על החזית הזאת שגם אותה,

שרון דינור:

מה זה הזאת?

יערה שאלתיאל:

הם משנים לגמרי, הניצבת לזאת שדיברת.

לורה ורטון:

זאתי.

יערה שאלתיאל:

זאתי,

שרון דינור:

בוא נראה,

יערה שאלתיאל:

כי אולי אם היא פחות בעייתית, היא לא לכיוון הרחוב,

שרון דינור:

רגע,

ציפי רון:

יש עוד דבר אחד על הבניין הצפוני יותר, הם משנים לו את כל הקירות, הם מגדילים את החלונות.

שרון דינור:

שנייה,

ציפי רון:

קירות.

שרון דינור:

זה החזית, זה החזית הדרומית, את צודקת, היא גם, בוא נראה רגע,

יערה שאלתיאל:

לי דווקא היא נראית יותר מקורית.

לורה ורטון:

כן.

שרון דינור:

נכון,

ציפי רון:

עכשיו בבניין, בבניין הימני,

שרון דינור:

ואין סיבה כאילו, אין סיבה להרחיב את את זה,

ציפי רון:

עושים שם בצהוב, הם מגדילים את כל החלונות, אז משנים את הבניין. הכול שם להריסה.

יערה שאלתיאל:

עכשיו השאלה מי רואה את החזית הזאת, זאת חזית,

אורית לנדסברג:

זה לא משנה.

ציפי רון:

זה לא משנה.

אורית לנדסברג:

חובה לשמור על ה - ,

ציפי רון:

זה עין כרם.

יעלה ביטון דה לנגה:

לא, את מה?

ציפי רון:

כאן הם הורסים את החלונות, הם הורסים של החלון,

שרון דינור:

רגע שנייה,

יעלה ביטון דה לנגה:

מה?

שרון דינור:

בוא נסתכל על זה,

יעלה ביטון דה לנגה:

לא רואים מהכביש את החזית המערבית.

יערה שאלתיאל:

נכון,

לורה ורטון:

נכון, לא,

יעלה ביטון דה לנגה:

יש המון עצים, וגם היא ככה,

ציפי רון:

למעלה, יש עין כרם,

יערה שאלתיאל:

זה לא נראה,

אורית לנדסברג:

ברור, לא,

יערה שאלתיאל:

זה מקורי, השמאלי מקורי.

אורית לנדסברג:

והשנייה לא,

יערה שאלתיאל:

וזה לא,

אורית לנדסברג:

מילים אחרות,

יערה שאלתיאל:

זה משהו ש - ,

שרון דינור:

וגם זה נראה פתיחה, אז תקשיבו רגע, אני חושבת ש - , אפשר לכתוב פה, שפתחים שהם מקוריים הם
יישמרו, וככל שאינם מקוריים, 0 אפשר לאפשר את הגמישות פה, אין סיבה, אין סיבה לא לתת את זה
פה.

יערה שאלתיאל:

בסדר, גם פה זה רק ברמת הפתח, זה לא להרוס את כל החזית.

שרון דינור:

אוקי, אז,

ציפי רון:

אם אפשר לגבי הרחבה של הקירות על המבנה, תחזרי ל - ,

שרון דינור:

אני חוזרת, אני חוזרת.

ציפי רון:

כל הפתחים נהרסים, וכל הצדדים של הבניין.

שרון דינור:

נכון.

ציפי רון:

אבל למה?

שרון דינור:

אז בוא נסתכל על זה רגע,

ציפי רון:

עכשיו ועוד דבר אחד, גם בבית השני,

שרון דינור:

רגע, בוא נסתכל ביחד, אוקי. זה (לא ברור) אחד, זה שהוא פונה לכביש, והוא מוכן,

לורה ורטון:

זה צפוני, לא?

שרון דינור:

כן, כן, זה הפתח הזה. אוקי, זה זה.

ציפי רון:

אז הם הורסים אותו,

שרון דינור:

מרחיבים אותו,

ציפי רון:

הם הורסים אותו, ועושים חלון,

אורית לנדסברג:

אין סיבה,

ציפי רון:

אין סיבה.

יערה שאלתיאל:

אין סיבה.

שרון דינור:

אוקי,

ציפי רון:

מה הסיפור?

שרון דינור:

עכשיו,

ציפי רון:

כל הפתחים כאן נהרסים.

יערה שאלתיאל:

מה זה?

שרון דינור:

החזית הזאתי,

לורה ורטון:

איזה חזית?

ציפי רון:

פה.

יערה שאלתיאל:

בבניין הקטן,

ציפי רון:

בבניין הקיצוני, הימני ביותר.

יערה שאלתיאל:

זה החזית לכיוון הרחוב,

שרון דינור:

זה,

יערה שאלתיאל:

בצד השני?

שרון דינור:

זה פתח לדעתי משני,

אורית לנדסברג:

זה דרום,

שרון דינור:

כאילו, הוא גם נראה שהוא עשו פה פריצה.

ציפי רון:

תקשיבי, תחזרי רגע לתרשים הכללי עם ה - , עם הבקשות להריסה כאן, אין בניין אחד שבכל מה שהם (לא ברור).

אורית לנדסברג:

אין קיר אחד שלא,

ציפי רון:

אין קיר אחד, חוץ מהקיר הזה. וכל הקירות הם הורסים אותם, גם לכיוון הרחוב, גם פה, וגם פה, כל
ה - ,

שרון דינור:

החלון הזה אני מסכימה איתך, החלון הזה הוא לא חשוב,

יערה שאלתיאל:

זה,

שרון דינור:

הוא גם,

ציפי רון:

לא משנה, אבל הוא,

שרון דינור:

חוות דעתי,

ציפי רון:

גם החלון הזה,

שרון דינור:

החלונות פה שראינו סליחה, הם לא מקוריים, ולכן אני חושבת שזה,

ציפי רון:

איזה חלון לא מקורי?

לורה ורטון:

זה שבצד.

יערה שאלתיאל:

מה שהורסים את כל הקיר.

ציפי רון:

החלון בכיוון הרחוב,

שרון דינור:

זה קיר,

ציפי רון:

הם מרחיבים לכולם,

שרון דינור:

לא להרוס,

ציפי רון:

הם הורסים,

יערה שאלתיאל:

הם מרחיבים?

שרון דינור:

פה הם לא מרחיבים, הם הורסים את הקיר.

ציפי רון:

הורסים את הקיר,

שרון דינור:

זה מה שאמרנו, שעכשיו אנחנו,

לורה ורטון:

אבל זה מה שהיא הציעה לשנות.

שרון דינור:

אוקי, כאילו ואז אפשר, אני חושבת, ואז אמרתי שאיפה שיש פתחים,

לורה ורטון:

מקוריים.

שרון דינור:

שהם מקוריים לשמור עליהם, איפה שלא, אפשר להקל, בטח בוודאי שבמקומות שהם לא פונים לזה.

לורה ורטון:

מה שלא פונה לכביש.

ציפי רון:

הוא מוסיף קומה וכן הלאה, בקומה שהוא מוסיף, הוא יעשה מה שיעשה, יעשה לפי הכללים של עין כרם, אבל בקומת קרקע הקיימת ש - , שיתכבד וישמור על מה שיש, זה הכול.

שרון דינור:

זה מה שרואים כאילו מהרחוב,

ציפי רון:

עכשיו אני עוד לא מבינה מה הסיפור של העצים, כל העצים לכריתה שם.

שרון דינור:

נכון,

יערה שאלתיאל:

אבל בוא נראה איזה עצים, אזדרכת וכאלה,

שרון דינור:

אגב זה הפתח, זה השני, כאילו אתם רואים את הפתחים שהם, זה הפתחים שיש פה,

ציפי רון:

המקוריים, לא נוגעים בהם.

לורה ורטון:

כן.

יערה שאלתיאל:

זה אני גם חושבת,

ציפי רון:

אין שום סיבה, אגב עוד דבר,

יערה שאלתיאל:

לפחות את הפתחים המקוריים,

ציפי רון:

תחזירי רגע,

יערה שאלתיאל:

שהם מקוריים, ולהחזיר,

ציפי רון:

תחזירי רגע את השקופית ימינה. מה זה? על מסד של סלע, לא?

שרון דינור:

לא, לא, יש שמה,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה סלע אם,

שרון דינור:

לא, לא,

יערה שאלתיאל:

לא, זה לא בטוח,

יעלה ביטון דה לנגה:

לא, לא, תסתכלי, זה מטעה, זה לא סלע.

שרון דינור:

לא, לא, זה לא סלע,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה נו,

לורה ורטון:

מילוי?

ציפי רון:

לא, לא, זה כן סלע אם כנראה.

יעלה ביטון דה לנגה:

לא, לא,

אורית לנדסברג:

לא,

ציפי רון:

יש פה את הבטון,

יעלה ביטון דה לנגה:

מה פתאום, לא סלע אם, זה אבנים, סתם בנייה עתיקה שחזקו אותה בבטון,

ציפי רון:

אני חושבת שזה נסמך על הסלע.

יעלה ביטון דה לנגה:

אני מוכנה לבדוק את זה,

ציפי רון:

תבדקו את זה,

יעלה ביטון דה לנגה:

אני נמצאת שם.

ציפי רון:

זה נסמך על הסלע. עשו את זה יותר מסודר, לעשות את זה יותר יפה, טיפלו בזה, אז אני אשמח,

לורה ורטון:

עכשיו יש,

ציפי רון:

לחלונות, אחרת יהיה לך שם חלונות וקומה.

אורית לנדסברג:

אבל אם זה סלע, אז איך הוא יכול להיכנס לחניות?

יעלה ביטון דה לנגה:

איפה (לא ברור) גרו.

יערה שאלתיאל:

לדעתי בחלק,

יעלה ביטון דה לנגה:

בעצם רון חביליו,

ציפי רון:

הם הכניסו את (לא ברור),

יעלה ביטון דה לנגה:

לא, לא, זה היה פה.

ציפי רון:

איך הכניסו (לא ברור)?

יערה שאלתיאל:

אני לא יודעת אם יש שם סלע.

לורה ורטון:

רגע, רגע, המבקש נמצא? שרון,

ציפי רון:

לא, אני לא בטוחה בשום דבר,

לורה ורטון:

המבקש נמצא?

ציפי רון:

אני חושבת שאולי כן.

מורן בן זיו:

הוא בזום

לורה ורטון:

הוא בזום?

יעלה ביטון דה לנגה:

אבל אם זה סלע אם מה,

לורה ורטון:

אז אפשר להכניס אותו? או לשמוע אותו? נשאל מה יש לו לומר.

יערה שאלתיאל:

לא, אבל השאלה, יש, אנחנו רואים בתיק תיעוד איזה עצים מדובר?

יעלה ביטון דה לנגה:

יש פה עץ תאנה, היחידי שאולי משהו, כל היתר זה אזדרכות ומטפסים בני זממנו, להתעסק עם זה,

ציפי רון:

אם אפשר לראות את זה? אפשר לראות את זה?

יעלה ביטון דה לנגה:

התאנה גם, אולי התאנה טיפה,

יערה שאלתיאל:

לשימור.

יעלה ביטון דה לנגה:

באמת התאנה אולי, השאר אבל זה באמת.

שרון דינור:

אני מחפשת את הזה, אם יש פה התייחסות,

אורית לנדסברג:

אבל איך יכול להיות שזה סלע כשהוא עושה חניות?

יערה שאלתיאל:

תאנה זה עץ שמאוד מאוד קשה להתמודד איתו.

יעלה ביטון דה לנגה:

זה סיוט,

יערה שאלתיאל:

בבנייה, כאילו הוא הורס,

יעלה ביטון דה לנגה:

הוא הורס,

שרון דינור:

תראי מה קרה לנו.

מורן בן זיו:

זה אני,

יעלה ביטון דה לנגה:

הוא מרים מרצפות.

שרון דינור:

רגע, הנה, הנה,

יעלה ביטון דה לנגה:

התאנים מזמינים דבורים,

שרון דינור:

את רצית, הנה העצים,

לורה ורטון:

יש שלושה.

דוד היימן:

הוא עץ מאוד (לא ברור).

שרון דינור:

לא, יש פה 1, 2 של רימון, 3, 4 של רימונים.

יעלה ביטון דה לנגה:

עץ הוא לא נראה חדש.

שרון דינור:

1, 2 עץ, ו - 3, 4 עץ רימונים, ויש 5, 6 עץ קלמנטינה.

יעלה ביטון דה לנגה:

אבל יש גם תאנה.

שרון דינור:

התאנה, אני לא יודעת,

יעלה ביטון דה לנגה:

התאנה על הרחוב ראיתי.

שרון דינור:

הוא מחוץ לקו הכחול אולי.

יעלה ביטון דה לנגה:

יכול להיות. תראי,

שרון דינור:

רגע, אני אסתכל שנייה,

לורה ורטון:

5 ו - 6?

יערה שאלתיאל:

אפשר (לא ברור),

שרון דינור:

בוא נסתכל רגע, נסתכל שנייה ב - ,

יערה שאלתיאל:

רימון זה משהו שהוא עץ (לא ברור).

יעלה ביטון דה לנגה:

פה עץ תאנה, את מעל, הנה,

שרון דינור:

אני לא יודעת למה, זה צריך לשאול אותו,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה נראה כמו לימון. הימני נראה, נראה לימון.

שרון דינור:

בוא נראה אם אנחנו יכולים, רגע אולי יש פה עוד משהו על העצים, לא. לא רואה,

לורה ורטון:

אז בוא נשאל אותו.

שרון דינור:

נשאל אותו.

לורה ורטון:

כי זה לא, אני לא רואה את הסימון,

שרון דינור:

רגע, אני מחזירה רגע לפה. פה אנחנו רואים בקומה הזאתי, תחזור לפתחים המקוריים, אוקי, קומה שנייה הם כאילו,

ציפי רון:

עשו פה פתחים מודרניים, כל הפתחים חדשים.

שרון דינור:

כן, זהו, זה ה - , רק זה וזה היסטורי, זה רק וזה.

ציפי רון:

לא, אבל הוא לא, אבל הם מרחיבים אותו,

לורה ורטון:

זה לא, זה לא נראה ככה,

ציפי רון:

זה לא, זה לא היסטורי, ולא בטיח. הם הרסו פה את הכול, וגם עושים פה את החלק הדרומי, (לא ברור), זה לא, זה לא,

לורה ורטון:

הפתח המקורי.

ציפי רון:

כל החלונות, זה לא, זה לא זה.

יערה שאלתיאל:

וכל מה שהוא תוספת, אין בעיה. שיעשו פתחים מודרניים,

ציפי רון:

אבל הכול,

לורה ורטון:

מה ש - ,

יערה שאלתיאל:

אם הם מקוריים,

ציפי רון:

גם הישנים הם הרחיבו את החלונות, אין לך, אין לך שימור,

יערה שאלתיאל:

מה?

ציפי רון:

בשני החלקים האלה, הם הרחיבו את הפתחים, אין לך,

יערה שאלתיאל:

כן, כן, אני, אני אומרת את החלקים האלה,

לורה ורטון:

אז אפשר להכניס אותו בזום, לא, לא הבנתי מה מצבנו הלוגיסטי.

דוד היימן:

כל המבנים,

יערה שאלתיאל:

זה בעצם שום דבר לא הולך, חבל שהם רצו גם שבעצם,

ציפי רון:

היום, היום הוועדה, היום העבודה בניטרל.

יערה שאלתיאל:

זה מדהים,

לורה ורטון:

אפשר להכניס אותו?

יערה שאלתיאל:

נראה לנו כזה מובן מאלי.

דוברת לא מזוהה:

בזום,

מורן בן זיו:

כן, גם זה, אנחנו נגיע לזה, אל תדאגי.

לורה ורטון:

אפשר לעשות ב - , רגע, שרון, אפשר לעשות במחשב פרטי פשוט שלפחות נשמע אותו, לא?

יערה שאלתיאל:

אם אנחנו מורידים להם את כל הרצועה הזאת,

ציפי רון:

צריך לחלק פה, כמו במטוסים.

לורה ורטון:

זה חלק, יש מסעדות שעושות את זה גם.

שרון דינור:

בא לי לבטל את כל הוועדה הזאתי, ולהעביר אותה, (לא ברור) איך אפשר לעבוד ככה, אני לא מבינה את זה, מה? למה?

ציפי רון:

מה קרה?

שרון דינור:

למה הוא, שום דבר לא עבד, כאילו אי-אפשר לעבוד ככה, יש לך מוזמנים, הם לא עולים הם לא מצליחים לדבר, הם לא שומעים אותנו, אנחנו לא שומעים אותם,

לורה ורטון:

זה מעין כרם?

שרון דינור:

זה כן,

לורה ורטון:

אבל לא שומעים אותו,

מורן בו זיו:

הוא לא שומע.

שרון דינור:

שמוליק, מה המצב?

דוברת לא מזוהה:

אנחנו לא שומעים אותו.

שרון דינור:

רגע, השאלה אם הוא שומע אותך, דרך הטלפון, או שאותנו דרך,

מורן בן זיו:

לא, לא, הוא שומע אותנו דרך המחשב, אבל אנחנו לא שומעים אותו. במה נגעת? אולי תמשיך.

יעלה ביטון דה לנגה:

אז תשימי אותו על רמקול, ונראה אותו. רואים אותו, ונשמע אותו מהמיקרופון. אל תזיז.

מורן בן זיו:

אני אצטרך להישאר איתך בטלפון, בסדר? כאילו כדי שנשמע אותך. אולי עדיף שאתה תעשה שיתוף, כדי שנדע על מה, כאילו שתעביר.

דובר לא מזוהה:

הוא רואה את התוכנית,

מורן בן זיו:

שהוא ישתף, הוא יראה את המסך שלו.

שרון דינור:

אני רוצה לעדכן עוד משהו, התוכנית של מגדל המים אנחנו גם רוצים, אמי כתב לי שהוא לא יעלה אותה, כי יש לו, הוא רוצה לעשות תיאום תכנון יותר משמעותי, שהוא מבקש להוריד אותה מסדר היום. לורה, את כרגע היו"ר אז אני,

יעלה ביטון דה לנגה:

איזה מספר?

שרון דינור:

התוכנית של מגדל המים,

לורה ורטון:

אוקי, שזה?

שרון דינור:

11,

אורית לנדסברג:

מקובל.

שרון דינור:

היא תוכנית נוראית, כן, כי הם מציעים שמה מגדל ליד המגדל מים, והוא לא סביר תכנונית, ואנחנו מנסים לקדם שם משהו אחר שתכנוני, אז הוא ביקש להוריד, אמי אמר שהוא לא בלחץ.

ציפי רון:

אז גם את זה להוריד מסדר היום?

מורן בן זיו:

לא הבנתי.

יערה שאלתיאל:

כאילו מספר 5?

מורן בן זיו:

אז הם צריכים 11,

דוברת לא מזוהה:

מה זה 11? שעה 11.

ציפי רון:

אני לא יודעת, כל כך יפה. לדיון,

שרון דינור:

אבל הם מציעים (לא ברור) נראה לי. בגלל זה,

לורה ורטון:

סליחה, רגע אני מנסה להבין למה את מתכוונת.

יעלה ביטון דה לנגה:

נושא 11,

לורה ורטון:

איזה? איזה מספר?

ציפי רון:

זה זה 5,

שרון דינור:

אנחנו הורדנו מסדר היום,

לורה ורטון:

מספר 5?

יעלה ביטון דה לנגה:

5?

ציפי רון:

עמוד 9.

לורה ורטון:

עמוד 9?

יעלה ביטון דה לנגה:

כן, עמוד 9.

לורה ורטון:

טוב, אז את מציעה, אפשר,

יערה שאלתיאל:

לא נשאר על מה מדבר כאילו הורדנו את כל סדר היום.

יעלה ביטון דה לנגה:

רגע.

לורה ורטון:

אז מגדל המים.

יעלה ביטון דה לנגה:

היא אמרה 11.

יערה שאלתיאל:

אני לא אגיד לך כמה שעות נסעתי בשבילה.

ציפי רון:

רגע, אז מורידים את זה מסדר היום?

מורן בן זיו:

כנראה, כן, רגע אבל שמוליק איתנו על הקו.

יעלה ביטון דה לנגה:

את 5 או את 11?

לורה ורטון:

מה? שהוא מעין כרס?

יעלה ביטון דה לנגה:

שעה 11 מורידים?

מורן בן זיו:

מספר 5 שעה 11,

יעלה ביטון דה לנגה:

שעה 11.

מורן בן זיו:

להוריד, אני עכשיו מעדכנת אותו, והעורך הבקשה איתנו על הקו, רק תהיו בשקט שנשמע אותו. שרון, קחי אותו.

שרון דינור:

טוב. היי, שמוליק, שומע?

שמוליק:

כן,

שרון דינור:

תקשיב, אני רוצה, אני רוצה רגע, בוא, סליחה שאני כזה, יש לנו יום מה זה קשה, כשלים מערכתיים פה, בוא רגע 5, ואני אגיד לך מה הערות המרכזיות שלנו, כאילו, כאילו דברים שעלו פה, שלא, שהם לא בהמלצה לסדר היום.

שמוליק:

אוקי,

שרון דינור:

אז תעבור רגע לשקופית 5, ואני אנסה להגיד לך רגע,

מורן בן זיו:

אני אגיד לו שהורדנו את התיק, כי עוד שנייה הוא יכנס.

שמוליק:

שקופית 5, בבקשה.

שרון דינור:

אוקי, אז תראה מה שאנחנו רוצים להגיד זה כזה דבר, קודם כל התוכנית בעיני היא מאוד חמודה, היא דורשת שיפור, אבל היא חמודה. אז תודה על זה. הדמיה חמודה. אנחנו רוצים שהמבנים ההיסטוריים הם יישארו עם ה - , מה שהפתחים מקוריים יישאר עם הפתחים המקוריים, מה שלא פתחים מקוריים, אנחנו מרשים לך להיכלל בגופה, ולעשות סליחה, סליחה על הזה. אנחנו מרשים לך לשנות אותם, אוקי, אבל זה אומר שיש פה שני פתחים שאתה עשית אותם מאוד הגדלת אותם, אנחנו מבקשים שבקומה הזאתי הם יישארו כמו המקור שלהם. עכשיו,

שמוליק:

את מדברת על ה - ,

שרון דינור:

כן,

שמוליק:

על החזית הזאת לרחוב.

שרון דינור:

כן, עכשיו כאילו,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

וגם, וגם אם עכשיו תעבור על זה בבקשה לתוכנית קומת הקרקע לא לחנייה, לזאתי בדיוק. עכשיו בצד שמאל אנחנו מבקשים לא להרחיב לכיוון הזה, יש פה קיר מקורי, היסטורי, פתחים שאנחנו לא, אחד מהם בוודאות לא היסטורי, השני אנחנו לא יודעים לגביו. אבל בשביל הרחבה כזאת קטנה, שאתה מקבל תוספות כל כך משמעותיות, אנחנו לא רוצים להרוס קיר היסטורי. אז את ההרחבה הזאתי אנחנו מבקשים להוריד. את ה - , ההרחבות האחרות, לא הרחבות, השינוי פתחים האחרים שיש פה בקומת ה - , אנחנו מדברים רק על הקומה ההיסטורית כרגע, איפה, עוד פעם אותו עיקרון, מה שמקורי, אנחנו נבקש רגע שתשאיר אותו, מה שלא מקורי, נגיד, או שהוא, הוא מאוד משני כאילו, יש פה כל מיני פתחים שאנחנו רואים שנפתחו לפני המון שנים, אבל הם לא מקוריים, אז אפשר, אז אפשר להפעיל,

לורה ורטון:

בין מה שמקורי,

שרון דינור:

שיקול דעת.

לורה ורטון:

ומה ש - ,

שרון דינור:

אז כאילו נעשה את האבחנה הזאתי ביחד. לגבי העצים, אנחנו ראינו מה כתבתם שקד, קלמנטינה, רימון יבש, אבל ראינו בעיניים בצילום שיש עץ תאנה נורא משמעותי, אנחנו לא רואים אותו, למה הוא לא, כאילו רואים אותו בצילום, רואים את זה ב - , למה הוא לא מוסיף, רצינו להבין את זה,

יעלה ביטון דה לנגה:

המדרגות הדרומיות, צמוד למדרגות הדרומיות.

שמוליק:

בסקר עצים, לא יכול להיות שהוא לא מופיע.

שרון דינור:

אז אנחנו השתמשנו בתיק תיעוד שלך, אם יש לך סקר עצים להראות לנו, אז אנחנו נשמח.

שמוליק:

יש, יש,

שרון דינור:

אוקי, אז רגע, רגע, טוב, בסדר.

שמוליק:

כן,

שרון דינור:

אם אתה רוצה לגשת אליו כבר עכשיו, אז תיגש אליו ו - , ואז אני אגיד את ההערה המשמעותית הנוספת שלנו.

שמוליק:

שישה עצים,

שרון דינור:

אבל איפה? למה אנחנו לא רואים את ה - , הנה היה לך את הטבלה הזאתי, ואף אחד מהם לא,

שמוליק:

כן,

שרון דינור:

איפה התאנה?

שמוליק:

רימון מצוי, פיקוס התאנה.

יעלה ביטון דה לנגה:

פיקוס התאנה.

שרון דינור:

איפה? שזה פשוט כל כך קטן שאנחנו לא רואים,

יעלה ביטון דה לנגה:

פיקוס תאנה,

שרון דינור:

פיקוס התאנה, בערכיות מאוד גבוהה, כריתה. יש אפשרות לשמור עליו בשלב? איפה? אתה יכול להראות לנו רגע את ה - , איפה הוא נמצא? יש, יש, אני לא מכירה תאנים, ציפי, אפשר להעתיק תאנה? או ש - ,

יעלה ביטון דה לנגה :

לא, אי-אפשר להעתיק תאנה.

שרון דינור :

אז רגע, אז בוא תראה לנו רגע,

יערה שאלתיאל :

הוא עץ מאוד בעייתי בבנייה.

שרון דינור :

יכול להיות איזה שהוא, אם זה על הגבול, אולי אפשר לעשות שמה איזה פטיו או משהו, איזה עץ זה?

שמוליק :

זה העץ.

שרון דינור :

אוקי, ועכשיו, בוא נסתכל עליו רגע ב - , בבינוי,

יעלה ביטון דה לנגה :

בשרטוט.

שרון דינור :

האם יש אפשרות בגלל שאתה עושה בינוי יחסית עדין, אני אומרת אולי יש אפשרות כן לשמור על הערך,

יעלה ביטון דה לנגה :

מצד שני זה קצת אכזרי לבקש מאנשים לשמור על תאנה.

שמוליק :

זה העץ הזה, זה ממש בפינה של הבית פה.

שרון דינור :

וגם הכניסה של חנייה לדעתי,

יעלה ביטון דה לנגה:
זה יעשה לו (לא ברור).

שמוליק:
בכניסה של החנייה,

שרון דינור:
תגיד, אתה יכול לשתול, תראה עכשיו אנחנו נתנו לך, הרחבה, המלצנו לבטל, אתה יכול איפה שהסככה, ואיפה שהזה, לתת את העצים המקומיים האלה? איפה שכתוב,

ציפי רון:
הוא לא מציע, הוא לא מציע שום נטיעה חדשה כאן, שום נטיעה.

שרון דינור:
לא, הם אומרים לי פה, המומחים, יש פה מומחים, שאי-אפשר להעתיק תאנה, אבל לכן אנחנו מבקשים שתשתול את העצים המקומיים, ותציין את זה אצלך, שאתה נותן שתילות, ממילא מבקשים את זה,

ציפי רון:
שיראה איפה,

לורה ורטון:
כי לא עושים שום דבר ירוק,

שרון דינור:
תראה איפה, איפה שהסככה, ואיפה שההרחבה, עכשיו שתי הערות שכן היו לנו, אני לא חושבת שהם מאוד דרמטיות, אבל אנחנו לא רוצים, אנחנו לא רוצים שהמעלית תחרוג מגג, אז אנחנו מציעים לך מעלון שלא דורש את הפיר הזה, או מעלון פנימי, יכול לשרת אותך, אולי לא עד הגג, אבל הוא יכול לשרת אותך עד הקומה העליונה, אז זה כאילו אנחנו פשוט לא רוצים שזה יבלוט,

שמוליק:
כן, אבל שרון המעלית היא לא עוברת את ה - , את הגדר,

שרון דינור:

היא גוברת, אנחנו רואים את זה בכל המסמכים, וגם בהדמיה שלך רואים שהיא עוברת, וגם ב - ,
בהכול רואים שהיא עוברת, גם בחתכים שלך הכול רואים שהיא עוברת.

לורה ורטון:

מצוין.

שמוליק:

את המעקה הבנוי לא את המעקה.

שרון דינור:

וגם המעקה הבנוי שלך צריך להיות לפי ההנחיות שגם, לא עשית לפי ההנחיות, אז לכן גם המעקה
שלך אמור להיות טיפה יותר נמוך,

שמוליק:

רגע,

שרון דינור:

וגם עכשיו,

שמוליק:

(לא ברור) לגג הזה, לשירות טכני, של מערכות של דודים,

שרון דינור:

אין בעיה שיעלו במדרגות מתוך הבית.

ציפי רון:

לפי 2610,

שמוליק:

אני חייב מעקה בטיחות,

שרון דינור:

אין בעיה, יש לך מעקה כמו של הוראות 2610 נותנים, לא אמרנו לא לעשות מעקה.

ציפי רון:

לא חורגים מ – 2610,

שרון דינור:

אתה פשוט עושה,

שמוליק:

מעקה 40 ס"מ,

שרון דינור:

אז תעשה, כמו שכתוב שם, כי זה ההוראות,

ציפי רון:

יהיה קשה מאוד לאשר אותו.

שרון דינור:

ו - , את המעלית אל תעשה שמה, בכלל כאילו, שהיא לא תבלוט מהגג.

ציפי רון:

זה יהיה קשה מאוד לאשר בקו אפס.

שרון דינור:

וגם, וגם,

שמוליק:

המעלית הזאת שלא בולטת,

שרון דינור:

יש מעלון, מעלון.

אורית לנדסברג:

מעלון.

שרון דינור:

אנחנו מכירים, הוועדות עובדות איתם, אתה בבינוי נמוך, אין שום בעיה לעשות את זה. כאילו זה לא משהו שזר לוועדה פה.

שמוליק:

טוב, נבדוק את זה.

שרון דינור:

היה לך הערות נוספות?

ציפי רון:

לא נוגעים בפתחים,

שרון דינור:

אמרתי לו, אמרתי לו,

שמוליק:

מה זה?

יעלה ביטון דה לנגה:

החיצוני,

שרון דינור:

המעלון הוא פנימי.

יעלה ביטון דה לנגה:

פנימי,

לורה ורטון:

כן,

יעלה ביטון דה לנגה:

ולא מעלית.

שמוליק:

המעלון הוא פנימי, והוא בולט איזה מטר,

שרון דינור:

אז אנחנו אחרי שאמרת לנו שהוא לא בולט, הוא בולט.

שמוליק:

לא, הוא בולט לא עובר את גובה המעקה,

שרון דינור:

אבל תסתכל הוא אצלך בולט מחוץ למעקה.

שמוליק:

הנה הוא, והוא בולט,

שרון דינור:

הבנתי, אז מה זה המסתור לדוד שמש הזה? תשכיב את הדוד שמש שלא יהיה כאילו כזה בולט.

שמוליק:

אבל זה לא המסתור לדוד שמש שמותר לי ב – 2610, אלה ההנחיות מדויקות של התב"ע.

שרון דינור:

אבל למה הוא חייב כל כך גבוה?

שמוליק:

מה לעשות? להסתיר דודים וקולטים.

שרון דינור:

אבל מה שאתה יכול להשכיב ולשפר מופע, תשפר מופע.

לורה ורטון:

זה משהו בולט,

שרון דינור:

וגם החומר של המעקה לדעתי הוא לא,

ציפי רון:

מה זה הדבר הזה?

שמוליק:

לא, זה סכמטי, אני לא נכנסתי פה לחומרים,

שרון דינור:

כן,

שמוליק:

אבל, אבל ה - ,

שרון דינור:

לא, כי אתה מציע לנו כזה,

לורה ורטון:

כן,

שמוליק:

(לא ברור) בולט יותר מהמעלית.

שרון דינור:

כן, אבל אתה, אם היית עושה למשל, את ה - , 40 ס"מ מאבן, אז אולי זה היה משתלבת אם לא היינו מעירים לך בכלל.

ציפי רון:

מה זה המבנה?

שמוליק:

40 ס"מ מעבר, מה זאת אומרת?

שרון דינור:

זה סככה כזאת.

יערה שאלתיאל:

מחסנים.

שמוליק:

40 ס"מ זה מאבן,

שרון דינור:

כן,

שמוליק:

ומעל האבן צומח מעקה מתכת.

שרון דינור:

אז הוא לא, זה ממש שפה זרה למקום הזה, אתה לא יכול לעשות את זה, והוא גם לא בגג בשימוש, אני חייבת להגיד לך, זה לא,

שמוליק:

לא, מה זה בשימוש? עולה פה טכנאי,

שרון דינור:

בסדר,

שמוליק:

(לא ברור) מטה, מה קורה ?

שרון דינור:

לא, הוא לא ייפול למטה,

שמוליק:

נתפוס אותו?

שרון דינור:

תראה,

שמוליק:

לא, שרון, אז אני,

שרון דינור:

אני אומרת מה שעשינו בשאר עין כרם זה, גם פה.

ציפי רון:

2610,

שרון דינור:

לפי 2610.

שמוליק:

נכון, זה 40 ס"מ מעל ה - ,

ציפי רון:

אז לא,

שרון דינור:

כן, כן,

ציפי רון:

לא חורגים מ – 2610.

שרון דינור:

בלי כל המעקה הזה, אתה רואה מעקות כאלה בכל עין כרם? אני באמת שואלת אותך. זה לא, זה לא משהו שרואים, זה לא משהו שאנחנו רוצים להתחיל לקדם פה, זה מה, זה המופע שנקבל, מופע של גגות עם ברזל כזה. עם סורגים, זה לא מתאים. טוב, את זה אנחנו נתמודד בשלב ההיתר, אני פשוט חושבת שאתה לא צריך להציג את זה כבר בתב"ע.

שמוליק:, אוקי, אבל שרון אני חוזר איתך לתוכנית, אני לא, לא,

שרון דינור:

אגב, אם אתה לוקח אחד אחורה, אתה רואה כמה זה דומיננטי הגג שלך, כאילו הסורגים האלה, הם כאילו, זה שלישי מהדבר. השקופית 10 אולי זה, הרגע ראינו, הנה זה, תראה איזה גודל זה, הדבר הזה.

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

תראה כמה זה, גג זכוכית,

שמוליק:

לא, זה מעל המדרגות, זה מעל המדרגות להחדיר פה אור, זה הכול.

שרון דינור:

כמה הגובה של המעקה הזה שעשית? מהרצפה,

יעלה ביטון דה לנגה:

כתוב 7,

שמוליק:

אני יכול להנמיך אותו, אני יכול לתת אותו פנימי מתוך ה – 40,

שרון דינור:

ברור,

שמוליק:

ואז סך הכול נבנה בטון,

שרון דינור:

א', אנחנו נעשה את זה בתוך ה - , בשלב ההיתר, אבל כן, צריך להציע תמיד את המינימום,

שמוליק:

אוקי,

שרון דינור:

וגם המסתור לדוד שמש, לא הבנתי למה הוא כל כך גבוה, גם אם זה מותר, אתה צריך להציע את המינימום ולהשקיף את הדוד שמש, אין לך פה בעיה של מקום. כאילו זה למה זה חייב להיות הכי גס שיש כאילו, לא הבנתי את זה.

שמוליק:

דודי שמש הם לא, לא רלוונטיים לפרויקט.

שרון דינור:

אוקי,

שמוליק:

אבל (לא ברור),

שרון דינור:

אוקי, אז תצטרך למצוא פתרון שהוא, יותר,

לורה ורטון:

פחות בולט ונורא,

שרון דינור:

הוא נורא בולט, שיעשו יוקרס, זה לא מעניין.

שמוליק:

ננמיד,

שרון דינור:

אוקי, ועוד, אתה יודע, החדר, לא, זה בסדר, אני לא עוברת איתך על כל ההערות הנוספות,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

רצית לשאול משהו.

שמוליק:

וגם היה פגיעה באחד (לא ברור),

לורה ורטון:

מה? לא שמענו.

שרון דינור:

יש פה קיר היסטורי לשימור, אנחנו לא רוצים להרוס אותו.

יעלה ביטון דה לנגה:

את רוצה לשאול אותו על (לא ברור)?

שרון דינור:

זה קל, אתה מקבל את זה, זה לא תוכנית שלא מקבלת זכויות, היא מקבלת זכויות למכביר, אז פה כאילו אנחנו מבקשים רגע פה לעצור.

ציפי רון:

יש עוד שאלה לגבי הסלע, לגבי החלק, הקיר שבנוי לכיוון הרחוב, שהבית קיים רק עליו, יש שם קיר, האם זה סלע, מה קורה שם?

שרון דינור:

ציפי שואלת לגבי, לגבי ה - , הקיר שמתחת ליחידה 2, שרואים בצילום,

שמוליק:

אוקי,

שרון דינור:

שנראה כמו סלע כאילו הוא משמעותי כזה, אבנים, דשא זה נשמר הדבר הזה, או שאתה לא, הנה בדיוק רגע כן פה,

שמוליק:

זה,

שרון דינור:

לא, ימינה מתחת לבניין ממש.

ציפי רון:

מתחת לבניין,

שרון דינור:

מתחת לבניין, כן,

שמוליק:

זה (לא ברור),

שרון דינור:

כן, את זה לא, כל הטרסה הזאתי כתבנו גם בהוראות, הטרסות ישמרו, ואיפה שיש לנו איזה שהוא, הנה גם פה יש איזה שהוא מבנה בטון בקיר טרסה הזה הוא יחופה ויישמר, זה נדאג,

שרון דינור:

אז בוא, רגע, בוא נסתכל רגע על החזיתות שלך, שזה מסומן כמו שצריך. רגע, הנה, לא מסומן, הנה אתה רואה? הוא לא מסומן, אתה לא סימנת את הקיר הזה לשימור.

שמוליק:

אני יכול לסמן פה את הקיר הזה של הטרסה לשימור, אין שום בעיה.

לורה ורטון:

מעולה,

שרון דינור:

מעולה, כי כל השאר באמת,

ציפי רון:

של הטרסות, זה טרסות, וגם זאת שלידה.

שרון דינור:

אגב בצחוב שלך גם, הוא כאילו לא מסומן נכון, אתה רואה? אתה כאילו עשית פתיחת פתח,

ציפי רון:

זה לא נכון,

שרון דינור:

אבל אתה צריך לסמן גם את ה - ,

ציפי רון:

אנחנו מתנגדים להגדלת הפתחים האלה,

יערה שאלתיאל:

לא, הורסים, יש שמה בפנים,

שרון דינור:

לא, הוא לא מסמן את ההריסה של הפתחים שקיימים כאילו, כי הוא,

שמוליק:

לא, אני סוגר את הזיז, ופותח חלון חדש,

לורה ורטון:

זהו, אנחנו לא,

שרון דינור:

וועדת השימור כאן,

לורה ורטון:

אנחנו רוצים לשמור את הפתחים כפי שהם,

שמוליק:

כי שני הפתחים הקטנים האלה הם פשוט,

שרון דינור:

בסדר, מקבלים המון, המון,

לורה ורטון:

אבל זה משנה את כל המראה, אם אתה מרחיב ככה. אנחנו מבקשים,

יערה שאלתיאל:

של שימור,

לורה ורטון:

תשמור על ה - , שתשמור על הפתחים כפי שהם,

ציפי רון:

והאם לגור בעין כרם, ולוקחים יחידות קיימות בעין כרם, ולא משנים אותם, זה חלק מ – 2610, לשמור ככל הניתן על מה שיש, בקומה שאתה מוסיף תעשה מה, תעשה יותר, במה שקיים צריך לשמור עליו. למה לקלקל את זה, למה להרחיב, למה לשנות. זה האופי של המקום, בגלל אנשים באים לכאן.

שמוליק:

טוב, בסדר נשקול את הסיפור הזה. בסדר גמור.

שרון דינור:

טוב, תודה רבה. שמוליק עוד משהו?

לורה ורטון:

רק לגבי הנטיעות, אם אפשר לסמן אותם, שאפשר להוסיף את זה.

מורן בן זיו:

תודה לך.

שמוליק:

תודה רבה.

לורה ורטון:

תודה.

שמוליק:

ביי.

שרון דינור:

אני רוצה לנסח את זה אתכם שנייה,

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

זה הסגנון הזה, את הסיפור הזה, אז לשמר את הסיפור הזה, מה זה הסגנון?

שרון דינור:

שמוליק, אתה יורד מהזום?

ציפי רון:

כל הסגנון הזה באים לשם ומשלמים המון כסף בשביל לבוא לשם,

שרון דינור:

אכפת לכם לעשות דקה הפסקה, אני שנייה.

לורה ורטון:

כן, נעשה הפסקה בזה, ננסה.

יעלה ביטון דה לנגה:

אפשר לקחת גם אותי?

שרון דינור:

בואי, בואי.

יערה שאלתיאל:

בכל התוספות בנייה הוא זה, ציפי, בכל התוספות בנייה הוא עשה פתחים מאוד צרים, ודווקא במקור שזה פתח צר הוא הרחיב.

לורה ורטון:

כן.

דוד היימן:

אפשר לעצור את ההקלטה? אתה לא יכול לעצור את ההקלטה?

עו"ד סטפני שילה:

זה לא אצלה.

דוד היימן:

רפאל.

(הפסקה)

שרון דינור:

טוב, הוא ירד מהזה?

מורן בן זיו:

מהתיק של אחת.

לורה ורטון:

כן עכשיו חוזרים להקלטה.

שרון דינור:

מה עשיתי עכשיו רשימת שימור, רשימת שימור, אמור להיות,

מורן בן זיו:

אביגיל, הנה, הנה,

שרון דינור:

אוקי, אז רגע. חמישה מבנים,

לורה ורטון:

אוקי,

שרון דינור:

רק שתבינו שצמצמנו את זה לחמישה.

לורה ורטון:

אוקי,

שרון דינור:

וייצמן, אתה איתנו שנייה?

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אוקי, הבית הזה בהלני המלכה 19,

לורה ורטון:

חוזר היושב ראש,

יוחנן וייצמן:

הלאה,

שרון דינור:

הנביאים 50, אתם רואים זה מבנה, אתם מכירים אותו שהוא, על הנביאים, ליד הפלאפל התימני, הוא בניין מהמם, כאילו מתומן כזה,

יוחנן וייצמן:

יללה קדימה מאושר, הלאה.

שרון דינור:

אוקי, כל אלו, וולין בנביאים 63, בניין מקורי שהוקם ע"י,

יוחנן וייצמן:

תשאירי את זה הלאה,

שרון דינור:

לא לאשר את זה?

יוחנן וייצמן:

לא,

שרון דינור:

זה כאילו משהו, לא, לא, זה נורא חשוב, רגע,

יעלה ביטון דה לנגה:

(לא ברור) הראשון,

שרון דינור:

רגע, תנו לי להסביר לכם,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

הייתי שמה עם ראש העיר גם כן הסברתי, תקשיבו, היה פה אולי וייצמן יודע להגיד, זה לא בטוחה שאני הייתי פה, אישרו את תוכנית בנין בלי שהיא עברה פה בוועדה, אני חושבת שגם לא עברה במחלקה שימור, ועכשיו סימנו שם לדעתי, אנשים,

יוחנן וייצמן:

עברה בוועדה ואושרה בהצבעת ביושב ראש, אני הצבעתי נגד, אני ומלכיאלי הצבענו נגד, עופר גריידינגר הצביעו בעד.

שרון דינור:

אבל לא הבנתי, פה הצביעו בעד התוכנית של מתחם בנין, עם ההריסה שמציעה למבנים לשימור שם?

יוחנן וייצמן:

כן, אני הצבעתי נגד.

שרון דינור:

תקשיבו יש שם מבנים לשימור,

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

ראש העיר אמר לי, אמרתי לו שאני רוצה להילחם בזה, שכבר היום בתב"ע הם מסומנים להריסה,

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

אני לא ראיתי שזה היה פה בוועדת שימור,

יוחנן וייצמן:

וועדת שימור,

שרון דינור:

לא ראיתי, זה לא מופיע לי ב - ,

יערה שאלתיאל:

לגמרי לשימור,

שרון דינור:

אני אסתכל על זה, בקיצור יש שמה שני מבנים שאני רוצה,

ציפי רון:

להציל,

שרון דינור:

ממש להציל, זה משהו שכאילו אי-אפשר, אי-אפשר להבין, איך בכלל, איך בכלל, עכשיו יש שמה היום מרכב יהודי כזה של נוער, נורא יפה הוא מקסים, הוא עושה שם שיפוץ.

יוחנן וייצמן:

אני אסביר מה ששם היה, שם עשו תוכנית כמו שנלר, הם באו,

שרון דינור:

והתימנים, כאילו, איך?

יוחנן וייצמן:

מבנה לשימור כמלון,

שרון דינור:

אבל כל הרעיון של מגדלים זה שהשימור והפיתוח הולכים אחד בשני, וזה תומך את זה. אם אתה הורס את השימור, אז לא צריך, עכשיו, עכשיו אחד, בוא, רגע, רגע אני רק רוצה להגיד לך, אז זה, כאן היה אמור בבית הוועד התימנים, היה אמורים להוריד, כדי שיהיה כניסה לחנייה, הצלחנו לארגן להם עכשיו כניסה לחנייה מכיוון החלקה, הצורך כבר לא קיים בגלל כאילו,

יוחנן וייצמן:

בסדר, אני רוצה,

שרון דינור:

הם צריכים להרוס את זה, אבל בסדר, אין בעיה, רק רציתי להסביר שזה כאילו ממש,

יוחנן וייצמן:

אני לא אמרתי מה אני,

שרון דינור:

זה דחוף לי, כי הם כבר רוצים עכשיו למכור את זה, וזה, זה באמת, זה בקטנה אבל כאילו מדברים על זה שבניין כלל יהרסו ייבנו מחדש, צריך לזכור שיש פה כמה אלמנטים היסטוריים, כמו בטליטא – קומי, ש - ,

יוחנן וייצמן:

זה בסדר כן,

שרון דינור:

זה כולם באמת, אז אישרנו את,

יעלה ביטון דה לנגה:

השערים האלה,

שרון דינור:

אז חוץ מזה,

לורה ורטון:

רגע,

יעלה ביטון דה לנגה:

אז זה לא בעיה להגיד, שרון,

לורה ורטון:

רגע, רגע, שנייה,

ציפי רון:

שרון, רק רגע,

יעלה ביטון דה לנגה:

אם צריך,

ציפי רון:

למה אין את הרשימה הזאת כאן עם הדפים?

שרון דינור:

זה רשימה שכבר הוצגה לכם, ו - , היה את כולה כאילו, ועכשיו אני רגע בגלל שוייצמן הסכמים,

לורה ורטון:

לדברים בודדים, חמישה. אז שתיים,

שרון דינור:

כי עכשיו זה דברים חשובים, כי יש לי עליהם כרגע פרויקטים, אם אני לא אגיד עליהם עכשיו, אז כאילו יהיה מאוד קשה אחר כך.

לורה ורטון:

אז רגע, אז היו שני, שניים שכן אושרו, אישרנו.

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

ואז,

שרון דינור:

ואת זה אני מבקשת שנעשה את זה עם הוועדה הבאה, אז בוועדה הבאה, אחד,

יוחנן וייצמן:

אני אסביר מה בעייתי בנושא.

לורה ורטון:

כן, אוקי.

יוחנן וייצמן:

התיקים האלה היו פה ב - , המבנים היו, אין על זה, הם פתחו את התוכנית בלהרוס את הכול, כולל (לא ברור) כולל בלה בלה, בעצם שמה בסוף, זה משהו כמו שנלר. עשו פשרה, חלק להריסה, חלק לא, נותנים על זה, בזמנו אישרנו להריסה, למי שזוכר את הדיון. זה היה בוועדת שימור מאה אחוז.

שרון דינור:

אוקי, אז אני לא יודעת,

יוחנן וייצמן:

ועכשיו שוב, זה היה פשרה, כעת אפשר לפתוח הכול, אני לא נגד, רק אני אומר צריכים לעשות את זה בצורה מושכלת, את אומרת ש - ,

שרון דינור:

אז אמרתי הנה הצורה,

יוחנן וייצמן:

בוודאי טוב, יושב ראש וועדה (לא ברור) ,

ציפי רון:

רגע, קמיניץ,

לורה ורטון:

לא, אבל,

ציפי רון:

מלון קמיניץ הוא לשימור,

שרון דינור:

כן, כן,

יוחנן וייצמן:

לא קמיניץ לשימור,

שרון דינור:

אבל הוא לא לבד שם, באמת אם תרצו אני ככה,

יוחנן וייצמן:

לא שימור, וגם הנצפות שלו.

ציפי רון:

יש שם קומפלקס שלם.

יוחנן וייצמן:

גם הנצפות שלו לשימור.

שרון דינור:

מלון קמיניץ הוא,

ציפי רון:

מלון קמיניץ,

יוחנן וייצמן:

אפשרנו להם לפני,

ציפי רון:

זה חלק מההיסטוריה של העיר,

יעלה ביטון דה לנגה:

אז בואו נחזור,

ציפי רון:

לא רק של העיר,

יעלה ביטון דה לנגה:

הוא מסכים,

ציפי רון:

של הציונות,

יוחנן וייצמן:

לא, שני אלה לא נדון היום, זה,

יעלה ביטון דה לנגה:

אבל הוא אמר שלא דנים על זה,

ציפי רון:

לא, בסדר אני אומרת, אבל קודם כל, ביחד, אבל הוא בא ביחד, זה נורא מצחיק,

לורה ורטון:

אוקי אז,

ציפי רון:

זה כאילו (לא ברור),

יוחנן וייצמן:

אבל יש פה תב"ע שהחלטנו לפני כמה שנים,

ציפי רון:

עד שפותחים לה אצבע פה.

יוחנן וייצמן:

הצבעתי נגדה 10 פעמים, לא הלך לי,

לורה ורטון:

אבל רגע,

יוחנן וייצמן:

יש פה תב"ע מאושרת מה כן מה לא, לבדוק את זה יום אחרי התב"ע, או 10 שנים אחרי התב"ע,

ציפי רון:

אז אחרי 10 שנים, או 15 שנה, הדברים משתנים, ואפשר אולי לחשוב עוד פעם,

לורה ורטון:

גם כי,

ציפי רון:

פג תוקפה, פג תוקפה.

לורה ורטון:

גם כי שרון אמרה שמצאו להם פתרון לכניסה,

יוחנן וייצמן:

סיבה.

לורה ורטון:

אז זאת סיבה להחזיר את זה לדיון,

יוחנן וייצמן:

בסדר, בפירוש כן,

ציפי רון:

חוץ מזה אחרי X שנים,

לורה ורטון:

אז למה לא אפשר?

יוחנן וייצמן:

הכנו פה, אני לא רוצה (לא ברור) אותו. היה שני בניינים שידעתי שאין בעיה.

לורה ורטון:

אני לא, אני לא יודעת אם הוא לא פה זאת סיבה,

יוחנן וייצמן:

לא, שאנחנו משנים כבר,

ציפי רון:

זה מכלול,

יוחנן וייצמן:

סיכמנו עם (לא ברור) האלה,

ציפי רון:

זה כל המכלול, אם אתה,

לורה ורטון:

אבל בסדר היום,

ציפי רון:

הוא לא להקים, זה לא ברור בכלל,

לורה ורטון:

מספר 9.

יוחנן וייצמן:

אז אני אגיד לך בסדר היום רוב הדברים שנמצאים, זה רק בשביל להביא פה ארוחת צהריים בסדר היום, שלהם. כי אנחנו גומרים ב – 11, הם לא מביאים.

יערה שאלתיאל:

לא,

יוחנן וייצמן:

מה?

ציפי רון:

אתה גורם (לא ברור)?

לורה ורטון:

זה עצוב מאוד, אם זה המצב.

יערה שאלתיאל:

שלושה נושאים ירדו,

יוחנן וייצמן:

שלושה נושאים, מכל הרשימות האלה של,

לורה ורטון:

אני, אני מוכנה לוותר,

יוחנן וייצמן:

כל נושא התנועה כעת,

לורה ורטון:

על ארוחת צהריים וכן לאשר.

ציפי רון:

אני גם.

יוחנן וייצמן:

אני מבין, אבל, אני מבין, אני הסברתי למה,

לורה ורטון:

אבל אם זה על סדר היום,

יוחנן וייצמן:

יש פה חמישה שורות, יש פה חמישה שורות, סליחה שישה, שאנחנו גם הם לא דנים, זאת אומרת, הסיבה שהם פה, כי הם רק על,

לורה ורטון:

אבל אם הם,

יוחנן וייצמן:

משאירים אותם מוועדה לוועדה,

לורה ורטון:

אם בסדר, אם הם בסדר היום והוא בבניין, והוא לא כאן, אני לא חושבת שזה סיבה לא לדון בזה,

ציפי רון:

אלה מקומות כל כך חשובים,

לורה ורטון:

אתה רוצה לקרוא לו? אז תקרא לו, הוא, הוא,

יוחנן וייצמן:

הוא במחוזית.

ציפי רון:

למי לקרוא?

יוחנן וייצמן:

לחיים,

שרון דינור:

רגע, אז השניים האלה אתה רוצה?

יוחנן וייצמן:

השניים הראשונים, אישרנו שניים אחרים, ולוועדה הבאה,

שרון דינור:

שלישי ואחרון,

יוחנן וייצמן:

תביאי אותם (לא ברור), כן.

לורה ורטון:

אני לא יודעת אם זה של מישו ספציפי לא כאן, זה סיבה להוריד מסדר היום, אבל, אני מבינה שיש
לך סמכות,

יוחנן וייצמן:

לא,

לורה ורטון:

כזאת, אבל,

יוחנן וייצמן:

כשמשנים את, לא, לדעתי, אני אומר את דעתי, לדעתי ליושב ראש אין סמכויות לזה. זאת דעתי האישית.

לורה ורטון:

שמה?

יוחנן וייצמן:

ליושב ראש אין סמכות להוריד מסדר היום,

לורה ורטון:

אז,

יוחנן וייצמן:

היועצים המשפטיים,

לורה ורטון:

להוריד מסדר היום,

יוחנן וייצמן:

חושבים אחרת,

לורה ורטון:

אז אני זה, את חושבת שיש לו סמכות,

יוחנן וייצמן:

בסדר, זה,

לורה ורטון:

להוריד מסדר היום?

עו"ד סטפני שילה:

אתה אומר שאין לך סמכות,

יוחנן וייצמן:

לדעתי אין לי סמכות. אני אומר את האמת,

אורית לנדסברג:

הסמכות גם צריך לנמק,

לורה ורטון:

אוקי.

אורית לנדסברג:

החלטה כזאת,

עו"ד סטפני שילה:

לא, זה,

לורה ורטון:

אז אם אין לו סמכות,

אורית לנדסברג:

למיטב ידיעתי,

לורה ורטון:

אז אל תוריד מסדר היום,

אורית לנדסברג:

(לא ברור) לוועדות,

לורה ורטון:

בוא נאשר את זה, שרון,

יוחנן וייצמן:

בסדר,

לורה ורטון:

אין לי מושג מה הדעה שלו, אבל, אני אם, אם אנחנו פה,

יוחנן וייצמן:

לדעתי הבקשה מוצדקת, לדעתי הבקשה מוצדקת, אני אומר,

לורה ורטון:

אוקי,

יוחנן וייצמן:

שוב,

לורה ורטון:

אז בוא נאשר את זה,

יוחנן וייצמן:

היות ורק כעת אישרו תוך תב"ע, זה רק אתמול אושר להריסה, ולבוא עוד יום אחרי שאושר הריסה ובלי להבין מה קורה, בלי, אני הייתי אפילו אולי מזמין את היזם, זה לא, זה משהו טיפה לא הוגן. מה שאמרת, עכשיו יש פה חברי הוועדה שלא יודעים שהנושא הזה עדיין בדיון, הם התייחסו לכל ששת השורות האחרונות, כסיבה לסנדוויץ', ולכן זה הסיבה ש - ,

ציפי רון:

למה אתה מזלזל כל כך חברי הוועדה? אני לא חברה,

יוחנן וייצמן:

לא, זה לא חברי הוועדה, זה אני,

לורה ורטון:

אוקי, אני לא,

יוחנן וייצמן:

זה הסיבה,

לורה ורטון:

אני לא חושבת שזה לשים דברים על סדר היום כדי להרוויח סנדוויץ', אבל,

יוחנן וייצמן:

לא, סליחה, סליחה,

ציפי רון:

לחיים, לחיים,

יוחנן וייצמן:

סליחה, אבל,

לורה ורטון:

פולקה בוודאי שלא,

יוחנן וייצמן:

לדעתי אין, זה לא הוגן ל - , להעלות נושאים לשנות, להפגיע אנשים מאחורי גב,

לורה ורטון:

זה לא יפתיע,

יוחנן וייצמן:

אני יודעת מה? אם זה לא ימצא חן בעיניו, הוא יבקש להעלות את זה לוועדה הבא, ולפתוח את זה,

שרון דינור:

מה?

ציפי רון:

אז יפתחו,

שרון דינור:

(לא ברור) אחד?

לורה ורטון:

כן.

מורן בן זיו:

את רוצה שאני אשלח לך?

לורה ורטון:

מה?

שרון דינור:

למה לא?

עו"ד סטפני שילה:

זהו, אני בגלל זה אני גם לא יודעת אם כדאי להיכנס לזה,

לורה ורטון:

אני לא, לא יודעת את זה לבד, אני חשבתי שזה כבר פה, על סדר יום,

שרון דינור:

תראי, זה כבר פה כאילו כל כך הרבה פעמים כמו שזה, אני אומרת עוד וועדה,

יוחנן וייצמן:

זה כל פעם נכנס,

ציפי רון:

זה חוזר, זה חוזר חלילה,

לורה ורטון:

אז בואו נעבור לתיק, לתיק הבא, מה עוד?

מורן בן זיו:

שנייה רגע,

לורה ורטון:

היו לך חמישה, שניים אישרנו, את זה אנחנו מורידים,

יוחנן וייצמן:

התיק הבא הוא בישראל.

שרון דינור:

תעזרו לי רגע. יש עוד, אני, כתבתי פה את הסעיפים שה - ,

יוחנן וייצמן:

מה?

שרון דינור:

החוות דעת שלי לא התייחסה אליהם,

לורה ורטון:

בעין כרם,

שרון דינור:

לגבי חזית מערבית מוצעת להריסה, מדובר בחזית היסטורית מקורית, וזאת עבור תוספת מאוד קטנה,

יוחנן וייצמן:

זה החלטה שלכם לעין כרם?

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

יש לבטל את התוספת ולשמור על הקיר, פתחים מקוריים יישמרו, פתחים שהורחבו או נפתחו ואינם מקוריים, ניתן להציע שינוי בתיאום עם המחלקה בהוראות 2610, ואחר כך סעיף נוסף, פתחים מקוריים,

לורה ורטון:

רגע להציע שינוי, אוקי,

שרון דינור:

לא יורחבו בכל חזית,

לורה ורטון:

מאה אחוז,

שרון דינור:

לא יורחבו,

ציפי רון:

לא ישונו, לא,

אורית לנדסברג:

לא יבוצעו שינויים בפתחים קיימים,

ציפי רון:

יישמרו, יישמרו הפתחים,

שרון דינור:

יישמרו במתכונם,

ציפי רון:

יישמרו פתחים מקוריים, במתכונתם הקיימת, ולא, ולא,

לורה ורטון:

אוקי, חזית טרסות,

שרון דינור:

הקיימת, חזית הטרסות הקיימת כלפי הכביש תשומר, ותיצבע בסגול בהתאם לנספח בינוי, יש להציע את הנטיעות המתאימות לאופי השכונה בחלקים הפנויים מבינוי. עכשיו לכל הדבר הזה,

ציפי רון:

רק רגע, תוסיפי שם, תוסיפי שם ברוח המקום, במקום תאנה, תאנה, רימון עצי פרי של ארץ, מה שמופיע,

שרון דינור:

כן, נכון, נכון.

ציפי רון:

מה שהם כורתים כאילו לתאנה, אז ברור,

שרון דינור:

מה אמרת? עצים?

ציפי רון:

עצים ברוח,

לורה ורטון:

השכונה.

ציפי רון:

ברוח השכונה,

יעלה ביטון דה לנגה:

רימון, רימון,

ציפי רון:

רימון, תאנה, שבעת המינים.

שרון דינור:

השכונה,

יערה שאלתיאל:

כל מה הוא יחליט לנטוע, שהוא ברוח המקום זה בסדר.

ציפי רון:

בדיוק בסיפור יש יער של (לא ברור), אתם יודעים למה?

יערה שאלתיאל:

יער של,

ציפי רון:

עצי אלאנטוס.

לורה ורטון:

אוקי,

ציפי רון:

אתם יודעים למה?

לורה ורטון:

רגע, אוקי, מה? מה לגבי המעלית, איפה זה?

שרון דינור:

בוודאי, אני הולכת להכניס, גובה מעקה.

יערה שאלתיאל:

זה עצים קטנים, הוא יכול למצוא להם מקום בהרבה מקומות. גם רימון. (לא ברור) לא הייתי מציעה.

לורה ורטון:

אוקי, לגבי 4.

שרון דינור:

רגע.

ציפי רון:

תוסיפי את המילה על הגג, מתקנים על הגג. את המסתורים המוצעים על גג הבניין.

לורה ורטון:

של פתרון,

ציפי רון:

רגע, רגע לכתוב פתרון ברוח, ברוח תוכנית 2610,

שרון דינור:

לעניין גובה המעקה,

ציפי רון:

לעת מתן ההיתר ברוח,

שרון דינור:

רגע, רגע, גובה המעקה, רק שנייה, המעלית לא יעבור את מעקה הגג הוא, יש לבחון מעלית, מעלון, מעלון שאינו עולה עד הגג, ומייצר פגיעה נופית, פגיעה נופית באזור.

ציפי רון:

עכשיו בפסקה הבאה,

שרון דינור:

כן,

ציפי רון:

פסקה הבאה ברוח, ברוח תוכנית 2610. דודי השמש המסתוריים,

שרון דינור:

כאן?

ציפי רון:

כן, בהתאם לקבוע ב – 2610.

שרון דינור:

אוקי. טוב, זהו, זהו בסדר, אז זה אמרנו הכול. מה עוד נשאר לנו?

לורה ורטון:

יש את ה - ,

יוחנן וייצמן:

תיק אחד של ישראלי,

שרון דינור:

אוקי, ישראלי, אני אנסה לעשות את זה הכי, יש לי, יש לי עוד כמה דקות אני צריכה להיכנס לראש העיר גם,

יוחנן וייצמן:

אז בוא נגמור את זה, נגמור את הישראלי ו - ,

שרון דינור:

אז אני לא, ברברה באה ב – 11:30.

מורן בן זיו:

כן, כן,

יוחנן וייצמן:

חוץ מישראל, אין כלום, נכון?

שרון דינור:

לא, לא, היא אומרת יש לנו הצגה של, כן, אבל זה הצגה כאילו.

יוחנן וייצמן:

בסדר,

שרון דינור:

אז מה שרציתי להראות לכם, איפה זה סליחה,

יוחנן וייצמן:

הם מגיעים ישראלי?

מורן בן זיו:

הם בזום.

יוחנן וייצמן:

בזום?

שרון דינור:

מה אנחנו עכשיו,

יוחנן וייצמן:

והם נמצאים בזום?

לורה ורטון:

מספר 7,

שרון דינור:

כן, יש פה תוכנית אני גם אגיד שהיא יפה, אבל ויש פה אדריכלית מוכשרת, באמת אני אוהבת את
ההצעה. אבל היה לנו כמה הערות, בעיקר, איפה זה? איפה,

אורית לנדסברג:

זה אחד הבניינים הכי חמודים שברחוב,

שרון דינור:

הנה, הנה,

אורית לנדסברג:

הוא מתוק,

שרון דינור:

אוקי, הבנתי הוא לא לשימור אוקי, אבל אנחנו נמצאים באזור ליבה, ליבתי אוקי. ואז החזית הקדמית היא יחסית בגלל שהוא לא לשימור, החזית הקדמית כבר היום היא די קרובה, לקו, לגבול המגרש, איפה זה ה - התוכנית הזאת? רגע. אני רוצה לפתוח את זה, התוכנית כבר היום קיימת, ו - , אנחנו ביקשנו את הממ"דים טיפה לדחוס, בלי לפגוע בשטח שלהם, כדי שקצת ישאירו חצר קדמית יותר, תיכף אתם תראו את זה, מבוקש פה מכפיל חנייה, אנחנו מבינים שיש פה את הצורך הזה, אבל הממ"ד הצידי שלהם, הוא חורג מקו אפס מקו בניין כלפי השכנים, ויש להם המון מקום בחזית האחורית. ותיכף תראו, הם מציגים חזית אחורית שכולה זכוכית, היא מאוד יפה, שלא יישמע לכם שזה, זה גם חזית אחורית, ולא אכפת לי, וזה נראה מצוין, אדריכלות טובה. אבל אני לא חושבת שלביות מקום שבו יש כל כך הרבה מקום לתכנון, זה צודק לשים את הממ"ד כלפי השכן בקרבה כזאת, זה נושא שהוא (לא ברור), זה גם פוגע כמובן בחצר במרווחים אחרים של היסטוריים,

יוחנן וייצמן:

אז למה הם הורסים (לא ברור)?

שרון דינור:

אחרת לא הייתי אומרת את זה, הנה, אתם רואים,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

אז ככה, קודם כל בוא נסתכל רגע על ה - , אתם רואים שיש המון מקום בחלק האחורי, ואין לנו שום בעיה עם ההריסה שלו, והגדלה שלו, וזה טוב ויפה. את הממ"ד הזה, אנחנו חושבים שצריך להעביר ולשלב אותו בשיא הכישרון שיש פה לאדריכלית, כי זה דירה אחת פה מאחורה, שהוא יהיה פה ממ"ד, ושאר, ואת הקירות שהיא מציעה, הנורא נורא יפים שיהיו פה מאחורה. אחרת זה פשוט מייצר קרבה שהיא לא סבירה, כשיש לבן אדם, למה ששכן פה,

לורה ורטון:

שמה זה ממ"ד,

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

רק,

שרון דינור:

זה רק לדירה הזאת?

לורה ורטון:

לדירה הזאת,

שרון דינור:

עכשיו הקדמי,

יערה שאלתיאל:

למה הממ"דים, כי זה הדירות,

שרון דינור:

כן, יש כאן שתי דירות, 3 קומות בדירות,

לורה ורטון:

3 יחידות,

שרון דינור:

את הממ"דים האלה ביקשנו לדחוס אותם, אוקי, כאילו הם לא צריכים להיות 3 על 3, הם יכולים להיות עד 2.60 אפילו, ולהאריך אותם, כדי ש - , בלי לפגוע בשטח כמו שאמרתי, וכדי שלא יתקרבו יותר מידי לגינה קדמית, בוא נראה לכם רגע איך זה נראה היום שתראו איזה דבר חמוד זה, יזרעאלי,

יערה שאלתיאל:

והזה, אם מוסיפים, אם הם יכולים עוד לבנות, אז הם יכולים אפילו להוסיף את הממ"ד במקום חדר קיים, במבנה, ואת ה - , ואת הזכוכית להוציא עוד קצת החוצה. ואז לשמור על החזית שהם רצו.

לורה ורטון:

הנה,

ציפי רון:

אבל אז היא מפסידה.

לורה ורטון:

אוקי.

יערה שאלתיאל:

לא, לתת לה כאילו שיוסיף לה את זה, כן, שתוסיף עוד אחד.

שרון דינור:

למה זה לא (לא ברור).

יערה שאלתיאל:

ולא הפסידו כלום.

שרון דינור:

למה זה לא מראה? הנה זה מראה, זה לא הבניין הזה, זה הבניין הזה.

יוחנן וייצמן:

להכניס אותם?

שרון דינור:

זה זה, כן, אתם רואים הוא לא בניין, הוא לא בניין לשימור, הוא בניין חמוד, כאילו זה הגדרה שלו הסטטוטורית זה חמוד,

יעלה ביטון דה לנגה:

ואנחנו עוסקים בו רק בגלל הליבתיות?

יוחנן וייצמן:

כן,

שרון דינור:

אני כן אגיד לכם שאני מאוד התלבטתי לגבי ה - , הם מבקשים,

אורית לנדסברג:

הקומה הנוספת:

שרון דינור:

לגבי הקומה הנוספת, מאוד התבלטתי,

אורית לנדסברג:

אני גם,

שרון דינור:

כי היה לנו מדיניות המון שנים באזורי ליבה, שאנחנו נותנים קומה מעבר למדיניות, המדיניות שם היא לא להוסיף קומות, הוא מקבל קומה, מכוח תמ"א, ולא לעשות את העוד אחד, עוד מעבר לזה,

לורה ורטון:

זאת אומרת שהוא יקבל,

שרון דינור:

אבל לא התייחסנו לזה פה בסוף, כי אנחנו רואים שנגיד במרכוס ליד קיבלו כבר, זה פשוט הנה, עכשיו זה ה - , אמרתי לכם שעושים פה בינוי סך הכול סביר, אני חושבת שזה נראה יחסית יפה, החזית האחורית שאמרתי לכם שהיא מאוד מאוד מוצאת חן בעיני, אז כאילו בעצם המשמעות זה שיהיה פה ממ"ד בחלק הזה. אוקי, כאילו ימשיך את החזית זכוכית הזאתי, אבל פשוט עוד חלק במקום הוא יתכנס לשטח של השכנים,

יערה שאלתיאל:

או שהיא יכולה לדחוף את הממ"ד יותר בעומק, ואת החזית להוציא קצת חוצה, ולהתחשבן עם המטרז'.

שרון דינור:

בסדר נכון.

יעלה ביטון דה לנגה:

הפוך, חדרים שאינם נצפים.

יערה שאלתיאל:

ולהתחשבן על המטרז'.

שרון דינור:

תראי זה לא הריסה ובנייה מחדש, אז זה קצת קשה לעשות מה שאת אומרת, אבל את יודעת אם,

מורן בן זיו:

אנחנו לא נשמע אותם, והם כמה אנשים פה.

יוחנן וייצמן:

למה לא?

שרון דינור:

גלית,

מורן בן זיו:

שלושה.

שרון דינור:

גלית שיפמן בר נתן, מה קורה? גלית שיפמן נתן, סליחה.

יעלה ביטון דה לנגה:

המשרד הקודם שהיה פה? של שמוליק? כי גם הם נתן.

יערה שאלתיאל:

לא, האמת היא שהחזית הזאת היא כזאת ארוכה, שגם אם הם מהחזית יאבדו קצת, לא קרה כלום, כאילו בפתחה.

יוחנן וייצמן:

כן, אנחנו איתכם.

דוברת לא מזוהה:

אנחנו לא שומעים אותם.

יערה שאלתיאל:

היא צריכה לפתוח.

ברברה אהרונסון:

גם אם היא תפתח, אנחנו לא שומעים אותם.

יוחנן וייצמן:

לא? שאת מדברת בטלפון. את שומעת אותנו? לא. אין סימני חיים.

מורן בן זיו:

את לא שומעת אותנו?

יוחנן וייצמן:

תעשי את זה בטלפון.

מורן בן זיו:

אנחנו נצטרך לעשות את זה בטלפון. כאילו תשתפי את המסך, שנראה את מה את מדברת, ואז.

לורה ורטון:

מה?

יעלה ביטון דה לנגה:

שהגיע האוכל,

יוחנן וייצמן:

זה רגע האמת שדיברנו עליו קודם.

מורן בן זיו:

עדיף שאתם תשתפו.

יוחנן וייצמן:

אתם שולטים במסך? אם אתם רוצים נחליף מקומות, תבואי כמו (לא ברור) בא.

שרון דינור:

היי, את שומעת אותי? הראינו את הבקשה פה, היא בסך הכול היא יפה. רגע לא להציג את הכול מהתחלה, אלא להתייחס להערה הספציפית שהטרידה אותנו, ובעיקר הממ"ד הצידי, ואני חושבת שממ"דים,

יוחנן וייצמן:

חברים, אנחנו,

שרון דינור:

אין לך בעיה להסתדר איתם, אז כאילו, רק שינינו את העמדה שלהם טיפונת דחסנו, ביקשנו לדחוס אותם, אבל מה ש - ,

גלית שיפמן:

טוב, אז אני אתחיל דווקא מהממ"דים הקדמיים, שהם בולטים החוצה קצת מקו הבניין.

שרון דינור:

נכון.

גלית שיפמן:

אם זה 40, 50 ס"מ, אנחנו בבעיה מאוד מאוד קשה, אם תשימו לב, הדירות שפונות לחזית הקדמית, הם דירות בגודל שונה כל אחת, ואנחנו צריכות גם ע"פ ההסכם בין היוזם ליזמים, אבל ככלל לתת להם מרפסות בגודל זהה. ועשינו שם מניפולציות מטורפות כדי להצליח להכניס גם את הממ"דים, גם את המתקן חנייה, וגם את המרפסות שיהיו מתאימות לכל אחד, ושלא יהיו מעל הגודל של מרפסת המותר, ברגע שאנחנו דוחפות את הקיר פנימה לתוך קווי הבניין, ומרחיבות אותו הצידה, אנחנו לא יכולים לתת להם מרפסות בגודל המתאים, שמגיע להם, וזה פשוט מקריס את כל ה - , הפרויקט הזה, ולכן אנחנו ממש ממש מבקשים שייתנו לנו חריגה מועטה ומינורית כזאת של 50 ס"מ.

יוחנן וייצמן:

הלאה,

שרון דינור:

אוקי, אז תעברי רגע,

יוחנן וייצמן:

הממ"ד הציד?

שרון דינור:

הממ"ד הציד.

גלית שיפמן:

לגבי ה ממ"ד הציד, הסיפור הוא שכל הגינה האחורית, היא בבעלות פרטית של אדם שגר בקומת הקרקע האחורית, והוא בעצם לא מסכים שהממ"דים ייבנו על השטחים של הגינה שלו, הוא לא מסכים אחד (לא ברור). זה נושא שדנו בו גם עם אמי ארבל, והוא נתן, והוא הציע ונתן את הסכמתו לממ"ד הציד הזה,

שרון דינור:

אבל מה עם השכנים שלידכם? שהם בעצם הנפגעים העיקריים?

לורה ורטון:

זה לא מפריע להם? כן,

אורית לנדסברג:

שלחו להם הודעות אישיות?

יוחנן וייצמן:

זה יגיע מחר לוועדה, לא, לא, עוד לא שם.

גלית שיפמן:

בסך הכול קו הבניין שלהם, הבניין הקיים יחסית רחוק מאיתנו,

שרון דינור:

אבל הם לא עשו עדיין תמ"א, והם יעשו את זה מסודר.

יוחנן וייצמן:

כמה אתם בולטים מקו התמ"א ב - ,

גלית שיפמן:

נניח שבעצם,

אורית לנדסברג:

יעשו לצד,

גלית שיפמן:

היום יש חריגת בנייה שהיא כבר קיימת ובנויה, ורק בנייה על איפה שהממ"ד הזה קיים, בעצם עליו אנחנו מבקשים לבנות את הדבר הזה.

יוחנן וייצמן:

להרוס את ה - ,

גלית שיפמן:

ולבנות את זה מחדש.

יוחנן וייצמן:

מה עוד?

ציפי רון:

מה בנוי שם? מה בנוי שם היום?

גלית שיפמן:

ממ"ד מכיוון שהבעלים,

ציפי רון:

מה?

שרון דינור:

חריגת בנייה,

ציפי רון:

כן, אבל איזה חריגה?

שרון דינור:

איזה חריגה יש היום שם?

ציפי רון:

מה בנוי שם?

גלית שיפמן:

רואים את זה, רואים את זה ב - , בקו צהוב,

שרון דינור:

כן, אבל מה זה? היא שואלת מה זה,

ציפי רון:

אני שואלת מה זה,

שרון דינור:

זה תוספת,

גלית שיפמן:

זה מחסן,

שרון דינור:

מחסן אוקי,

ציפי רון:

והקומת קרקע.

גלית שיפמן:

כן.

דוברת לא מזוהה:

קומת המרתף,

גלית שיפמן:

בקומת המרתף כאילו,

שרון דינור:

לא הבנתי, ככל הנראה מוצמדת לו, אבל הוא בנה את המחסן בקטע שלא מוצמד לו??

גלית שיפמן:

בחלק, כן שלא מוצמד לו.

שרון דינור:

מאוד מעניין,

גלית שיפמן:

בדיוק.

יוחנן וייצמן:

יש גם כאלה.

שרון דינור:

הומאני.

יוחנן וייצמן:

כן.

גלית שיפמן:

בדיוק,

שרון דינור:

רגע, חוץ מזה היה לך עוד הערות למשהו שכתבנו?

גלית שיפמן:

לא משהו מיוחד.

שרון דינור:

אוקי. אז יש לוועדה שאלות לאדריכלית?

יוחנן וייצמן:

שנייה אחת, תישארי על הקו,

שרון דינור:

תישארי,

יוחנן וייצמן:

המכפילי חנייה,

שרון דינור:

לא היה לנו בעיה איתם, אישרנו אותם.

יוחנן וייצמן:

סעיף 4 הסוכות מה זה?

שרון דינור:

מה זה 4?

יוחנן וייצמן:

יש להרחיב עד לקונטור לצורך (לא ברור),

גלית שיפמן:

היה עוד איזה דבר קטן שביקשתם שהמרפסות בחזית הקדמית תהיינה מקורות, והמרפסת גג תקטן, אנחנו מעדיפים לא לעשות את זה,

שרון דינור:

רגע, תראי את זה פה רגע.

גלית שיפמן:

תראי את זה אפרת.

שרון דינור:

הנה כאן עד לחזית קדמית, מרפסת גג,

גלית שיפמן:

כן, כן,

שרון דינור:

אני אסביר רגע עד, החלק שבין שתי המרפסות שלה על הממ"ד, אני מצביעה רגע על החברי וועדה פה, החלק הזה, אותו רצינו כאילו שהוא גם יצטרף לזה, זה החלק,

יוחנן וייצמן:

להשאיר סוכות.

שרון דינור:

לא, יש סוכות, אין בעיה סוכות, זה לא, אם היה בעיה סוכות, אנחנו היינו, יש להרחיב שטח מרפסת זה עד לשם, כדי לעשות שיפור תכנונית ויש מספיק מענה סוכות כאילו גם במרפסות האחרות, אז אין לנו פה בעיה.

יוחנן וייצמן:

מקובל עליכם או לא?

גלית שיפמן:

ממש ממש קטנות, והם ממש מבקשים שהמרפסות הקדמיות יהיו מרפסות סוכה, זה שם מרפסת שהאור, על העומק שלה הוא נטו, בקושי מטר, ואנחנו גם חושבים שאסתטית זה פחות,

שרון דינור:

בואי, בואי נסתכל, בואי נסתכל רגע,

יוחנן וייצמן:

בואי נעשה מה שאנחנו עושים במקומות אחרים, בוא נעשה קורה, זיוף כזה.

גלית שיפמן:

בדיוק.

שרון דינור:

אוקי, אוקי, אז תראי לנו בהדמיה, אני חושבת שההדמיה הייתה יפה, את יכולה להראות רגע?

יוחנן וייצמן:

תוכלו לעשות מרפסת, כאילו מרפסת דמה בקומה למעלה?

גלית שיפמן:

כן, אנחנו יכולים לעשות,

יוחנן וייצמן:

אז פתרנו יללה, בסדר.

שרון דינור:

כאילו,

יוחנן וייצמן:

קורה, שיהיה ברחוב,

דוד היימן:

מרפסת,

גלית שיפמן:

אנחנו אומרים,

יוחנן וייצמן:

שאנחנו עושים, מאשרים מרפסות,

גלית שיפמן:

להדגיש את כל האופי,

יוחנן וייצמן:

אנחנו רוצים לעשות בזום,

גלית שיפמן:

של ה - ,

יוחנן וייצמן:

אחד לא רוצה,

שרון דינור:

אני לא חושבת, האמת היא שאני לא חושבת, תקשיבי בעיני זה לא קריטי, אפשר גם.

אורית לנדסברג:

אני חושבת אבל שזה הצעה כן לסגור את הזה, זה היא מצוינת הייתה.

שרון דינור:

אבל הם לא רוצים, אני לא, אני לא, אני כאילו, באסכולה שלי לא אוהבת לייצר דברים נוספים כאילו קורות כשאין מאחוריהם,

אורית לנדסברג:

דבר,

יוחנן וייצמן:

אז את רוצה בלי (לא ברור)?

אורית לנדסברג:

אני רוצה לשאול עוד, עוד שאלה לגבי המרפסות בחזית האחורית, הזכוכית אול - אובר הזה.

לורה ורטון:

כן.

אורית לנדסברג:

מה זה? זה נראה לי לא, בכלל לא ממחזותינו.

שרון דינור:

היא אומרת ש - , אורית לנדסברג, מאיחוד האדריכלים שואלת על החזית האחורית שהיא זכוכית, ללא, ללא,

אורית לנדסברג:

אז שני עמודים,

שרון דינור:

אבן בצורה משמעותית.

אורית לנדסברג:

עמוד.

גלית שיפמן:

יש עמודים מפלדה, כמו שעושים במחוזותינו.

אורית לנדסברג:

איפה במחוזותינו? את רואה את זה באזור הזה?

שרון דינור:

כאילו זה אזור לבעלי שימור, זה אז, השאלה,

גלית שיפמן:

אוקי, בוודאי צריך להראות כמו בניין לשימור?

שרון דינור:

כעיקרון כן,

אורית לנדסברג:

לא, לא, כן,

שרון דינור:

כעיקרון יש הנחיות של השכונה הזאת לבנייה מאבן.

ציפי רון:

של השטח בין הזכוכית, בין הזכוכית,

יוחנן וייצמן:

עוד פעם את יכולה להצביע לי על מה את מתכוונת?

גלית שיפמן:

גם לא נצפית,

ציפי רון:

כן, מרפסות,

אורית לנדסברג:

החזית הזאתי לא,

לורה ורטון:

כל החזית היא למעשה זכוכית.

דוד היימן:

זכוכית.

שרון דינור:

אומרת, תקשיבו אתם לא שומעים אותה, גלית אומרת פה, אז בגלל שזה חזית אחורית היא הרשתה לעצמה לחרוג כאילו מהוראות (לא ברור), כי אף אחד לא רואה את זה בשום מקום, זה מוקף מבניינים מכל הכיוונים.

גלית שיפמן:

וצמחייה זוטא, צמחייה ממש עצים מאוד מאוד יפים, זה בתוך יער. זה נראה כמו בחזית האחורית כאילו כולם רואים את זה אבל,

ציפי רון:

זה לא משנה,

אורית לנדסברג:

אני לא,

ציפי רון:

זה לא עניין אם רואים או לא.

אורית לנדסברג:

אני לא (לא ברור) שלא רואים, גם אצל רברנט לא ראו את השכבה הראשונה, ובסוף זה יוצא מה שזה יוצא,

ציפי רון:

לא, זה עניין עקרוני, זה,

אורית לנדסברג:

זה עניין עקרוני, גם עיני זה עניין עקרוני.

יעלה ביטון דה לנגה:

כשאני מסתכלת,

יוחנן וייצמן:

סגירת מרפסות עם זכוכית,

אורית לנדסברג:

אם אני הולכת ברחוב עוצמת עיניים, אז אפשר לעשות הכול.

יעלה ביטון דה לנגה:

בגלל שזה לא מבנה לשימור, אלא הליבה היא חשובה.

יוחנן וייצמן:

היא אמרה זה נוף ליער, היא אמרה.

יעלה ביטון דה לנגה:

מלון התיאטרון. הוא לא נראה,

יוחנן וייצמן:

זה נורא?

לורה ורטון:

זה נורא.

אורית לנדסברג:

זה נורא, נכון, ככה זה מתחיל, כי את זה לא רואים, ואת זה לא שמים לב, זה לא, לדעתי זה לא השפה. וכדאי שיחשבו על פתרון שנראה יותר טוב, יותר מתאים לסביבה.

יוחנן וייצמן:

זהו, סיימנו? זה ההערות?

גלית שיפמן:

רגע, רגע יש לנו עוד הערה קטנה, אתם ביקשתם מאיתנו להזיז את המדרגות שיורדות אל השכן, שאנחנו רוצים להעביר אותם במקומם שוב כדי לא להסתבך עם השכן מאחורה,

שרון דינור:

איזה מדרגות ביקשנו?

גלית שיפמן:

יש מדרגות בין הממ"ד,

שרון דינור:

איזה סעיף? טוב, אם את לא משנה.

גלית שיפמן:

איזה סעיף?

שרון דינור:

רגע אני מסתכלת יש להציע,

יוחנן וייצמן:

10?

שרון דינור:

יש לסגת במיקום מקצה לרחוב, מקצהו הצפוני של ממ"ד בחזית, כדי לרווח את רחבת הכניסה.

גלית שיפמן:

אנחנו ממש אתכם בקטע הזה, ממש ממש אתכם, העניין הוא, כי עוד פעם יש פה עניין של בעלויות, אם אנחנו דוחפות את המדרגות האלה, אנחנו בעצם,

שרון דינור:

רגע, אבל איפה הרחבת כניסה? את יכולה רגע, רגע,

גלית שיפמן:

הנה, הנה,

שרון דינור:

רק אמרנו שהם, כאילו ש - ,

גלית שיפמן:

הם כל כך כאילו לרחבה,

שרון דינור:

כן,

גלית שיפמן:

אנחנו ממש בעדכם, אנחנו גם רוצים לדחוף את זה, אבל לא מאפשרים לנו, השכן למטה לא מוכן
שהמדרגות האלה יידחפו,

שרון דינור:

זה מצחיק שיש מהנדס העיר ויש יו"ר וועדת שימור והם רבים מי המנהל שלי, ובסוף בעצם התכנון
הוא נקבע ע"י הבעלויות,

גלית שיפמן:

נכון, נכון, אני לצערי,

יוחנן וייצמן:

מה? את עובדת עלי?

גלית שיפמן:

האמת שגם אנחנו היינו שמחים לדחוף, אבל בסופו של דבר הבעלות של הקרקע, היא של הבן אדם
הזה, הוא אומר אני לא רוצה להידחף למדרגות האלו, בתוך השטח הפרטי שלי. כאשר הכניסה לבית
ברכב, היא בדיוק פה, אתם רואים? אז זה אומר שאם המדרגות יידחפו כאילו לכיוון הזה דרומה,

שרון דינור:

אז מה?

גלית שיפמן:

זה כאילו יסגור לה את הכניסה לבית, והוא גם לא מוכן שזה יהיה על השטח הפרטי שלו, כאשר המדרגות,

שרון דינור:

אתם בכל התכנון שאת מציעה פה, הכול פועל יוצא של הבן אדם הזה. יש כאן בן אדם אחד שקובע את התכנון של כל הבניין פה. של הדייר של קומת הקרקע.

גלית שיפמן:

הוא לא קובע את כל התכנון, אבל,

יוחנן וייצמן:

זה הדייר שאוחז חצר,

גלית שיפמן:

(לא ברור) כולנו, גם לחזק את המבנה הזה, נגד רעידות אדמה, וגם,

שרון דינור:

בסדר, אני חושבת שזה בטל בשישים,

יוחנן וייצמן:

יללה בסדר, יללה, שלום, גלית.

שרון דינור:

אז גלית, אנחנו מסיימים איתך?

יוחנן וייצמן:

כן, כן, אני חושב שאפשר לקבל,

גלית שיפמן:

תודה לכם.

שרון דינור:

ביי, ביי, שום דבר פה לא דרמטי בעיני,

יערה שאלתיאל:

תראי עוד פעם את החזית האחורית,

יוחנן וייצמן:

אני גם חשבת ככה,

שרון דינור:

רק צריכה, גלית, אתם חייבים לרדת מהזום, כי אנחנו בדיון פנימי.

יוחנן וייצמן:

להוריד את 1.4 בעצם,

שרון דינור:

רגע רק שנייה,

אורית לנדסברג:

לא שומעים אותה.

לורה ורטון:

מה?

שרון דינור:

אני לא יכולה, אני גם לא יכולה להגיע ל - , (לא ברור) 404,

יערה שאלתיאל:

את יכולה להעלות את הנושא? או שזה הם הראו? את החזית האחורית?

ישראל קלרמן:

מה?

יערה שאלתיאל:

הזכוכית.

שרון דינור:

טוב, מה רצית להגיד? שמה רצית?

יערה שאלתיאל:

החזית האחורית, עם הזכוכית.

שרון דינור:

כן. איפה זה היה?

יערה שאלתיאל:

היה איזה הדמיה כזאת,

שרון דינור:

כן, כן, אני פשוט. פה,

יוחנן וייצמן:

בסדר, אנחנו מורידים, 1, 4, ו-10?

שרון דינור:

שנייה, היא רק רצתה להסתכל.

יוחנן וייצמן:

חושבים שאפשר פה,

ציפי רון:

גם 5 ירד, לא?

יוחנן וייצמן:

5,

ציפי רון:

כן.

יעלה ביטון דה לנגה:

5 ירד,

ציפי רון:

גם 5 ירד, 1, 3,

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

5, ירדו.

יוחנן וייצמן:

5, 4,

ציפי רון:

לא 5, 3, 1, 4.

יעלה ביטון דה לנגה:

1, 3 ו- 5, כן.

יוחנן וייצמן:

3 זה מכפילי חנייה.

שרון דינור:

רגע שנייה, איפה אני?

ציפי רון:

לא, עזה ביקשתם,

יוחנן וייצמן:

אתם מדברים על עזה?

ציפי רון:

עזה ירד,

יעלה ביטון דה לנגה:

עזה זה 3,

ציפי רון:

למדיניות,

יוחנן וייצמן:

סליחה. סליחה, אני דיברתי, את מדברת על תוכניות בסדר היום, אני דיברתי על סעיפים בהמלצה.

ציפי רון:

סליחה,

יוחנן וייצמן:

בסדר? הכול בסדר.

לורה ורטון:

מדברת על יזרעאלי לא על ה - ,

יוחנן וייצמן:

כן.

יעלה ביטון דה לנגה:

מתי תהיה ההצגה של גן (לא ברור)?

יוחנן וייצמן:

11: 30, אבל כשתחזרי מראש העיר,

ציפי רון:

שתינו חשבנו,

שרון דינור:

לא, אני יותר מאוחר, אני טעיתי, באחת אני צריכה להיות אצלו.

לורה ורטון:

גן העצמאות? מה לגבי גן העצמאות אבל?

יעלה ביטון דה לנגה:

זה,

מורן בן זיו:

11: 30.

ציפי רון:

כן, שווה לכם להישאר.

לורה ורטון:

גן העצמאות מגיעים ב – 11: 30?

מורן בן זיו:

כן, זה היה לי.

לורה ורטון:

יופי.

שרון דינור:

רגע, הורדתי את 4.

יוחנן וייצמן:

בסדר, טעיתי.

שרון דינור:

זהו, הורדתי את כל מה שרלוונטי. היה משהו שרציתם להוסיף?

ציפי רון:

אז רגע מה אנחנו קובעים לגבי הזכויות האלה?

שרון דינור:

אני חושבת שהם לא, הם רק בקומות הראשונות שלא יראו אותם בשום מקום.

יוחנן וייצמן:

אחד, שתיים,

שרון דינור:

בוא, בוא נסתכל רגע, תסתכלו איתי, אני מראה לכם את התלת – מימד עכשיו, תגידו לי,

ציפי רון:

תראי לי לנו את הקיר היום,

שרון דינור:

אני מנסה רגע להראות לכם את התלת – מימד, תגידו לי שאתם רואים את זה, כאילו, לא רואים את זה משום מה, זה,

ציפי רון:

זה לא מקובל, זה תקדים.

יוחנן וייצמן:

איפה ה - ?

שרון דינור:

לא רואים את זה.

יערה שאלתיאל:

יש כל כך הרבה דברים שמתעריבים בהם חבל על הזמן,

שרון דינור:

דווקא הדבר הזה הוא בעיני, הוא צריך. רגע.

יוחנן וייצמן:

בסדר, אז אנחנו עושים הפסקת אוכל? אני לא, אין פה,

אורית לנדסברג:

אז אני רוצה להגיד לכם, שהבניין הזה, לא, שהבניין הזה עולה למה, לגובה, כאשר אנחנו נמצאים בשיפועי רחוב, של רחוב מרכוס, אז,

שרון דינור:

הגובה שלו עשו נורמטיבי, כן? הם עשו בלי זכוכית, את הקומות החדשות. את רואה כאילו ה - ?

אורית לנדסברג:

אוקי,

שרון דינור:

זה רק הקומות, ה - 4 קומות הראשונות ש - ,

אורית לנדסברג:

שגם כן, מה זה, כאילו אלוהים ישמור,

שרון דינור:

מה? זה לא?

אורית לנדסברג:

זה שתי חתיכות אבן שעולות למעלה למעלה, שתופסות את המעקה, כאילו החלונות האלה, הפרופורציות, וואי אלוהים,

ציפי רון:

זה לא מקובל, זה לא מקובל,

אורית לנדסברג:

זה נורא.

שרון דינור:

אז מה אתם רוצים להציע?

אורית לנדסברג:

מה אנחנו רוצים להציע? שאת החזית הזאת, את הקומות העליונות שנצפות,

ציפי רון:

החזית הזאת מוזרה,

אורית לנדסברג:

מוזרה לגמרי,

ציפי רון:

מישהו כבר הזמין את הדירה שם? מישהו כבר הזמין?

אורית לנדסברג:

היחס בין הלמטה ללמעלה,

ציפי רון:

מוזר, זה מוזר.

אורית לנדסברג:

כל האדריכלות של החזית הזאת, חסרת כישרון.

ציפי רון:

לא יודעת, זה לא נראה טוב.

שרון דינור:

אני כותבת, יש להציע שיפור,

ציפי רון:

תראי, הבנייה בטלביה, היא מאוד פורמאלית, היא בנייה פורמאליסטית,

אורית לנדסברג:

נכון, נכון.

ציפי רון:

בנייה מאוד מכובדת, עם בנייה מאוד ככה, גם מסודרת, אי-אפשר לעשות חריגים כאן.

יערה שאלתיאל:

אני חושבת שמה שמפריע, הם כאילו לא, בקומות העליונות לא מתייחסים לשום דבר,

ציפי רון:

לא מתייחס, לא, הם יכולים שמישהו הזמין את הדירה הזאת, לא רואה,

אורית לנדסברג:

גם לא הפרופורציות,

ציפי רון:

לא מתאים לבית בירושלים לא מתאים.

יערה שאלתיאל:

החלק התחתון,

יוחנן וייצמן:

בוא הנה אולי (לא ברור) צפויות.

אורית לנדסברג:

נכון.

יערה שאלתיאל:

איך הם יוסיפו עוד,

יוחנן וייצמן:

לא צריך וועדה בשביל זה,

אורית לנדסברג:

נכון,

ציפי רון:

החזית הזאתי,

אורית לנדסברג:

בלתי אפשרית,

ציפי רון:

החזית הזאתי בלתי אפשרית,

יערה שאלתיאל:

לא נורא,

ציפי רון:

החזית הזאתי היא בלתי אפשרית, ואנחנו לא יודעים מה רוצים מאיתנו בחזית הזאת,

יערה שאלתיאל:

לא, לא יודעת, היו אומרים חזיתות איומות מזהו, אבל,

ציפי רון:

זה לא מתאים לשכונה, לא, לא לשפה.

יערה שאלתיאל:

אני חושבת שה - , החזיתות של הזכוכית הם עיצוב עוד קצת אבן, קצת יותר,

אורית לנדסברג:

נכון,

יערה שאלתיאל:

אז זה ירגיע את ה - ,

אורית לנדסברג:

יפה. ניקח את זה מצוין,

ציפי רון:

זה כמה פתרון, זה לא כזה מסובך.

אורית לנדסברג:

עיצוב פתחים בשפה, שיהיה רלוונטית לאזור. שמתאימה, שדומה.

ציפי רון:

לא יודעת, הקומה העליונה, התוספת קומות האלה עם החלונות זה נורא מוזר.

אורית לנדסברג:

מאוד, טוב, יללה.

ישראל קלרמן:

וייצמן, אפשר לסכם את התיק הזה?

ציפי רון:

זה מזכיר את אלקטרו, את כלא אלקטרו.

אורית לנדסברג:

מה?

יערה שאלתיאל:

הלכת רחוק,

שרון דינור:

אבל רגע אז מה?

יוחנן וייצמן:

בהתאמה לנצפות, כאילו מה שלא נצפה, אז נהיה יותר גמישים.

ציפי רון:

בהתאמה לשפה השכונתית.

יוחנן וייצמן:

לא, עד הסוף, שני המילים האחרונות.

שרון דינור:

מה? מה לעשות בשתי המילים?

יוחנן וייצמן:

בהתאמה, המגרש לא נצפה, נהיה יותר גמישים. כן. זהו, עוד דקה, אני מסיים, דקה, דקה, 60 שניות.

שרון דינור:

בסדר. עשיתי.

יוחנן וייצמן:

כן.

שרון דינור:

עוד משהו?

ציפי רון:

מה כתבת שם? תקריאי,

שרון דינור:

יש לבחון שיפור תכנוני לחזית אחורית, מדובר באזור ליבה שקיימת נצפות אליו, ולכן יש להגיש תכנון הכולל נוכחות משמעותית של אבן, של אבן, פסיק, רגע אני שמה פסיק. בעיצוב,

ציפי רון:

אני רוצה להוסיף כאן שתי מילים,

שרון דינור:

בעיצוב פתחים בדומה לקיים בסביבה, ובהתאמה לחזיתות אשר נצפות.

ציפי רון:

בהתאם לשפה,

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

המקובלת,

יערה שאלתיאל:

זה מה שהיא אמרה, בדומה לקיים,

ציפי רון:

המקובלת בטלביה. בהתאם לשפה התכנונית המקובלת בשכונה, בשכונה היסטורית.

לורה ורטון:

סליחה.

ציפי רון:

יש לך שם מקום.

ישראל קלרמן:

הנה יש לך פה.

לורה ורטון:

ומזל טוב.

ישראל קלרמן:

תודה, תודה.

שרון דינור:

מה מזל טוב?

יעלה ביטון דה לנגה:

מזל טוב לקלרמן,

ישראל קלרמן:

נולד לי נכד.

שרון דינור:

מזל טוב. אני רוצה לציין, שתדעו לכם שלדורית המזכירה שלנו יש נכד ראשון.

יעלה ביטון דה לנגה:

מזל טוב.

שרון דינור:

הראשון.

יעלה ביטון דה לנגה:

והנכד שלי מניח תפילין בפעם הראשונה השבוע.

יוחנן וייצמן:

מזל טוב.

יעלה ביטון דה לנגה:

חודש לפני המועד, ככה מקובל.

ישראל קלרמן:

נכון.

יעלה ביטון דה לנגה:

וקניתי לו תפילין, אני מאמינה,

יערה שאלתיאל:

אם כבר אנחנו בזה, אז גם לי לבן הבכור שלי מתחתן.

יוחנן וייצמן:

מזל טוב.

יערה שאלתיאל:

הכול חגיגות. זה נחמד.

יעלה ביטון דה לנגה:

למה משלמים כל כך הרבה אצל חרדים על תפילין? הבן שלי אומר, זה (לא ברור).

ציפי רון:

בעלי הלך לקנות תפילין במאה שערים.

יעלה ביטון דה לנגה:

8000.

שרון דינור:

זה באמת יקר.

ציפי רון:

בעלי זיכרוננו לברכה הלך לקנות תפילין במאה שערים לבן, לבן הבכור שלנו. הוא נכנס לחנות וזה, המוכרים אומרים, מדברים ביניהם זה, (לא ברור) במקרה מבינים, כי זה שפת האם שלו, אז הוא ענה להם, הם (לא ברור) שם.

יעלה ביטון דה לנגה:

לא,

ציפי רון:

הלכו לסדר אותו, הלכו לסדר אותו.

יעלה ביטון דה לנגה:

אני מכבדת, וזה מה שהם רוצים, לנכדה שלי יש,

ישראל קלרמן:

כן?

יעלה ביטון דה לנגה:

ביקשה משהו אחר, כאילו אני מכבדת על אחד מה שבחר לחיות. זה נכד כזה מדהים. אני אומרת שצריכים לראיין אותו בטלוויזיה, כי הם לא מכירים אותי, חרדי אחד, ועוד פלג ירושלמי שיודע כל מה שהוא יודע על פוליטיקה ישראל והעולמית בפרטי פרטים ברמה של שמות סנטורים, מה הייתה עמדתם, איזה דיונים התקיימות, ואני שואלת אותו כל הזמן - אליהו לא יכול להיות שאתה יודע את זה, מהעיתון הפלס, שזה העיתון, לא, הוא אמר - אני אגיד,

יוחנן וייצמן:

לכן קלרמן יצא,

יעלה ביטון דה לנגה:

כן,

יוחנן וייצמן:

שלא תדברי בעד הפלס.

יעלה ביטון דה לנגה:

בדיוק.

יוחנן וייצמן:

הבנתי.

יעלה ביטון דה לנגה:

אז אני אומרת לו אפילו, אני עושה לו ככה, אז הוא אומר - אני אגיד לך סבתא, אני. הוא הגדול, "אז אני מתנדב (לא ברור) משרה למכולת, ללכת למכולת להביא דברים כל יום, ואז אני עומד שם המון זמן בהמתנה, אז אני קורא את העיתונים". אמרתי לו שאבא שלך לא ישמע. זה מדהים, אני מקליטה אותו כי לא יאמינו לי, ואז הוא אומר לא להשמיע לכל שומר בכניסה לכיכר הספרא, הוא אומר לי, אז אמרתי לו - זה בסדר, רק למי שאתה מאשר.

יערה שאלתיאל:

אבל יפה, יפה שזה מעניין אותו.

יעלה ביטון דה לנגה:

מה זה את לא מבינה, את לא מבינה איזה, הוא וכל השלושה שאחריו, מטורף, הוא משגע אותו.

יערה שאלתיאל:

אושיות פוליטיות,

יעלה ביטון דה לנגה:

אמרתי לו יבוא יום ויעשו עלי (לא ברור). הוא בן.

שרון דינור:

רגע מה קורה עכשיו?

יוחנן וייצמן:

זהו,

יערה שאלתיאל:

הם צריכים,

שרון דינור:

אפשר להציג את ה - ?

יעלה ביטון דה לנגה:

כן, הוא נמצא, (לא ברור) נמצא.

שרון דינור:

כן, אבל רגע, איך אני,

מורן בן זיו:

יש בתוך החומר לוועדה, שמתי את המצגת.

יוחנן וייצמן:

אתם רוצים לאכול קודם?

דוד היימן:

גן העצמאות על בטן מלאה?

יערה שאלתיאל:

אם היא כבר פה, אז,

דוד היימן:

יכול להיות זה היום, נכון?

יעלה ביטון דה לנגה:

למה אי-אפשר? תוך כדי.

ציפי רון:

הפסיקו את ההקלטה? או שאנחנו מפסיקים את ההקלטה?

שרון דינור:

שלום, מה נשמע?

ברברה אהרונסון:

שלום, שלום.

שרון דינור:

מכל מקום שאת יכולה לשבת, קחי את העכבר ו - ,

לורה ורטון:

על עצמאות, גן העצמאות.

אורית לנדסברג:

יופי.

יוחנן וייצמן:

אם את מאשרת לשמוע בפה מלא?

ציפי רון:

לא, לא,

שרון דינור:

בכל זאת מגיעה פה מישהי מכובדת.

יוחנן וייצמן:

כן,

ציפי רון:

לא, לא. אי-אפשר לעשות יחד עם האוכל.

יערה שאלתיאל:

תאמיני לי שזה יום שהתקצר מאוד.

(הפסקת אוכל)

לורה ורטון:

אז זאת, סליחה זה רק המחצית מרחוב,

יוחנן וייצמן:

החלק העליון.

לורה ורטון:

החלק העליון,

יוחנן וייצמן:

זה מגודר.

לורה ורטון:

הכול מגודר שם זה זוועה, זה נורא.

שרון דינור:

הייתה הפסקה 5 דקות.

יוחנן וייצמן:

אין הפסקה?

שרון דינור:

לא, שאלתי את ברברה, אם היא רוצה.

יעלה ביטון דה לנגה:

אפשר לאכול?

ברברה אהרונסון:

כן,

יוחנן וייצמן:

להיכנס לחדר אחרי שאוכל, יותר גרוע, ריח זוועה.

שרון דינור:

אגב נכדים וילדים, פסגת הקולינאריה של תחילת הבן שלי זה המסעדת עובדים פה.

לורה ורטון:

זה המה?

שרון דינור:

אני יכולה להגיד לו, תשמע, בוא תבוא איתי לעבודה, אני לאן שאתה רוצה, פיצה, המבורגר זה, הוא רוצה לקפיטריה.

לורה ורטון:

הוא רוצה מה?

שרון דינור:

לקפיטריית עובדים.

לורה ורטון:

מה?

שרון דינור:

לקפיטריה, לצוות העובדים, הוא אוהב שיש מבחר, מישוהו יכול.

(מדברים ביחד ברקע)

יערה שאלתיאל:

אילן רום אמור להיכנס.

שרון דינור:

מי זה.

לורה ורטון:

מה הוא יודע לעשות?

שרון דינור:

טוב, חברים, ברברה תתחיל.

ברברה אהרונסון:

אוקי,

שרון דינור:

לאכול בשקט, פה סגור.

ציפי רון:

לא, לא אוכלים מחכים זה.

ברברה אהרונסון:

תאכלו. ממש לא מפריע לי, אני ברברה אהרונסון ממשרד שלמה אהרונסון אדריכלים. אנחנו אדריכלי
נוף של הפרויקט. אם אני הבנתי נכון, נציג לכם לפני שבועיים את הצד השני, אבל זה קצת רקע.

לורה ורטון:

מי הציג לנו?

ברברה אהרונסון:

איתי,

שרון דינור:

איתי אהרונסון הציג לנו,

יעלה ביטון דה לנגה:

לפני חודשיים.

ברברה אהרונסון:

לפני חודשיים. אוקי,

יערה שאלתיאל:

את בריכת ממילא, הייתי.

לורה ורטון:

בטח,

יערה שאלתיאל:

לא היית פה?

לורה ורטון:

אני גם לא הייתי.

יעלה ביטון דה לנגה:
דיברנו על הצפרדעים.

ציפי רון:
לא הייתי,

אורית לנדסברג:
על הצפרדעים?

ציפי רון:
זה לא רק צפרדעים, זה (לא ברור) וכל מיני. הרבה דברים אחרים.

ברברה אהרונסון:
קצת רקע, כשאנחנו התחלנו את הפרויקט, גם עם הצוותים של העירייה, אנחנו גיבשנו עקרונות תכנון מבוסס על זה זיהינו שיש לנו כבר גן (לא ברור), גן העצמאות בעצם מקום ש - , היה לו כבר המון טבע, אם אנחנו מדברים על עצים בוגרים, הקישור לעיר, וגם את הארכיאולוגיה ועובדה שיש פה לא מעט,

לורה ורטון:
קברים יושבים,

ברברה אהרונסון:
בעצם על בית קברות. בצד השני אנחנו זיהינו שאין כל כך התייחסות לקהילה במקום לצרכים, הקצת יותר מודרניים של פארק שרוצה לתת פלטפורמות של אנשים לעשות יוגה, להיפגש, אולי לעבוד בחוץ, גם הקטע היותר קלאסי של פנאי ונופש שהגן הוא מאוד יפה, מאוד ירוק, אבל יש לו, היו לו קצת חוסרים במוקדים לתת לאנשים באמת ליהנות מכל הפארק. עדן אמרו לא ייתכן שגן וילף לא חלק מהחגיגה שקורית בעיר, עם כל ההתחדשות שמקדמים, זה גם קשור שאנשים מסביב לא יודעים שהגן שם, שבאים מהצד של העיר.

יעלה ביטון דה לנגה:
מרחוב קינג ג'ורג' מלמעלה?

ברברה אהרונסון:
גם קינג ג'ורג', וגם (לא ברור), רק צריך לדעת שהגן שם, מהצד של אגרון ברורים שרואים את. בראש וראשונה עם זה שאנחנו אומרים כל מה שטוב בגן, כן? המערכות מים, הדשאים הגדולים, העצים

אנחנו רוצים לשמור, אבל אנחנו רוצים להוסיף את השכבה של המוקדים. ולהפוך באמת לשים את ה - , את הגן במפה, ואז הדבר הראשון שזיהינו, שלמרות שעירייה השקיעה לא מעט כסף בתאורה, לעשות, לייצר תחושה יותר נעימה בערב, יהיו גם הפלד – לייטים שהם עשו לא עושה את העבודה, זה לא מזמין אנשים, ואם אין אנשים, אז גם אין תחושה של ביטחון עצמי. אני דיברתי על זה שעל נוסף מוקדים,

לורה ורטון:

להוסיף מה?

ברברה אהרונסון:

להוסיף מקומות להתכנסות, אבל גם אנחנו זיהינו שחסרים המון חיבורים שאנשים מחפשים, דרך הפארק, שזה אחד הדברים הכי חשובים, תיכף אני מציגה לכם מה אנחנו הוספנו, בפעם השלישית אני אומרת את זה לא להרוס את היופי שהיה בגן. זאת התוכנית, מישהו, זה ממילא, בעצם הפרויקט של חסבון אתם רואים פה את הענן, היה פה גם תכנון חיבור של השביל אופניים שאנחנו מוסיפים ב - , בפלח הצפון מערבי, היה גם חיבור לקינג ג'ורג', אבל כל זה, זה הלך שהם קידמו,

שרון דינור:

הם עושים את התכנון שלהם עם ליאור לוינגר?

יוחנן וייצמן:

לא, מה שהיא אומרת זה יותר גרוע, היא אומרת (לא ברור) האגם, עם ישראל נתן לנו גם מתנה ליזם (לא ברור).

ציפי רון:

לא,

שרון דינור:

היא לא אומרת את זה,

ברברה אהרונסון:

אבל לקחו את זה,

שרון דינור:

לא,

לורה ורטון:

אז אנחנו נגיד את זה, מסרו את הגן הציבורי ליזם פרטי.

שרון דינור:

אני רוצה רגע להגיד, לא כל החלק הזה, אפילו בחסבון ב - , על סטריאודים לא כל החלק הזה הולך להיות מבנה, הוא לוקח את איפה שהצ'קרה לדעתי זה פה, המבנה משופע היום מסחרי, עושה אותו, מגדיל אותו (לא ברור), אבל דרך, כאילו השטח הזה הולך להיות המגדל, אבל שאר השטח ממשיך להיות גן. הם לקחו, אני לא יודעת,

ברברה אהרונסון:

שלושה מגדלים,

שרון דינור:

כן, אבל שניים לא אצלך, הם לא פה, בוודאי, אנחנו מכירים את התוכנית, עכשיו כאילו אז כאן נשאר הגן. עכשיו חשוב לי שתהיו איתי, כי באמת אני חושבת שברברה חשוב לי, אבל החלק היותר היסטורי של גן העצמאות רואים את זה גם בצילומים במנדטורי, אם יש איזה שהם עצים מקוריים מתקופת המנדט, זה החלק הזה, העצים פה שליד בית קרן, בניין קרן.

ברברה אהרונסון:

בית קרן,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

הם עצים וותיקים, כאן היה, אולי יש פה עוד כמה עצים שנשארו מהתקופה המנדטורית,

ציפי רון:

יש הרבה מאוד עצים כאלה.

שרון דינור:

אז זה החלק, שיש פה כאן יהיה, אני חושבת שהם לקחו את ליאור לוינגר לעשות את הפיתוח, כי, אני לא יודעת, אני לא יודעת למה,

ציפי רון:

שרון, אין פה גן המשחקים, גן המשחקים,

שרון דינור:

פה,

ציפי רון:

פה, הוא גם בנעלם, שהוא נעלם.

אורית לנדסברג:

יש שם,

ציפי רון:

מה קורה איתו?

שרון דינור:

מה?

ציפי רון:

מה קורה עם הדופן המזרחית?

ברברה אהרונסון:

הנה פה, כל זה, זה גני ילדי צרפת,

ציפי רון:

יש גן משחקים היום שהוא מאוד פעיל ומאוד מאוד נחמד,

אורית לנדסברג:

נכון, נכון,

ציפי רון:

איפה הוא פה?

אורית לנדסברג:

וגנים של תרומות של הקרן לירושלים.

שרון דינור:

בוא נסתכל בתצ"א זה איפה שהוא פה,

יוחנן וייצמן:

גן משחקים חלקו הושמט בשביל חסבון, לא?

שרון דינור:

הם עושים שם פיתוח חדש, אבל,

לורה ורטון:

הם עושים,

שרון דינור:

אבל חשוב בכל זאת גם אם מישהו לא מחבב את פרויקט חסבון שלא יכול כל השטח פה להיות רק מפגעים, יש פה מגדל אחד מאוד גדול, הכי גדול בפרויקט הזה, אבל שאר השטח נשאר שטח ירוק, עם הצעה לפיתוח שאמור להתחבר (לא ברור).

לורה ורטון:

אבל זה בתוך המגדלים, זה בתוך הפרויקט שאף אחד לא,

שרון דינור:

שאר המגדלים הם בתוך חסבון פה,

יוחנן וייצמן:

בצד השני של הרחוב,

שרון דינור:

בצד השני של,

ברברה אהרונסון:

יש פה מורכבות של איך הם נכנסים, אבל אתם מכירים את התוכנית, אני רק רציתי להגיד שזה היה בתוך התכנון שלנו, והם לקחו את זה (לא ברור). אז אנחנו בעצם זה קיים, החלק הזה קיים, אבל אנחנו (לא ברור) בכל ה - , בכל האזורים האלה, כולל התייחסות גם, של דרך השצ"פ של קק"ל אנשים בעתיד, מהתחנה יכולים להגיע ל - , לגן. אחת הבעיות שבאמת אנחנו זיהינו, הכניסות לפארק הן מאוד לא ברורות.

לורה ורטון:

מאוד לא מה?

אורית לנדסברג:

ברורות.

ברברה אהרונסון:

כן, גם חלק מוסתר ע"י צמחייה, והזמנה לפארק קצת,

ציפי רון:

אבל יש לו כניסה ענקית מכיוון רחוב אגרון.

ברברה אהרונסון:

נכון,

לורה ורטון:

אבל הכול,

ברברה אהרונסון:

אני רוצה,

ציפי רון:

וגם לאורך הרחוב,

ברברה אהרונסון:

נכון, יש מעט מאוד שמגיעים לשם, הפוטנציאל של תושבים מהחלק הזה, להשתמש בגן גם.

ציפי רון:

אני רואה שאלפים מכירים את הפינת משחקים של הילדים, אלפים, יש שם כל כך צפיפות כל כך גדולה, המקום לא, לא עונה לצרכים. אז אנשים יודעים את הכניסה מכירים את המקום שמה יש תורים לנדנדות בתור לכל דבר, זה מאוד אחד מהעמוסים בעיר. וחרדים, לא חרדים, מכל המגוון, כל האוכלוסיות שמה, במספרים אדירים.

ברברה אהרונסון:

אתם מכירים גם את ההיסטוריה של ה - , שהיו פה ניסיונות להוסיף שם קרוסלה את הכדור פורח.

לורה ורטון:

כדור פורח, אני חושבת,

יערה שאלתיאל:

זה על הטיילת,

ציפי רון:

זה על בריכה.

ברברה אהרונסון:

היה פה כבר כל דבר, ואנחנו אמרנו שבעצם אנחנו רוצים לשמור על היופי השקט של הפארק השקט הטוב, ולא עכשיו להוסיף באופן מאסיבי, זה הוא היה של המתקן מאוד מאוד גדול של ילדים, ומה שאנחנו עשינו, אולי אני הולכת לכאן, זה בעצם החזון, זה רק אתם רוצים לשמור על האזורים האלה, אבל בקטנה להוסיף,

אורית לנדסברג:

אבל מה אתם מוסיפים? איפה? זה,

ברברה אהרונסון:

תיכף אני מראה. אתם רואים את הסקר עצים, ובאמת על העבודות של נגישות של חיבורים, זה על סמך זה שאנחנו, אני לא רוצה לשקר, הורדנו אולי 8 עצים, כן. כי יש לעל העצים ערך, אנחנו,

לורה ורטון:

מתוך כמה? סליחה 8 מתוך כמה?

ברברה אהרונסון:

לא, אני לא בדקתי, לא, תראי תסתכלי על זה, כל מה שאדום זה לשמירה, מעט מאוד, אבל,

ציפי רון:

האדום זה לשמירה והשחור, מה?

ברברה אהרונסון:

לא, זה,

ציפי רון:

אדום לעקירה האדום לעקירה?

ברברה אהרונסון:

זה מפה,

ציפי רון:

איפה העצים לעקירה? לכריתה?

ברברה אהרונסון:

בצהוב, בגלל זה אני, את יודעת אני לא רוצה לשקר, יש פה אחד,

יעלה ביטון דה לנגה:

כי פה כתוב עץ לשימור, זה צהוב, ועץ לכריתה שחור. או שזה ירד לך. אוקי,

שרון דינור:

לא, המקרא הוא באופ – סט, עץ להעתקה הוא כתום, שימור אדום,

ברברה אהרונסון:

לא התכוונתי להציג לכם את הסקר עצים, אני, אנחנו עבדנו פה בפינצטה, בשביל גם לתת את החיבורים, תסתכלו על זה, יש פה באפור, אלה הדרכים,

לורה ורטון:

קיימות?

ברברה אהרונסון:

הקיימות. עם ה - , אני הייתי שם ב - 94. היה רעיון המשרד זכה באיזה תחרות, והיה פה כל מיני מערכת של מים שמגיע לממילא, ואמות מים אלה שהיו, זה היה חלק מתפישה של להמשיך פרדסים בצד השני, זה לא קרה אף פעם, וה - , הציר הזה בעצם היום גומר בכלום. אז אנחנו בתפישה החדשה, אנחנו סיפקנו, פה אתם רואים, כל זה, זה בעצם דרכים, לא דרכים, שבילים חדשים, שנותנים לאנשים מכל מקום לחצות את הפארק. גם מ - , מהעיר, גם קינג ג'ורג' כן מפה לאורך (לא ברור),

יעלה ביטון דה לנגה:

השבילים נראה פה כמו השבילים היום?

ציפי רון:

שנייה, אני רוצה לשאול שאלה,

יעלה ביטון דה לנגה:

החדשים? אבל, השבילים החדשים יהיו ייראו כמו השבילים הקיימים?

ברברה אהרונסון:

אנחנו מחליטים,

יעלה ביטון דה לנגה:

או שהכול הולך להיות מחודש?

ברברה אהרונסון:

הכול הולך להיות, אנחנו עושים אבן משתלבת, אבל אבנים בצבע של, מה שאנחנו בעצם עושים בסטנדרט העירוני בעיר, אבל לא אפור ובהיר, הגמר, מה שאנחנו גם עושים בקטע, איפה אנחנו עושים את זה? עכשיו הכול התהפך,

לורה ורטון:

יש מקומות שעושים בכלל המדרכות יותר בהירות בגלל החום.

ברברה אהרונסון:

אז זה יהיה בצבע, אני לא יודעת אם במצגת יש לי את האבנים האלה. אבל זה פורמטים ארוכים. כי היום יש בעיה עם נגישות גם עם הריצוף הקיים, עם הפוליגונים. עופר מנור אדריכל העיר מאוד לא רצו אבן טבעית, היום זה חזר, אבל אז,

לורה ורטון:

אבן מה?

יערה שאלתיאל:

הטבעית,

ברברה אהרונסון:

טבעית, הם לא רצו,

יעלה ביטון דה לנגה:

כי זה כל מיני השתלבויות,

לורה ורטון:

כן, כן,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה דווקא יפה,

ברברה אהרונסון:

אבל זה מאוד פשוט ה - ,

שרון דינור:

אבל אומרים שהיא מחליקה,

דוברת לא מזוהה:

כן, היא מחליקה באמת.

יעלה ביטון דה לנגה:

מזיזים,

ברברה אהרונסון:

זה למשל יש פה שבילים שאנחנו, שאנחנו מבטלים, וכל האזור של היום פה שזה היה,

ציפי רון:

מה אתם מבטלים? אני לא מבינה, כי זה אני רואה שבילים קיימים, ושבילים חדשים.

ברברה אהרונסון:

הנה כל מה שבאדום זה מגרש, רוב השבילים הם מבוססים על שבילים קיימים, אז אנחנו מרחיבים אותם, אנחנו מוסיפים חלקים חדשים.

יעלה ביטון דה לנגה:

קישוריות כאלה.

ברברה אהרונסון:

פה אנחנו עושים את החיבור הנגיש של בריכת ממילא, ופה את החיבורים האלה, שאף אחד משתמש, כי אנחנו בעצם עושים פה,

שרון דינור:

והאלמנטים של המים,

אורית לנדסברג:

אני רוצה לשאול, המים, מה עם המים?

ברברה אהרונסון:

המים נשאר, המים נשאר, שלושת המערכות אנחנו תיכף יש התייחסות לזה, אנחנו צריכים לחדש את המערכות, את הגמר, אנחנו עושים שינויים שאנחנו לא צריכים גדרות מסביב.

ציפי רון:

רגע, יש לי שאלה, אני עברתי שם היום המקום מוקף בגדרות ענקיות.

אורית לנדסברג:

נכון,

ציפי רון:

אי-אפשר להיכנס מאף פינה, מאף כיוון.

אורית לנדסברג:

נכון.

ציפי רון:

ראיתי טרקטורים שעובדים שם, חופרים ערימות ענקיות של חומר חפירה, אז מה זה, מה זה המשמעות של החומר חפירה,

לורה ורטון:

חופרים,

ציפי רון:

חופרים על המדשאה הגדולה מה חופרים שם?

ברברה אהרונסון:

לא, אנחנו,

ציפי רון:

אני ראיתי מרחוק, ראיתי,

ברברה אהרונסון:

לא, לא,

ציפי רון:

ערימה ענקית, אני צילמתי את זה,

ברברה אהרונסון:

לא, לא, אני גם אני (לא ברור). הגדר היום הוא על ה - ,

ציפי רון:

איזה גדר?

ברברה אהרונסון:

על הקו הזה.

ציפי רון:

איזה גדר?

ברברה אהרונסון:

כרגע הם חופרים את התשתיות, ופה אתם רואים א ה - ,

שרון דינור:

מים.

ברברה אהרונסון:

זה מערכת מים. אנחנו כמו שאני אמרתי, אנחנו צריכים וזה מה שהם עושים, הם עושים חפירות עבור הצנרת החדשה למערכות האלה, יש פה חדר תת-קרקעי, חדר משאבות קיים. שכל המערכות האלה, הם צריכים להגיע לשם, ויש חדר משאבות חדש פה בקטע הזה, שמזין מים למגרש לילדים, עם מים, תיכף אני מציגה לכם. אז ערימות שאתם רואים זה החפירות פה לאורך התעלות.

לורה ורטון:

לניהול המים, כן,

ברברה אהרונסון:

כן,

אורית לנדסברג:

אני רוצה להעיר שאני יודעת זה פוסק ב - , כיוון ש - , רק שנייה, זה פוסק, כי אתם כבר עובדים שם, אני חושבת, אני מכירה את התכנון הקודם, אני מלווה את התכנון הזה מהקרן לירושלים. אני חושבת ש - , התנועה האמיתי בגן העצמאות היא ממש, היא ממש כמה שלא תעשו את השבילים האלה, היא

כזאת לרדת העירייה, יורדים העירה, מפה, וזה המהות של הגן הזה, זה גן של מרכז העיר שהולכים בו ויורדים העירה, לא יורדים העירה דרך הבניין של סולל בונה שם בסמטה הצרה, לא יורדים שמה העירה, מה לעשות? זה לא, זה לא המקום. ואם הייתם עושים בדיקה, איפה דורכים אנשים, הייתם רואים שאנשים דורכים כאן, זה מעצבן אותם ככה, וכאן זה רחוק מידי וזה ככה. עכשיו על החיתוכים האלה, זה פשוט להרוס את פיסת הירק היחידה שיש כמעט בעיר הזאת, זה זה וגן סאקר, והולכים וחותכים פרוסות, פרוסות, פרוסות,

יעלה ביטון דה לנגה:

מה? בגלל השבילים?

אורית לנדסברג:

ברור, שכל העניין הוא זה מרחב, זה עיקרון הרצף.

יעלה ביטון דה לנגה:

אני באמת לא מבינה מה את אומרת, סליחה,

לורה ורטון:

אני אומרת רגע,

יעלה ביטון דה לנגה:

לא, אני מנסה להגיד,

לורה ורטון:

היא אומרת שהשבילים שם, המערב מזרחה,

אורית לנדסברג:

אחד,

לורה ורטון:

הם מיותרים.

אורית לנדסברג:

הם, זה לא התנועה,

יעלה ביטון דה לנגה:

כן, זה אני מבינה דווקא ואני מסכימה איתך, אבל למה שבילים נוספים גם לבודדים, גם לקבוצות, גם לא משנה,

אורית לנדסברג:

אני אסביר לך,

יעלה ביטון דה לנגה:

למה זה גוזל שטח,

אורית לנדסברג:

אני אסביר,

יעלה ביטון דה לנגה:

כבר יותר,

אורית לנדסברג:

אני אסביר, אני אסביר,

שרון דינור:

אני רוצה להגיד שאני,

אורית לנדסברג:

אני אסביר, כי פה בחלק הזה, איפה בעיר הזאת יש פיסת דשא עם רצף כאן שאפשר לרוץ בה בחופשיות ולא שאנשים הולכים ובאים, זה שני תופעות שונות. פה יהיו עמודי חשמל, ויהיה כבר, זה כבר לא השביל הקטן שהיה, אז יהיה שביל כזה. ובסוף שבילים, וירק מהדשא, דשא צריך מרחב, מרחב, זה המשמעות שלו, של פארק, זה המרחב. אנחנו חיים עם כלום, ואפס ושום דבר של שטחים עם מרחב בעיר הזאת, אין אותם, זה לא תל – אביב, זה לא שום מקום אחר בעולם, אין, אז חותכים אותו רצף, רצף, להיות שבא כלב הוא רץ מפה לשם, כשאנחנו הולכים אנחנו רואים רצף. אנחנו לא רואים את השבירה הזאת, זה שבירה שהיא אנטי תזה, למרחב, זה הכול. אנטי – תזה למרחב.

ציפי רון:

אני רוצה גם,

אורית לנדסברג:

אנחנו חיים,

לורה ורטון:

אז מכיוון ש - ,

אורית לנדסברג:

הכול דוגמיות של מה שאמור להיות פארק עירוני, אנחנו בדוגמיות כאן, זה לא פארק עירוני בשום מקום בעולם, גם פארק שכונתי כבר יותר גדול מהדבר הזה. אז הולכים וחותכים אותו פרוסות, פרוסות, פרוסות

לורה ורטון:

אוקי, אז מכיוון שכבר,

אורית לנדסברג:

אני יודעת שאין מה לעשות, אבל כל העיר הזאת הורסים אותה ככה.

לורה ורטון:

אני,

ברברה אהרונסון:

יש דעות שונות על ה - ,

לורה ורטון:

אני נוטה להסכים איתך,

אורית לנדסברג:

יש עניין של הלמידה,

לורה ורטון:

רק שנייה, שמענו אותך. ציפי רצתה להגיד משהו ואז אני מציעה שניתן לך להמשיך להציג, בסדר? כי יש מצגת שלמה ורק התחלנו. כן.

ציפי רון:

אוקי, אני חושבת, אני עדה שנייה לתכנון של הגן ולשינוי שלו, בפעם הקודמת זה היה ב - 93,4 בתקופה של אולמרט שהגן שינה את שמו פתאום לגן וילף, וזה היה גן של, על שם יהדות דרום אפריקה, גן העצמאות קראו לו והוא נתרם על ידי יהדות דרום אפריקה, אז השמיטו את יהדות דרום אפריקה והשמיטו את הגן, ועשו שינוי. אגב, באותה, באותה תקופה בטעות או לא בטעות, כרתו את אחד מעצי האטלנטית הכי גדולים שהיו בחלק המזרחי יותר של הגן קרוב לקרקיע, עשו שביל, רצו

לעשות שביל מכיוון מלון פאלאס, מה שהיה וממילא בצורה שחותכת את כל השטח ליד הבריכה, ותוך כדי כך כרתו עץ עתיק שהוא עץ ערך לשימור היסטורי בוטני, ומכל התרומות ערך עץ מוגן, כרתו אותו. יש עכשיו עוד על האטלנטית, אחת שנשארה ליד המערה. איפה זה? מה קורה עם השטח של מערת האריה?

ברברה אהרונסון:

זה פרויקט שמקודם על ידי, זה עובר עכשיו להרל"י.

ציפי רון:

מה בתכנון שלכם? הקטע הזה של הגן?

ברברה אהרונסון:

אנחנו לא (לא ברור), אנחנו, הפרויקט של,

ציפי רון:

אבל יש לכם שבילים עם מים על ידו, מה זה אומר?

ברברה אהרונסון:

לא, אבל זה, כל,

ציפי רון:

אם תוכלי להראות.

ברברה אהרונסון:

אני רוצה קצת לענות על השבילים,

ציפי רון:

לא, קודם, תתייחסי קודם שנייה למערת האריה,

ברברה אהרונסון:

מערת האריה בחלק הזה, היום יש פה שביל, שביל עיזים ופה אנחנו מוסיפים את הדבר הזה. אנחנו לא.

מה קורה באזור של המערה? האטלנטית? זה לא מסומן פה,

ברברה אהרונסון:

אנחנו לא עובדים שם,

ציפי רון:

אבל זה לא מסומן לשימור. גם זה לא מופיע פה בתור אזכור, איפה זה?

ברברה אהרונסון:

זה תמונה של ההדמיה, זה לא בתוך תוכנית,

ציפי רון:

ואנחנו,

לורה ורטון:

אז בואו,

ציפי רון:

אין אזכור של,

יוחנן וייצמן:

בואי ניתן לה להציג,

ברברה אהרונסון:

שימור לא עצים, וזה מופיע שם.

ציפי רון:

זה לא רק עץ, זה עץ ואתר עתיקות. איך זה מופיע אצלכם בתוכנית?

ברברה אהרונסון:

זה,

ציפי רון:

אז אולי בתור,

ברברה אהרונסון:

לשימור,

ציפי רון:

העץ יושב על מערת האריה, העץ ומערת האריה זה ביחד, איפה זה מופיע כא כציון כשטח לשימור מלא? שצריך להיזהר מאוד,

ברברה אהרונסון:

אתרו,

ציפי רון:

בשימור שלו.

ברברה אהרונסון:

אתם רואים את הסימון הסגול?

לורה ורטון:

כן,

ברברה אהרונסון:

זה החלק הזה, וזה מוגדר בתור שטח אל – געת,

ציפי רון:

בתור?

ברברה אהרונסון:

שטח אל – געת,

ציפי רון:

אני לא יודעת, אני רואה שאני רואה שהכול מורכב שמה בגדרות,

יערה שאלתיאל:

לא, אבל בואי תני לה,

לורה ורטון:

בוא ניתן,

יערה שאלתיאל:

גדרות כי כרגע עובדים.

ציפי רון:

אני רוצה לשאול, טוב, אני אחכה לגמור.

ברברה אהרונסון:

אין לי מה להוסיף לזה. כן, זה אני. אני מציגה,

לורה ורטון:

אין עוד? אין עוד?

ציפי רון:

יש לך מפה יותר ברורה? מפה יותר ברורה?

לורה ורטון:

של מה שיש.

ציפי רון:

כמו שאנחנו מקבלים עם עצים לשימור ועצים לכריתה. אנחנו מקבלים מפות ברורות ממספרים של עצים.

יערה שאלתיאל:

סקר עצים,

ציפי רון:

סקר עצים, עצים, מפת סקר עצים, מה לכריתה ומה לשימור,

ברברה אהרונסון:

כן אפשר לשלוח לכם,

ציפי רון:

ותגידו לי,

לורה ורטון:

גם סקר.

ציפי רון:

אם ככה,

לורה ורטון:

הייתי רוצה לראות את הדברים.

ציפי רון:

כי ככה זה לא ברור, ככה זה לא ברור,

לורה ורטון:

כמו שאת אמרת, זה הבית הקברות, ויש קברים.

ברברה אהרונסון:

כנראה לא הבנתי את האירוע פה, הם ביקשו ממני להציג לכם את התכנון. יש לנו בוודאי סט של סקר עצים והדברים האלה, אנחנו יכולים לשלוח לכם. אתם יכולים להתרשם מזה.

ציפי רון:

סליחה, סליחה, אם אני לא מובנת נכון, אבל כשמציגים לנו תכנית, לא משנה, כל תכנית, כל תכנית שמגיעים לכאן ויש בה עצים וכן הלאה. בין אם החומר עם הרי את אמרת שיש פה עצים לכריתה, עצים לשימור, וכן הלאה.

ברברה אהרונסון:

כן,

ציפי רון:

עכשיו אני שאלתי במיוחד על עץ מסוים, שהוא מאוד יקר לליבי. אבל יש עוד עצים שם הגן הזה הוא מ - 51 או משהו כזה אם אני זוכרת נכון. יש כאן עצים שהם פחות או יותר בגילנו והם מאוד יקרי ערך בעיר הזאת, וכל עץ ועץ יש לו פה את המשמעות שלו. עכשיו אתם פותחים פה שבילים ואני מניחה שאני רואה שיש עצים על השבילים. מה קורה עם העצים שנופל עליהם שביל? האם השבילים מותאמים לעצים או לא מותאמים לעצים, אני לא יודעת. אני רואה שיש פה רחבה למשחקים לילדים, משחקי מים וזה מה קורה עם העצים שם. זה לא, כל הגן הזה הוא גן שתוכנן הוא גן בזמנו שתכננו אותו במקור. עשו שם רחבות דשא נפרדות שקבוצות שונות יוכלו לבלות שם. זה היה הרעיון של המקום. אז מה קורה עם זה?

לורה ורטון:

אז רגע, אני קודם כל רוצה להבין. אז אין, אין עוד מצגת, זאת אומרת,

ברברה אהרונסון:

יש, אז בואו נראה. אז בוא, בוא נעבור.

יוחנן וייצמן:

בוא נגמור את הכול ואחרי זה שאלות,

לורה ורטון:

כן.

יוחנן וייצמן:

את הדיון,

לורה ורטון:

לא, היו שתי שאלות.

יוחנן וייצמן:

יושב ראש יותר מוצלח ממני, אני לא אומר אבל,

לורה ורטון:

לא. אני חושבת ש - , אני אשמח לראות עוד ממה שיש לך להציג.

ברברה אהרונסון:

תראו מה שאנחנו עושים, למשל פה אנחנו בכניסה מאגרון, איפה יש את ה - ,

ציפי רון:

מסעדה. המסעדה?

ברברה אהרונסון:

לא, המסעדה שם, לא, איפה המוניות,

יעלה ביטון דה לנגה:

ליד ה - ,

לורה ורטון:

למעלה,

ציפי רון:

ליד הסופר?

לורה ורטון:

למעלה,

ברברה אהרונסון:

על יד הסופר,

לורה ורטון:

למעלה, כן.

ברברה אהרונסון:

הפעולות שלנו. הם, הם יותר כירורגים, כירורגיים. אז היום יש מין קיר של גובה 60 ס"מ, ומדרון, וכל הקירות האלה הן חוסמות בעצם את ההגעה, אבל גם את המבטים לדשא. אז אנחנו שומרים על הפביליונים שהם קיימים, עושים להם שיפוץ, אבל מורידים את (לא ברור), לא את ה - , לא את העצים, אבל מורידים את הצמחייה שחוסמת את המבטים. ואנחנו בסדרה של קירות של 45 ס"מ, מייצרים אזורים להתכנסות. בכל ה - , בכל הכניסות. פה יש מבטים אחרים. זה בעצם, אלה הברושים, הנה פה תחנת מוניות, פה יש את הברושים.

ציפי רון:

יש שם גם מבנים לשימור. אני רואה את המבנה, מבנה היסטורי,

אורית לנדסברג:

כן, של הגננים.

ציפי רון:

שהפכו אותו,

ברברה אהרונסון:

לא, לא,

ציפי רון:

את המבנה של הגננים,

ברברה אהרונסון:

לא נוגעים, לא נוגעים בזה.

ציפי רון:

היסטורית.

ברברה אהרונסון:

אנחנו רק פותחים את הכניסה ועושים פה אזור קטן. היום יש מדרגות מאוד רחבות של,

ציפי רון:

קרקע לא מופרת היום. הקרקע שמה היא,

לורה ורטון:

רגע, בוא ניתן לה להציג,

ברברה אהרונסון:

הקרקע,

לורה ורטון:

סליחה,

ברברה אהרונסון:

יש פה אזורים של, של ריצוף מאוד גדול, כן?

ציפי רון:

אבל יש שמה עדיין קרקע טבעית.

לורה ורטון:

בואו, בואו, נסתכל עוד,

ברברה אהרונסון:

אז פה אתם רואים את ה - , את הטיפול בקרקע פה, זה הכניסה אל הברושים. אנחנו במקום ה - ,
אמת מים שתופס גם את ה - , את ה - , אז יש אלמנט מים, אבל יש גם משהו כמו 6 מטר של ריצוף.
במקום זה אנחנו שומרים פה על העצים באמצע אנחנו עושים אזור למשחק ילדים שמתחלף לריצוף
של מתקני מים, שהם יכולים לשאוב ולסגור את המים. זה בטח גם לא עובד כל הזמן. זה יהיה הפעלה
בשעות מסוימות. ודברים כאלה. והחלק האחורי זה פשוט יציאות של ערפל שאנחנו לא רצינו פה מתקן
מים שהופך להיות הברכה העירונית הבא שהילדים באים בשביל. ופה אנחנו בפינה הכניסה מ - ,
מהכניסה של קינג ג'ורג', שהיום יש פה גם, הנה פה זה באזור הזה. היום יש גם פה את הקיר של ה -

60 סנטימטר מדרום יותר. עכשיו אנחנו במקום הקיר הזה ובמקום המדרון המידי אנחנו נותנים את הדירוג. אנחנו שותלים שם עצים גם חדשים, שוב פעם בניסיון לתת לאנשים לראות את העיר העתיקה, ולספק מקומות ישיבה. היום הדבר היחיד שאתה יכול לשבת מתחת לפרגולה, יש כזה מין ספסל (לא ברור) שם, בסדר, לכיוון הזה. בסדר?

ציפי רון:

זה יכול להיות (לא ברור) את העצים,

לורה ורטון:

אוקי, כן, בואו, בואו ניתן לה.

ברברה אהרונסון:

אנחנו לא מורידים עצים. אנחנו, עכשיו את האלמנטים של המים. אנחנו מרימים, אנחנו נשארים עם ה - , עם הערוצים, אבל אנחנו מורידים את השכבה של האבנים האלה, כי יש המון המון נזילות, ואנחנו מחליפים פה את ה - , את האבנים לריצוף, מין שכבה גרנוליט על גבי הערוצים הקיימים. אנחנו מיפינו פה את כל הערוצים, אנחנו הולכים לעשות פה איטום ועל זה את הגרנוליט. אנחנו גם בשביל להוריד את כל ההגדרות האלה. בעצם אנחנו מרימים את המפלס של ה - , של הערוגות,

לורה ורטון:

את התחתית?

ציפי רון:

כן,

ברברה אהרונסון:

אבל אנחנו גם מסביב מייצרים עוד מדרגה יבשה של גרנוליט שילד שעומד פה לא נופל ישר למים יותר מ - , יש בין 10 ל - 20 סנטימטר גובה של, של מים. פה אתם רואים את ה - . את העבודות ש - , שאנחנו משאירים, אבל בפינצטה מטפלים במערכות האלה. בבחינת התאורה אנחנו מחליפים את התאורה בגן לדברים יותר נמוכים.

יעלה ביטון דה לנגה:

יותר?

ברברה אהרונסון:

יותר נמוכים, יותר,

יעלה ביטון דה לנגה:

שתולים.

ברברה אהרונסון:

הנה זה הגוף שנפגע, זה הגובה, זה דוגמא. אנחנו עשינו ניסיון של תאורה, אנחנו מוסיפים יותר עמודים, אבל הם נותנים יותר אווירה של,

דוברת לא מזוהה:

תאורה רכה.

ברברה אהרונסון:

תאורה רכה. בכניסות יהיו כזה מין, אפשר לעשות דוגמה על העצים או על הקרנות על ה - , על הרצפה. אנחנו מוסיפים גוף תאורה בתוך האלמנטים האלה, ועל הדשאים יש גם תאורה אבל גם יותר ממוקד. פה אנחנו בכניסה, מהכניסה, מ - ,

אורית לנדסברג:

גם לא רואים שזה הכול ריצופים?

לורה ורטון:

הכול ריצוף.

אורית לנדסברג:

שנגמר הדשא?

ציפי רון:

זה הכול מרוצף?

ברברה אהרונסון:

לא,

אורית לנדסברג:

אז מה זה? אם לא הכול מרוצף.

ברברה אהרונסון:

כל, כל זה,

אורית לנדסברג:

חתיכות, חתיכות, חתיכות, חתיכות, עם פרחים, זה סבבה, זה יפה מאוד. רק כשאין לי פארק עוד פארק חוץ מזה וגן סאקר, אני הלב שלי נחמץ. אני גדלתי פה, הייתי בבית ספר ארלוזורוב זה היה הפארק שלנו זה לא, זה פשוט צר לי להגיד, צר לי, זה פשוט (לא ברור),

ציפי רון:

מה היה היחס בין הריצוף (לא ברור)?

אורית לנדסברג:

מאוד מאוד מעציב.

ברברה אהרונסון:

אני יכולה לחזור לפה,

אורית לנדסברג:

עמודים, ספסלים, משחקים, הכול ריצוף, הכול סבבה, חוץ מזה שזה לא פארק, בשום מקום באירופה.

ציפי רון:

זה פארק בסגנון אחר.

ברברה אהרונסון:

אנחנו,

אורית לנדסברג:

רק השם.

לורה ורטון:

רגע, רגע, בוא נשמע.

ברברה אהרונסון:

זה החלק הזה,

לורה ורטון:

כן.

ברברה אהרונסון:

אנחנו,

ציפי רון:

זה החלק שעושים עכשיו, זה החלק שקרוב עכשיו לכיוון ממילא?

ברברה אהרונסון:

לא, לא,

ציפי רון:

לכיוון, לכיוון הבריכה.

אורית לנדסברג:

פשוט שתרגישי כמו במנהרה.

ציפי רון:

לא, לא,

לורה ורטון:

זה למעלה,

ציפי רון:

זה למעלה,

לורה ורטון:

זה למעלה.

ציפי רון:

על יד קינג ג'ורג',

ברברה אהרונסון:

זה עליית קינג ג'ורג' שהיום יש בו,

אורית לנדסברג:

זה מעקות?

ברברה אהרונסון:

יש לרוב,

אורית לנדסברג:

מאבן?

ברברה אהרונסון:

לא, אין פה,

אורית לנדסברג:

אז מה זה מה שמגדיר את הצמחייה בין השביל והצמחייה?

ברברה אהרונסון:

(לא ברור) קטן, אין, אנחנו,

אורית לנדסברג:

ואי-אפשר לעשות את זה, את הפרט של אותו מפלס עם רק אבן שפה? קצת להוריד.

ברברה אהרונסון:

זה באותו מפלס, זה באותו מפלס. אלה קירות קיימים, זה קיר קיים, ופה, הם ביקשו מאיתנו להוסיף, בעצם הם רצו שאנחנו מוסיפים שביל אופניים בכל הפארק.

לורה ורטון:

מי זה? מי זה הם?

ברברה אהרונסון:

העירייה,

לורה ורטון:

העירייה?

ברברה אהרונסון:

העירייה, כן.

אורית לנדסברג:

אין להם,

לורה ורטון:

פה אני אשמח לראות את השקפים האחרונים, אני רק אצטרף לדברים של ה - , השותפות שלי פה. נראה לי המון המון ריצוף,

ברברה אהרונסון:

כל זה זה קיים, אנחנו מורידים פה את הצמחייה לגובה שאפשר לראות את הפארק.

לורה ורטון:

אבל יש כל כך הרבה ריצוף שם. שהדוגמה שלי ל - ,

ברברה אהרונסון:

אתם, אז אנחנו חוזרים, פה היום יש את ה - , יש פה את החניה הזו. אנחנו לוקחים את החניה הזו ובמקום החניה אנחנו עושים כניסה באותו מפלס. מעתיקים את ה - , את האלמנט לכאן,

לורה ורטון:

כן,

ברברה אהרונסון:

אוקי, ונראה לי זה זהו, אני חוזרת למיפוי הזה.

לורה ורטון:

כי אני, אני אתן כדוגמא הקיצונית האהובה עליי, המפססד בלונדון, בדיוק בדקתי זה 3000 דונם בלונדון, וזה פארק. וחוף מדרכי עפר כזה ללכת עליהם, אין כלום.

אורית לנדסברג:

נכון.

לורה ורטון:

וילדים נהנים רצים בין עצים,

אורית לנדסברג:

איזה מקום,

לורה ורטון:

הם לא צריכים כל כך הרבה דברים להעסיק אותם, זה.

אורית לנדסברג:

הקונקרטיות גומרת את זה.

לורה ורטון:

זה ירוק ועצים, וזהו. לא, לא צריכים כל כך הרבה אלמנטים וריצוף וזה לדעתי,

ברברה אהרונסון:

אני לא מתווכחת איתכם, אבל זה, זה הדיון צריך, אבל צריך להתנהל שאנחנו מתכננים ואנחנו מקבלים אינפוט מהעירייה. כן?

שרון דינור:

כן,

לורה ורטון:

כן,

אורית לנדסברג:

ברור.

ברברה אהרונסון:

משפ"ע מראש העיר מכל הדברים האלה, כן? אז אתם קצת הורגים פה את השליח, למרות שאני, אני עומדת אחרי התכנון. אבל אם היינו צריכים שם שביל אופניים או לא, קטונתי. אני. אנחנו המלצנו לא, אבל היה לחץ מאוד גדול, ברגע שאתה מוסיף שביל אופניים על הדופן הזה. יש להקפיד על הכיוון הזה, כן? אז, אין לי מה,

יעלה ביטון דה לנגה:

שאין מה להשוות בגודל, באמת. איך קראת לזה? זה כלום, זה כלום. לא אני מדברת, אני רוצה לתת דוגמה שאני כן, זה לא דומה בגודל אבל במיקום נגיד וזה. אז נגיד הסנטרל פארק בניו יורק שהסתובבתי שם הרבה. זה מזכיר לי את זה קצת,

לורה ורטון:

לא, זה,

יעלה ביטון דה לנגה:

מבחינה, תני לי לסיים, לורה,

לורה ורטון:

אני מכירה את זה טוב. זה עיר שגדלתי, אני יודעת.

יעלה ביטון דה לנגה:

אני יודעת שגדלתי, אבל זה העובדה היא,

אורית לנדסברג:

זה לא,

יעלה ביטון דה לנגה:

שהשבילים מבוטנים, ומרוצפים, ויש שבילי אופניים, וזה שוב, אני אגיד עוד פעם,

אורית לנדסברג:

קנה מידה, קנה מידה.

יעלה ביטון דה לנגה:

זה נכון,

אורית לנדסברג:

זה כל הסיפור.

יעלה ביטון דה לנגה:

קנה מידה.

אורית לנדסברג:

קנה מידה,

יעלה ביטון דה לנגה:

בסדר.

אורית לנדסברג:

בגלל זה,

יעלה ביטון דה לנגה:

אבל,

אורית לנדסברג:

8 שנים,

יעלה ביטון דה לנגה:

אבל זאת עיר קטנה לכתחילה,

אורית לנדסברג:

בשביל קנה מידה.

יעלה ביטון דה לנגה:

זאת עיר קטנה, מה? את רוצה, מה? אז בואו נשווה אותה לטוקיו, אין בעיה,

אורית לנדסברג:

זו מנהטן,

יעלה ביטון דה לנגה:

אין לי בעיה להוות,

לורה ורטון:

זה רק לחזק את העיר.

יעלה ביטון דה לנגה:

(לא ברור) פארק,

לורה ורטון:

זה רק לחזק. יפה,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה לא כזה,

לורה ורטון:

כמה שזה יותר קטן, אבל אני רוצה להבין, זאת אומרת, אנחנו ביקשנו לראות את התוכנית, כי אנחנו ועדת שימור, ובין היתר אנחנו משקיעים, משקיעות בעיקר הרבה זמן לשימור, גם של עצים ונוף.

יוחנן וייצמן:

משקיעים.

לורה ורטון:

אז, אז לכן רצינו ואני שמחה שבאת, ואני שמחה שמשקיעים בזה, אני רק אומרת באמת זה דבר בולט בעין. אולי זה מה שאת בוחרת להראות לנו, כי שם העבודה שלהם זה המון דברים, עם רציף וכל מיני פרטים שמכניסים, אנחנו כוועדת שימור, וכאנשים שבחרו להיות בוועדת הזאת מעוניינות ומעוניינים לראות גם מה שנשמר, אם זה עצים, אם זה הקברים, כי יש שם קבר של דג'אני. יש כאן כל מיני דברים שלא, אין התייחסות אליהם, שהם שחסרים לנו.

ברברה אהרונסון:

הם לשימור,

לורה ורטון:

מה?

ברברה אהרונסון:

הם לשימור, כל ה - ,

לורה ורטון:

אבל זה לא מסומן, וזה לא עושים עם זה משהו,

ברברה אהרונסון:

אז אני,

יערה שאלתיאל:

אנחנו בשימור, אנחנו,

ציפי רון:

גם לא, לא ברורה, (לא ברור),

שרון דינור:

אנחנו על אותו דף במצגת כבר הרבה זמן,

לורה ורטון:

לא, לא, עושים את הכול,

יערה שאלתיאל:

חזרנו.

שרון דינור:

אני רציתי לשאול, מי חסר כאילו, מעבר לנושא של השבילים והריצופים וזה. יש כמה מבנים היסטוריים שהם לא המערה, שנמצאים בשוליים שלו.

ציפי רון:

אני הזכרתי אותם.

שרון דינור:

אז הם לא, הם לא חלק,

ברברה אהרונסון:

לא,

שרון דינור:

כי הם נשארים as is בתחום התכנון שלכם? או שהם לא בתחום התכנון?

ברברה אהרונסון:

הם לא בתחום התכנון. אני מבינה, יש גם,

שרון דינור:

אני חושבת שהם כן בתחום, אבל אולי אני טועה, אבל אפשר, אולי אפשר,

ברברה אהרונסון:

זה לא במצגת זהו, אבל אנחנו קיבלנו. יש גם בפינה הזו. יש מקודם תוכנית, יש פה בניין לשימור,

שרון דינור:

לא, זה בניין כרם, אנחנו בניין שהוא מונומנט לשימור.

ברברה אהרונסון:

לא, זה פשוט לא אצלנו, יש בניין לשימור.

שרון דינור:

לא, לא, יש בניינים, אני לא, לא הגדרתי נכון, זה לא מבנים לשימור, ויש פה מבנים היסטוריים, כל מיני מבנה גננים ששפ"ע משתמשים בהם,

ציפי רון:

אני הזכרתי אותם קודם, היא אמרה שהם,

אורית לנדסברג:

היא אמרה שהם לא נוגעים בהם.

שרון דינור:

אבל, אבל, כאילו הם לא, הם לא נוגעים בהם, אבל הם לא מופיעים? איך אנחנו יודעים שלא נוגעים בהם?

יערה שאלתיאל:

לא, אבל השאלה היא,

לורה ורטון:

וגם (לא ברור) אם יש התייחסות בתכנון, זאת אומרת אם לא עושים איזה תכנון נוף מסביבם כדי למשוך תשומת לב,

יערה שאלתיאל:

בכלל אני חושבת שצריך לטפל בהם.

לורה ורטון:

לכוון אותם,

יערה שאלתיאל:

שאם כבר עושים השקעה כזאת,

שרון דינור:

אני רק לא רוצה שיהיה לנו את הקטע הזה שקבלן שטח בום עם הטרקטור, מעיף אותו כאילו זה דבר ראשון,

יערה שאלתיאל:

גם לא, אבל גם,

שרון דינור:

ביתן גננים זה בסדר גמור מבחינתי, כי מבנים הם לא ערכיים, הם כאילו רמה כזאת,

לורה ורטון:

אבל עדיין צריך לטפל בהם,

אורית לנדסברג:

נורא טוב הבניין,

יערה שאלתיאל:

ועדיין אם מטפלים בכל ה - ,

אורית לנדסברג:

עשו עליו עבודות שימור עוד בנגלה הקודמת ומצבו מצוין, אף אחד לא יגע בזה. יש שם גדר של חומה או משהו כזה, אבל אי אפשר לנגוע בזה. אי אפשר להרוס,

ברברה אהרונסון:

אי-אפשר, גם יש סלע מאד גדול,

שרון דינור:

הנה זה,

ברברה אהרונסון:

גם מסביב.

אורית לנדסברג:

מה שטח הגן כדרך אגב? בדונמים בערך?

ברברה אהרונסון:

70 דונם כן,

אורית לנדסברג:

70 אז רק להגיד לכם על ניו יורק מיליון 600 תושבים, 3400 דונם מול כמה את אומרת? 80 דונם? אז ב – 3400 אפשר לעשות גם תיאטרון וגם הרבה דברים ממה שיש בסנטרל פארק. ואני חושבת שב - 80 דונם שזה ממש פיצוי מצי לעשות כל להעמיס עליו כל כך הרבה שימושים, זה פשוט הורס את הדבר עצמו.

ברברה אהרונסון:

אנחנו מבחינת השימושים,

אורית לנדסברג:

אחד הדברים האדריכלות שאנחנו מדברים עליו. זה בדיוק הריק הזה שלתוכו קורים דברים וכשעושים יותר מדי דברים קונקרטיים אי אפשר, זה כבר לא נהיה הדבר עצמו שאתה יכול לייצר בו את הדברים הלא פורמאליים. וזה פארק, הוא הדברים הלא פורמאליים שאפשר לעשות שמה,

ציפי רון:

יש לי עוד שאלה,

לורה ורטון:

רגע, בוא, בוא ניתן לה להגיב, כן,

ציפי רון:

יש (לא ברור) שבכניסות.

ברברה אהרונסון:

בלב של הפארק איפה הדשא, יש גם, זה גם תשתית ל - ,

אורית לנדסברג:

אירועים?

ברברה אהרונסון:

לאירועים אנחנו לא נוגעים. אנחנו בחרנו לעשות את ה - , לתת יותר מקומות להתכנסות בשוליים ולא במרכז. וכמו שאני אמרתי, המשחק לילדים מתקיים היום על האזור של אמת מים.

לורה ורטון:

אמת המים.

ברברה אהרונסון:

כן, אנחנו לא לקחנו.

לורה ורטון:

איזה, איזה?

ציפי רון:

לא, יש גם את האזור של המשחקים שקרוב לקינג ג'ורג' למעלה,

ברברה אהרונסון:

אבל לא, זה לא,

לורה ורטון:

זה לא,

אורית לנדסברג:

אבל (לא ברור) היה בדיוק,

ציפי רון:

יש לי עוד לי רק עוד שאלה, הדג נחש לפעמים הופיעו שם על המדשאה הדרומית. על המדשאה שקרובה לרחוב אגרון. שנייה, מה קורה עם השטח הזה שהיה מקום להופעות גדולות, כמו להקת הדג?

ברברה אהרונסון:

לא נוגעים בזה.

ציפי רון:

אבל כן נוגעים, זה הכול מלא שבילים חדשים. תחזירי רגע את הסימון של השבילים. לא נשארת כאן המדשאה, המדשאה הגדולה. איפה רחוב אגרון?

ברברה אהרונסון:

זה רחוב העצמאות,

לורה ורטון:

בצד שמאל.

ציפי רון:

איפה? אז המדשאה, אז אין את המדשאה הגדולה, יש שם עכשיו,

ברברה אהרונסון:

לא, יש, יש,

ציפי רון:

אזור משחקים מים לילדים,

ברברה אהרונסון:

לא, אבל זה לא על הציר הזה, אני חושבת שיש פה. תראו, היום,

ציפי רון:

אין, זה לא נשאר.

ברברה אהרונסון:

זה, יש פה את המדשאה שפונה לקונסוליה. נכון? כל זה, זה נשאר ואנחנו מורידים פה שבילים, כי אנחנו זיהינו שאף אחד לא משתמש בשבילים האלה. בסדר? במקום הציר הזה אנחנו עושים את ה - , את המשחקים. פה אנחנו על התוואי הקיים של הזה, של השבילים פה לאורך המערכות מים אנחנו מוסיפים חיבור להולכי רגל. אוקי, וגם פה אנחנו מוסיפים, כי שאנשים יכולים ללכת ככה או ככה, או איך שהאדם.

ציפי רון:

פה השאלה האם השבילים האלה אתם מורידים עצים או לא מורידים עצים?

ברברה אהרונסון:

לא, לא,

ציפי רון:

לא מורידים עצים,

ברברה אהרונסון:

אנחנו לא מורידים עצים.

לורה ורטון:

אתם מוסיפים עצים ממה שראיתי.

ציפי רון:

לא, לא,

לורה ורטון:

לא, אני שואלת רגע, בוא, רגע רק שנייה, אתם מוסיפים עצים? כי נראה לי בצד.

ברברה אהרונסון:

אנחנו מוסיפים גם עצים,

לורה ורטון:

גם בצד מערב,

יעלה ביטון דה לנגה:

(לא ברור) מוסיפים,

ברברה אהרונסון:

אנחנו מוסיפים, תראי, אני הבנתי, הסבירו לי,

לורה ורטון:

רגע, בואו נקשיב לה, כן,

ברברה אהרונסון:

להציג. אנחנו יכולים לשלוח לוועדה את הסקר עצים, את התוכנית שמראה כמה עצים אנחנו מוסיפים,

לורה ורטון:

כמה כורתים.

ברברה אהרונסון:

כן זה מופיע בסקר עצים.

ציפי רון:

הם כבר נכרתו?

ברברה אהרונסון:

כן.

ציפי רון:

הם כבר אינם,

ברברה אהרונסון:

אני כן, אבל שוב פעם, מספר קטן. אבל מכיוון שאני לא התכוננתי לזה, לא הבאתי את התוכנית. אני לא רוצה לענות על זה, כי בסקר עצים, תקבלו גם את חוות דעת של האגרונום. לפעמים יש עצים שהוא אומר יש איזה מין מחלה, לא היו פה הרבה כאלה, אבל זה מה שיש לי לספר לכם היום.

לורה ורטון:

אוקי,

שרון דינור:

טוב רגע, אז אני רציתי לשאול עוד משהו, התוכנית היא כבר בביצוע. נכון? אבל כן אפשר. כאילו אני חושבת שבתור ה - , גם אני לא רוצה להתערב בתכנון של אדריכלי נוף שאושרו כבר מול אדריכל העיר. זה לא. אני לא חושבת שזה, כאילו, אפשר להיות, אני לא יודעת, כאילו לא רוצה להגיד מה סמכותכם, אתם יכולים להגיד הרבה דברים, אבל אני מרגישה שזה גם לא מתאים כרגע, אבל אני כן חושבת שאם יש משהו אחד שצריך להוריד לשטח ואפשר לעשות את זה, זה באמת ההנחיה להתרחק או לשמור או לקחת טווח ביטחון,

לורה ורטון:

ולסמן,

שרון דינור:

(לא ברור) היסטוריים, לסמן, לדעת שזה משהו שיכול לרדת לקבלנים שהם לא יודעים. מי שמבצע שם עבודות שימו לב, היא אומרת שבקרן ירושלים כבר הכירו את זה והשקיעו את זה, וזה כאילו לדעת את המבנים האלה. ואם זה מקובל עלייך ברברה, אז הייתי מבקשת שפשוט כאילו שנסמן, תסמני אותם על מפה כדי שלא. אם את יודעת איפה הם, אם לא, אנחנו נעשה את זה כמיטב יכולתנו ופשוט להעביר את זה,

לורה ורטון:

אני חושבת שזה רעיון טוב, ואני מחזקת,

ברברה אהרונסון:

בסדר.

לורה ורטון:

ואני מקווה שאם משהו שמתנגד, אני חושבת שזה מאוד יוסיף. גם אני אומרת לא רק המבנים, כמה מבנים (לא ברור), אבל גם הקברים למשל, את יודעת שנעשו העבודות. אני הייתי בסיור של הקברים בגן העצמאות לפני כמה שנים, ויש כל מיני ואני חושבת שחשוב כמו ששרון אמרה, שיידעו כל מי שעובד שם ואני ראיתי הרבה אנשים, הרבה דחפורים שם כבר שהם ידעו וייזהרו.

ברברה אהרונסון:

בסדר גמור.

לורה ורטון:

כי כאן אין התייחסות. בעיניי היה גם מתאים, אבל אולי זה מאוחר מדי ואין לנו סמכות לזה באמת להתייחס אליהם, כמו שאמרתי לסמן עם שלט, עם גיוון מסביב או משהו, כי באמת הם דברים היסטוריים חשובים.

ברברה אהרונסון:

אם יש לכם, אין, כרגע עולה הנושא של שילוט משותף בין בגן העצמאות,

ציפי רון:

ברכת,

ברברה אהרונסון:

ברכת ממילא, ואני חושבת שאם אתם רואים נכון, אז זה הזמן לפנות לאדריכל העיר או או, או,

יעלה ביטון דה לנגה:

אדריכלית,

ברברה אהרונסון:

ולהגיד, אנחנו חושבים שצריכים לכלול בסיפור גם את הדברים האלה.

יערה שאלתיאל:

רגע, דבר נוסף.

לורה ורטון:

אוקי.

יערה שאלתיאל:

זה אני חושבת,

יעלה ביטון דה לנגה:

זה לא מספיק (לא ברור) לשימור.

יערה שאלתיאל:

את האלמנטים שיש שמה, או אין שמה. אבל אם יש שמה, ביתנים, מבנים, פרטים לשימור, וזה, הדברים האלה צריכים לקבל התייחסות, וצריך גם למצוא תקציב לטפל בהם. לא יכול להיות כאילו שיעשו על כל חדש דנדש נראה נפלא, ועל יד זה, הדברים הזה יישארו לא נוגעים בהם, אבל גם לא מטפלים בהם.

לורה ורטון:

כן,

יערה שאלתיאל:

אבל צריך לטפל בדברים האלה, גם כן, אני לא יודעת עד כמה, כמה יש, ובאיזה מצב הם בדיוק.

לורה ורטון:

כן,

יערה שאלתיאל:

אבל,

ציפי רון:

אגב, אני חולקת,

יעלה ביטון דה לנגה:

לרונדו (לא ברור) מתחת, יש את הבניין של המוניות, זה כל מה שיש, ויש,

יערה שאלתיאל:

הקברים צריך, והמצות צריך לטפל בהם,

שרון דינור:

לא, לא,

יעלה ביטון דה לנגה:

לא דיברתי על הגן,

שרון דינור:

לא, לא, יש, יש שמה, יש שמה כמה מבנים שאת לא זוכרת אותם.

יעלה ביטון דה לנגה:

איזה תגיד,

שרון דינור:

איך אני אגיד לך?

יעלה ביטון דה לנגה:

אני מכירה אבל תגיד,

שרון דינור:

זה בחלק הצפוני של ה - , בחלק של, לכיוון (לא ברור), בין שני הדברים שציננת, יש שם כמה (לא ברור) כאלה, בואי נעשה,

ציפי רון:

יש ממש מבנים, לא נעים לי להגיד,

שרון דינור:

שלא שמים לב, לא פאר היצירה, קטנים כאלו, בואי,

ציפי רון:

לא נעים לי להגיד, אבל אני הייתי חולק על הקונספט כשנכנסים מרחוב אגרון, לא רואים את המרחב של הגן, הגדרות, השיחים שם הם נמוכים מאוד,

אורית לנדסברג:

והם, מה שמורידים,

ציפי רון:

הם כולם נמוכים, אף אחד מהם לא מסתיר שום דבר, זה רק ירוק, ירוק עד, ומוסיף, היה שם גוש גדול של שיחי לילך, שבאחד הפיתוחים, פשוט הורידו אותם בלי לחשוב מה עושים. הייתי מביאה כל שנה מורים, וקבוצות וכן הלאה, לראות שמה את הלילך פורח. הייתה מסוכה עצומה של לילך, הורידו אותה. אז אני לא בטוחה שכל השיחים הם, יש אופנות, אני לא יודעת מי החליט שהשיחים שיש שמה מכיוון רחוב אגרון, הם מפריעים, וצריך להוריד אותם לטובת שבילים שטוחים.

שרון דינור:

אני פשוט לא אוהבת,

ציפי רון:

אני לא יודעת,

שרון דינור:

להיכנס למשהו שהוא עשוי כבר,

ציפי רון:

כי זה עניין של תפישה, אני לא יודעת מה עשוי, הכול מוקף גדרות, אני רואה את הדחפורים, אני רואה ערימות עצומות של חפירה, אני לא יודעת מה קרה לגן, אני לא יודעת כמה עצים נכרתו, מה נכרת,

לורה ורטון:

אבל היא אמרה 8,

ציפי רון:

אני לא ראיתי,

לורה ורטון:

כרגע 8,

ציפי רון:

שבנו גדר לשמור,

יעלה ביטון דה לנגה:

סליחה,

ציפי רון:

אני לא ראיתי רגע, שבנו גדר לשמור על מערת האריה,

לורה ורטון:

אוקי,

ציפי רון:

רק שנייה, אני לא ראיתי שבנו גדר לשמור על מערת האריה, ועל אלה אטלנטית העצומה שנמצאת שמה, שהיא ערך טבע מוגן, ועץ היסטורי, במקום היסטורי שכתוב עליו באינספור ספרים ובכל מיני מקומות,

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

בתיאום, אני לא יודעת מה קורה עם זה, משהו לא טוב.

לורה ורטון:

אוקי, אני, תודה לכולם, אני חושבת שאנחנו יכולים להתכנס ל - , אני חושבת ש - , נשמח אם תוכלי לשלוח לנו את הסקר עצים, וגם סימון של ה - , של הדברים לשימור, אם זה מבנים,

שרון דינור:

לא לשימור, בוא נקרא להם המבנים הקיימים.

ציפי רון:

לי יש בקשה אחרת,

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

אני רוצה סיור במקום, ונקבל את הרשימות.

שרון דינור:

אני לא יודעת אם אפשר לסייר שם,

ציפי רון:

ונקבל את הדברים, ונקבל סיור בשטח.

ברברה אהרונסון:

אני מעבירה את (לא ברור) לשטח, אבל,

לורה ורטון:

אוקי.

ציפי רון:

ואם אפשר, תודה לך על ההצגה.

אורית לנדסברג:

תודה רבה.

ציפי רון:

אני הייתי מאוד מבקשת גם לקבל את המידע, וגם אם אפשר לקבוע סיור בשטח.

אורית לנדסברג:

היא אמרה שהיא (לא ברור) חד-משמעית.

שרון דינור:

זה פשוט אתר עבודה,

לורה ורטון:

שמה?

ברברה אהרונסון:

זה לא תלוי בי. זה אני מדברת,

לורה ורטון:

אני, עם דחפורים בשטח, אני לא ידעתי אם ייתנו לנו לסייר.

ציפי רון:

מלא מכוניות חונות שם בתוך השטח, המון רכבים חונים שם בתוך הגן העצמאות של העובדים, וטרקטורים עם מחפרים ענקיים,

לורה ורטון:

נכון, הם עובדים שם, ולכן אני לא יודעת,

ציפי רון:

כן, אבל הופכים את המקום אפ – סייד – דאון.

לורה ורטון:

תודה רבה לך.

יערה שאלתיאל:

תודה רבה.

אורית לנדסברג:

ביי, ביי,

לורה ורטון:

להתראות.

ציפי רון:

ועוד כמה שנים, כמו (לא ברור), כל כמה שנים מחדשים ושמים שלט, כל כמה שנים, עושים (לא ברור),

שרון דינור:

תגידי את החיבור של קרן ירושלים עשיתם (לא ברור).

אורית לנדסברג:

מה?

ציפי רון:

זה מה שנשאר לעיר?

שרון דינור:

גם בחידוש הקודם עשיתם עם אותו משרד, עם קרן ירושלים היה אותו משרד.

אורית לנדסברג:

אני צר לי להגיד, אבל כשלארי עמרם, לארי הלפרין הגיע לארץ, וראה את הגן עם ה - , זה מים, אם הוא היה יכול לתלות את עצמו, הוא היה תולה את עצמו.

שרון דינור:

מי זה לארי?

אורית לנדסברג:

לארי הוא המציא את אדריכלות הנוף בעולם, הוא עשה את המול בווינגטון,

ציפי רון:

לארי הלפרין?

אורית לנדסברג:

כן, הלפרין, כשראה את (לא ברור),

ציפי רון:

ארמון הנציב,

אורית לנדסברג:

הוא רצה לתלות את עצמו, הוא אמר,

שרון דינור:

אבל אמרת שאת אוהבת את זה עכשיו, זה מה שאמרתם.

אורית לנדסברג:

אני אמרתי שאני אוהבת את זה?

שרון דינור:

את מה שקיים, את לא אוהבת? לא, אמרתם שצריך לשמור.

אורית לנדסברג:

תעלות המים הן איומות,

לורה ורטון:

כן,

שרון דינור:

אם הם היו (לא ברור), הם גם איומות?

אורית לנדסברג:

הן איומות.

שרון דינור:

למה? אני לא מבינה,

ציפי רון:

זה נורא, זה נורא,

אורית לנדסברג:

האבן,

ציפי רון:

במסגרת הגן,

אורית לנדסברג:

אני אסביר לך,

לורה ורטון:

האבן,

אורית לנדסברג:

אבן עומדת ככה, אבן אף פעם לא עומדת ככה, אבן הטבעי שלה לעמוד ככה, עכשיו המוח שלנו מתרגם את הדברים האלה, שהם לא טבעיים,

שרון דינור:

כן,

אורית לנדסברג:

וזה לא, ופארק כזה הוא לא, הוא רוצה להיות קצת יותר טבעי, ומה שעשו פה, תראו זה נורא, מילא אם הם היו עושים, אבן שפה ממש הכול היה במישור, אבן השפה והשביל, השבילים הם ברוחב, אם הם מרחיבים אותם, אני לא מבינה למה,

שרון דינור:

לא, את עכשיו אומרת,

אורית לנדסברג:

שמים ריצופים של מדרכות, אני לא יודעת,

לורה ורטון:

זה כאילו,

אורית לנדסברג:

הם,

לורה ורטון:

זה נראה כמו כביש עם נקודות דשא.

אורית לנדסברג:

נכון,

לורה ורטון:

ועם ירוקים, זה לא פארק ממש.

יערה שאלתיאל:

התפישה הבסיסית שהיא התחילה לדבר עליה, שבעצם לעשות את המוקדים ה - , יותר אינטנסיביים בשוליים, בחיבור לזה, זה בסדר,

ציפי רון:

זה ממש לא,

יערה שאלתיאל:

אבל,

ציפי רון:

אבל זה לא ריאלי,

יערה שאלתיאל:

אבל העניין הוא שהיה צריך להשאיר את כל הבפנים הרבה יותר נקי.

אורית לנדסברג:

נקי, נקי, ושנשים ילכו על הדשא,

יערה שאלתיאל:

וזה כבר,

ציפי רון:

בפעם הקודמת, בפעם הקודמת ששיפצו את הגן, עשו את האמות מים האלה, זה לא היה,

אורית לנדסברג:

נכון,

ציפי רון:

היו מדשאות,

אורית לנדסברג:

נכון, נכון,

ציפי רון:

היו מדשאות ענקיות.

אורית לנדסברג:

נכון,

ציפי רון:

עכשיו כשתכננו את הגן, נדמה לי שזה היה יהלום צורים, אני לא זוכרת, אבל כשתכננו את הגן, הרעיון היה לעשות מדשאות, מדשאות מוקפות בעצים, שקבוצות שונות תוכלנה להתכנס שם ולעשות פעילות.

שרון דינור:

אני חייבת להגיד שפשוט הרעיון עצמו של המים כל כך מוצא חן בעיני, וכל כך חם שאתה יכול ללכת בתוך תעלה של מים כזאת,

לורה ורטון:

אבל,

ציפי רון:

אבל יש את הפארק המים, יש את הפארק מים, יש את הפארק מים שם ליד ימין משה, שכל הילדים באים לשחות שם, ויש שמה את, יש את מזרקת האחריות, יש מספיק כאלה, למה את גן העצמאות צריך לחרב,

לורה ורטון:

כן, זה נראה לי כאילו,

ציפי רון:

משמש לדברים אחרים,

לורה ורטון:

הפכו אותו לכל הכיוונים,

ציפי רון:

את הפינת משחקים,

לורה ורטון:

הפכו אותו,

ציפי רון:

ואת הפינת משחקים הנהדרת מחרבים, יש שם פינת משחקים נהדרת, אני אמרתי את זה,

אורית לנדסברג:

נכון.

ציפי רון:

עומדת שם בתור,

אורית לנדסברג:

עכשיו למה צריך רגע,

ציפי רון:

(לא ברור) כל יום,

אורית לנדסברג:

חלק למעלה, שיש את הפינות משחקים, תוסיפו שם עוד אלמנט של מים,

ציפי רון:

לא, זה הולך להיות המגדל,

אורית לנדסברג:

יש אזור כזה,

ציפי רון:

זה הולך להיות המגדל שאנחנו,

לורה ורטון:

אנחנו נתנו מתנה, ליזם, והוא לוקח את כל החלק האחרון, לא לעצמו, להרוויח ממנו בענק,

ציפי רון:

מה זה הדבר הזה?

לורה ורטון:

והציבור משלם.

ציפי רון:

את הפינת משחקים,

שרון דינור:

זה לא קשור למה שראינו היום,

ציפי רון:

את הפינת משחקים,

לורה ורטון:

לא, לא, זה לא קשור.

ציפי רון:

הכי יפה שיש בירושלים, הכי פעילה,

אורית לנדסברג:

גינה נהדרת,

ציפי רון:

מחרבים אותה, ועושים פה כל מיני משטחי בטון,

לורה ורטון:

אז רגע סליחה,

ציפי רון:

משטחי בטון,

לורה ורטון:

אז בואו,

ציפי רון:

אני לא יודעת בדיוק מה,

לורה ורטון:

בואו נסכם.

ציפי רון:

על חשבון הדשא, מה זה הדבר הזה?

לורה ורטון:

אני מציעה שנסכם, אני חבל לי שאנחנו לא, שרון, איך, זה יגיע אלינו כי ביקשנו לראות.

שרון דינור:

אתם כן, אני חושבת שעשיתם,

לורה ורטון:

אני חושבת שזה,

אורית לנדסברג:

ללא קשר לסמכויות שלה, כן,

שרון דינור:

יהיה בין רצוי למצוי כדאי, כדאי כאילו, אתם צודקים בהרבה דברים, אני לא אתווכח אתכם גם אתן יותר מומחיות ממני בנושאים האלה. אבל,

ציפי רון:

אני חושבת שאיחרנו את הגלגל, איחרנו את הגלגל,

שרון דינור:

בואו ננסה להשפיע, איפה שאפשר להשפיע. כאילו זה,

יערה שאלתיאל:

אם אפשר היה להשפיע, הייתי אומרת על כמה דברים. אחד, באמת צריך את הסקר עצים ולראות מה המצב, ולהגן על מה שאפשר להגן, אין ספק. שתיים הייתי אומרת אם אפשר עוד להשפיע במשהו על התכנון, ועל השבילים שחותכים את המרכז.

אורית לנדסברג:

נכון.

יערה שאלתיאל:

כל מה שקורה בשוליים,

אורית לנדסברג:

נכון.

יערה שאלתיאל:

שזה עיקר הפיתוח שלהם,

אורית לנדסברג:

נכון.

יערה שאלתיאל:

להניח לזה, להשאיר, כמו שהם עשו,

אורית לנדסברג:

את הויכוחים האלה,

יערה שאלתיאל:

אבל רק את החיתוכים, אם אפשר היה להשפיע, או לפחות לצמצם אותם בעובי שלהם, זה היה יכול להיות,

אורית לנדסברג:

או רק אחד, או,

יערה שאלתיאל:

לא, רק אחד, זה היה נפלא.

ציפי רון:

את טועה בדבר אחד, בגלל שהשוליים זה לא סתם דבר. השוליים זה מערת האריה ועץ אלה אטלנטית, השוליים זה המדשאה שמגיעה לרחוב אגרון, השוליים זה גינת משחקים הענקית של שמגיעה לרחוב קינג ג'ורג', זה לא שוליים בכלל.

יערה שאלתיאל:

לא, השוליים,

ציפי רון:

עם קרן, המפגש עם קרן,

יערה שאלתיאל:

אבל בדרך כלל המפגש בין רחוב סואן, לבין הפארק הגיוני. אני לא, אני לא מדברת ספציפית על אחד או שתיים, גם הם עשו שמה כבר עבודת תכנון גדולה, ושמה זה עיקר ה - ההתערבות שלה, ועיקר העבודה שלהם שאנחנו, אני מניחה שלא נצליח עכשיו לשנות את כל התוכניות מהתחלה. לא ישלחו אותם עכשיו לתכנן את הכול מחדש.

ציפי רון:

זה נורא.

יערה שאלתיאל:

אז אני אומרת, זה עיקר ההתעסקות שלהם ובזה.

ציפי רון:

כמה שמעתי באמת בואו,

יערה שאלתיאל:

ובזה, בוא נגיד אוקי, אם היינו יכולים להשפיע בשלב הזה, על משהו, והיינו יכולים את השבילים הפנימיים לצמצם, לבטל,

אורית לנדסברג:

לא, תגידי לבטל,

יערה שאלתיאל:

לבטל,

אורית לנדסברג:

לא צריך אותם,

יערה שאלתיאל:

סבבה. את השבילים,

אורית לנדסברג:

ילכו על הדשא, מה קרה?

יערה שאלתיאל:

לבטל,

אורית לנדסברג:

מה קרה?

יערה שאלתיאל:

רק את השבילים הפנימיים, זה הכול, רק בזה נשפיע, כבר עשינו,

לורה ורטון:

כבר עשינו משהו. אני חושבת שכל שינוי,

יערה שאלתיאל:

ודבר שלישי, זה להבין מה הם כל האלמנטים ההיסטוריים שיש שמה, מה המצב שלהם, והאם לא נכון היה במסגרת כבר עבודה כזאת גדולה של עבודה על הגג, לטפל בהם. אני לא יודעת מה המצב השימורי שלהם.

אורית לנדסברג:

זה מצב מצוין,

לורה ורטון:

אז אם אני רוצה רגע,

יערה שאלתיאל:

אז לא צריך.

לורה ורטון:

נסכם, שלושה דברים, נסכם שלושה דברים, אחד,

שרון דינור:

רגע, רגע, חכי שנייה, רגע, רגע, אני יורדת לכתוב איתך.

לורה ורטון:

כן,

ציפי רון:

רגע אחד, אני רוצה להוסיף עוד משהו,

לורה ורטון:

רגע, היא כותבת שנייה,

ציפי רון:

רק שנייה, רק שנייה שרון, לפני שאת כותבת, הם עשו כאן אבחנה בין בריכת ממילא והגינה שהיום זה מגרש, שמישהו השתלט על זה, ועשה שם מגרש חנייה פרטית, שלא ברור לי מה זה המגרש חנייה פרטי הזה.

שרון דינור:

זה לא משהו שראינו היום, נכון? זה משהו אחר,

לורה ורטון:

לא,

ציפי רון:

לא, לא, אני מוסיפה היא אומרת,

אורית לנדסברג:

לא,

ציפי רון:

מהעבר של אותו חור של גן, (לא ברור) את גן העצמאות יש את בריכת ממילא, יש שם מישהו השתלט על מגרש חנייה ענק על שטח ענק,

לורה ורטון:

כן, אבל זה חלק,

ציפי רון:

אני מבקשת, אני מבקשת שיציגו לנו עוד פעם גם את התוכנית ההיא, וגם ביחד שנצא לסיור ונראה מה קורה בשטח, זה לא יכול להיות דבר כזה.

שרון דינור:

אני לא יודעת מה להגיד לך, זה היה בוועדה, הציגו לנו את זה, אני לא חושבת שזה, בלי לבקש עוד פעם את זה,

אורית לנדסברג:

ציפי, (לא ברור),

שרון דינור:

אני יכולה ללכת לתכנון,

ציפי רון:

אני מבקשת סיור בשטח,

אורית לנדסברג:

המשולש,

ציפי רון:

סיור, אפשר לסדר לנו סיור בשטח?

לורה ורטון:

רגע.

שרון דינור:

אפשר לבקש, אבל אני אומרת אני לא יכולה לבקש מהם, לבוא ולהציג משהו (לא ברור), כי זה הטרדה.

אורית לנדסברג:

ציפי, המשולש מטופל כחלק מבריכת ממילא,

ציפי רון:

מה?

אורית לנדסברג:

המשולש שאת מדברת עליו ש - , זה חלק מבררכת ממילא,

לורה ורטון:

והציגו את זה.

אורית לנדסברג:

והציגו לנו,

ציפי רון:

זה בית הקברות המוסלמי, רחוב אגרון, פינת הרחוב, אני לא זוכרת איך קוראים לו שם,

אורית לנדסברג:

גם את זה הם דיברו על זה בהצגה.

ציפי רון:

וזה סגרו שם מגרש חנייה פרטי, עם שערים,

לורה ורטון:

נכון.

ציפי רון:

(לא ברור) וכל ה - ,

לורה ורטון:

זה בסדר.

ציפי רון:

כל מי שיש לו קשרים טובים חונה שם.

לורה ורטון:

אוקי,

ציפי רון:

וכל השאר זוועה.

לורה ורטון:

ציפי, אני מסכימה איתך לכן ביקשתי שיציגו את זה. לצערי גם אני וגם את לא יוכלו להיות באותו יום, אי-אפשר לבקש מהם להציג,

ציפי רון:

אפשר לבקש לעשות לנו סיור שם, אפשר לבקש,

לורה ורטון:

בואו נתמקד במה ששמענו היום, כדי שנוכל לסכם. לפני שנשכח, אז אחד יש לשלוח, אוקי, מיפוי וסימון, לא? זה אחד, מיפוי וסימון, לא, בתחילת המשפט. במיפוי. מול כל האלמנטים ההיסטוריים. אוקי, רגע,

שרון דינור:

מה עוד?

אורית לנדסברג:

להקטין את השטח המרוצף ולבחון ביטול השבילים, ממערב למזרח שחוצים את ה - , הגן.

לורה ורטון:

ולבקש גם סקר עצים,

שרון דינור:

ביטול חלק מהשבילים.

אורית לנדסברג:

ביטול ה - ,

ציפי רון:

והריצופים, והריצופים. בחינת מסת הריצוף המוצעת,

אורית לנדסברג:

חוצים את הגן ממזרח למערב, ממערב למזרח.

ציפי רון:

מכל ה - , מכל כיוון לכל כיוון, גם מצפון מדרום, גם מדרום לצפון דרך (לא ברור).

לורה ורטון:

לגבי אחד, אפשר להוסיף, רגע,

אורית לנדסברג:

את הריאה הירוקה, נכון.

לורה ורטון:

אפשר בנפרד, יש לבקש את הסקר עצים,

ציפי רון:

סקר עצים,

שרון דינור:

סקר עצים לבחינת הוועדה.

יערה שאלתיאל:

להציג יש להם, הם לא צריכים להשלים.

שרון דינור:

יש להציג,

ציפי רון:

6,

לורה ורטון:

יש לשלוח או למסור או לא יודעת,

ציפי רון:

להציג,

לורה ורטון:

למסור.

ציפי רון:

להציג.

לורה ורטון:

לא, הם לא יבואו עוד פעם, למסור סקר עצים לבחינת הוועדה,

יערה שאלתיאל:

בכל פורמט שרצו.

ציפי רון:

רגע, להוסיף כן, להוסיף עוד דבר אחד.

לורה ורטון:

בנוסף יש,

שרון דינור:

יש לי ממש, כל הזמן קופץ לי פה, סליחה בנוסף הוועדה מבקשת? כאילו על ליד,

ציפי רון:

סעיף 6, לפני 6 שלך.

שרון דינור:

סיור בשטח, כן, מה? כן.

ציפי רון:

לקבוע לציין לשימור מחמיר את האזור של מערת האריה, ועץ האלה האטלנטית. וכן,

שרון דינור:

אז רגע,

לורה ורטון:

זה אחד, זה באחד,

לורה ורטון:

מה?

יוחנן וייצמן:

זה היום לא פה גם?

לורה ורטון:

זה לא, הם לא הציגו שום דבר.

ציפי רון:

העירייה התחיל לגזום שם, אני עצרתי אותם בשנייה האחרונה. הם לא הבינו מה זה. לפני כמה שנים טובות.

אורית לנדסברג:

הם עדיין לא מבינים את זה.

ציפי רון:

הם עדיין לא מבינים, הם מערת האריה, ועץ האלה האטלנטית, ואת האתר של ה - , של מחסנים ההיסטוריים, המבנים ההיסטוריים המשמשים כמחסני הגן,

אורית לנדסברג:

בין היתר,

לורה ורטון:

אוקי.

ציפי רון:

רגע, רגע, וסביבתם.

שרון דינור:

רגע מה? מה אמרת?

ציפי רון:

וזה לציין לשימור,

שרון דינור:

אז כל האלמנטים, אז מה?

לורה ורטון:

לא צריכים לפרסם.

ציפי רון:

את המבנים ההיסטוריים, את המבנה ההיסטורי שכאן,

שרון דינור:

כן,

ציפי רון:

כולל, כולל השטח שצמוד אליו שזה קרקע טבעי עם מסלעה טבעי, אני חושבת שיש גם קברים, שלא ייגעו בזה.

אורית לנדסברג:

יש שם,

ציפי רון:

שלא ייגעו בזה,

לורה ורטון:

רגע שנייה, כתוב המיפוי, מיקום התכנון את סימון כל האלמנטים ההיסטוריים לרבות,

שרון דינור:

עשיתי,

לורה ורטון:

קברים, ועצים כמו שכתבת.

ציפי רון:

קברים, עצים. משטחי סלע. משטחי סלע,

לורה ורטון:

מה?

ציפי רון:

משטחי סלע. וקרקע טבעית,

שרון דינור:

איזה קרקע זה?

לורה ורטון:

מה זה? מה זאת אומרת לסמן קרקע טבעית?

ציפי רון:

קרקע טבעית, יש שם קרקע שאף פעם לא, לא הזיזו אותה, קרקע טבעית, פני קרקע טבעית.

שרון דינור:

אבל איזה,

לורה ורטון:

איך אפשר לסמן את זה ?

ציפי רון:

על יד המבנים האלה, ליד המבנה ההיסטורי,

לורה ורטון:

אני לא חושבת שאפשר לסמן את זה,

ציפי רון:

עכשיו,

לורה ורטון:

לא, אוקי, אז רגע סליחה, קברים, איזה?

אורית לנדסברג:

בחלק המזרחי,

ציפי רון:

זה לא החלק המזרחי, זה החלק המערבי,

אורית לנדסברג:

המערבי סליחה,

ציפי רון:

זה למעלה, למעלה,

אורית לנדסברג:

נכון, נכון,

ציפי רון:

בחלק המערבי של הגן,

לורה ורטון:

רגע, סליחה באחד בסוגריים כתבת, קברים, מערות את מתכוונת? סליחה.

ציפי רון:

יש שם מערות, יש מערה,

אורית לנדסברג:

יש מערה אחת,

שרון דינור:

מערה,

ציפי רון:

מערת האריה,

לורה ורטון:

לא, אבל כתוב (לא ברור) מערב.

ציפי רון:

לא, משטחי סלע יכולים,

לורה ורטון:

אוקי.

ציפי רון:

עכשיו אני רק רוצה להביא לידיעתכם,

לורה ורטון:

אוקי,

ציפי רון:

משהו פשוט שתדעו. אתם מכירים את מוזיאון הסובלנות שם, נכון?

לורה ורטון:

זוועה. כן.

ציפי רון:

אז יפה תואר, אז כשבנו שם, רשות העתיקות עשו שם חפירה ארכיאולוגית, הם מצאו שם חווה מימי בית ראשון, מצאו שם אמות מים, על הכול, היו גם הקברים המוסלמים, אבל היו שם אמות מים מימי בית ראשון, וחווות וכן הלאה, ואת כל הדברים האלה,

לורה ורטון:

מדבר על שלדים,

ציפי רון:

פשוט, פשוט התאדו. זה נשאר, במאמר שפורסם.

לורה ורטון:

כן, בסדר.

ציפי רון:

וזה הכול,

לורה ורטון:

מכירה,

ציפי רון:

ואנחנו לא רוצים שדברים כאלה יקרו,

לורה ורטון:

אוקי,

יוחנן וייצמן:

אני רואה,

לורה ורטון:

יש עוד משהו? כן,

יוחנן וייצמן:

כן, שאלה רק לאדריכלית דינור,

שרון דינור:

כן,

יוחנן וייצמן:

בהמשך למה שהיא דיברה על עתיקות, ראיתי שבמתחם קוק (לא ברור), מצאו גם עתיקות, את יודעת מה הם?

שרון דינור:

אני לא יודעת.

דוברת לא מזוהה:

איזה מתחם?

יוחנן וייצמן:

קוקייה.

שרון דינור:

לא, ממי שמעת את זה?

יוחנן וייצמן:

צומת האיקסים, מישהו שלח לי תמונה.

שרון דינור:

של מה? חיזקי? לא,

יוחנן וייצמן:

לא, לא, לא,

יערה שאלתיאל:

אני יכולה לשאול,

יוחנן וייצמן:

לא קברים,

יערה שאלתיאל:

אתה רוצה שאני אבדוק?

שרון דינור:

כן. הנה יש לנו,

יוחנן וייצמן:

דרך אגב יש להם כעת בדקות האחרונות, תסתכלי הם ניצחו בבית משפט,

שרון דינור:

מי? קוקייה?

יוחנן וייצמן:

קוקייה, בגובה, 35, ו – 20.

לורה ורטון:

גבוה, כן. ראיתי קודם, זה היה בוועדה,

יוחנן וייצמן:

זה ההתנגדות הוועדה המקומית דרך אגב,

לורה ורטון:

אוקי, אז יש, יש עוד איזה הערה על הסיכום של הנושא הזה?

ציפי רון:

אז רק רגע,

לורה ורטון:

אוקי אז בואו,

ציפי רון:

אתם יוזמים סיור.

יוחנן וייצמן:

יש את ה - ,

לורה ורטון:

זה הראשונה שכתוב,

יוחנן וייצמן:

בתיקים שאת עשית את צריכה לחתום,

לורה ורטון:

כן, אני יודעת,

יערה שאלתיאל:

זה מתחם קוקייה?

לורה ורטון:

תודה רבה, יש עוד משהו? טוב,

מורן בן זיו:

מה היא עשתה? יוחנן, את מה היא עשתה? את גן העצמאות? ורשמתי עוד,

יוחנן וייצמן:

גן העצמאות ו - ,

ציפי רון:

בררכת ממילא,

שרון דינור:

סקר שימור,

לורה ורטון:

גן העצמאות וסקר שימור זה - ,

מורן בן זיו:

לא, ועין כרם.

יוחנן וייצמן:

לא,

לורה ורטון:

ועין כרם.

יוחנן וייצמן:

איזה, איזה תיקים את עשית?

לורה ורטון:

ועין כרם, שלושה.

יוחנן וייצמן:

שלושה.

מורן בן זיו:

עין כרם, הרשימת שימור ועכשיו גן העצמאות.

לורה ורטון:

כן, כן.

ציפי רון:

ואנחנו מבקשים,

לורה ורטון:

תודה רבה.

יוחנן וייצמן:

אישרנו רק שניים, נכון?

שרון דינור:

ואת השאר.

יוחנן וייצמן:

ו - ?

שרון דינור:

ואת השאר של (לא ברור).

יוחנן וייצמן:

ואת השאר,

ציפי רון:

תוסיפי, תוסיפי גם את הבקשה לסיור בבריכת ממילא.

שרון דינור:

אני לא אוסיף,

יוחנן וייצמן:

את יכולה ללכת לשם,

ציפי רון:

לא, אי-אפשר להיכנס, זה סגור.

יוחנן וייצמן:

לא,

ציפי רון:

יש גדר,

שרון דינור:

אני אדבר איתם, אני אגיד להם ש - ,

ציפי רון:

יש גדר,

יוחנן וייצמן:

אני נכנסתי שם,

לורה ורטון:

תודה רבה.

יערה שאלתיאל:

אני חושבת שאם נצליח להשפיע קצת על השבילים בפנים, כי זה בשלב כבר כל כך מאוחר, אנחנו מגיעים.

לורה ורטון:

לא, זה נושא, היחס של, של אבן לריצוף לדשא, פשוט נורא.

ציפי רון:

ועוד מזרקות לילדים,

לורה ורטון:

זה ממש נורא.

ציפי רון:

ועוד מזרקות לילדים.

לורה ורטון:

אוקי, מקווה שנצליח, תודה רבה.

אורית לנדסברג:

לא רואים בסוף את הכול מה יהיה בחלק הזה, והחלק הזה, מה שקורה החלק העליון שהיזם לקח.

ציפי רון:

מעביר את כל החומר המקורי,

אורית לנדסברג:

את המשחקים, אז מורידים אותם למטה, ושמה יהיה גן פרטי למטיילים.

לורה ורטון:

גן פרטי.

יערה שאלתיאל:

זה יהיה סגור? החלק ההוא הוא יהיה חלק סגור?

לורה ורטון:

הם בונים שם מגדל.

אורית לנדסברג:

הוא לא יהיה,

לורה ורטון:

על גן העצמאות.

יערה שאלתיאל:

אבל יש כל השטח מסביב,

לורה ורטון:

זה יהיה בתוך המתחם שם המגדלים.

אורית לנדסברג:

זה יהיה סוג, זה בטח לא יהיה פארק עירוני בשפה של פארק עירוני. ב – 30 אני לא פה, אז תעשו מה שתעשו.

מורן בן זיו:

אתה יכול לכבות את ההקלטה?

יוחנן וייצמן:

אתה רוצה לאכול?

סיום הדיון